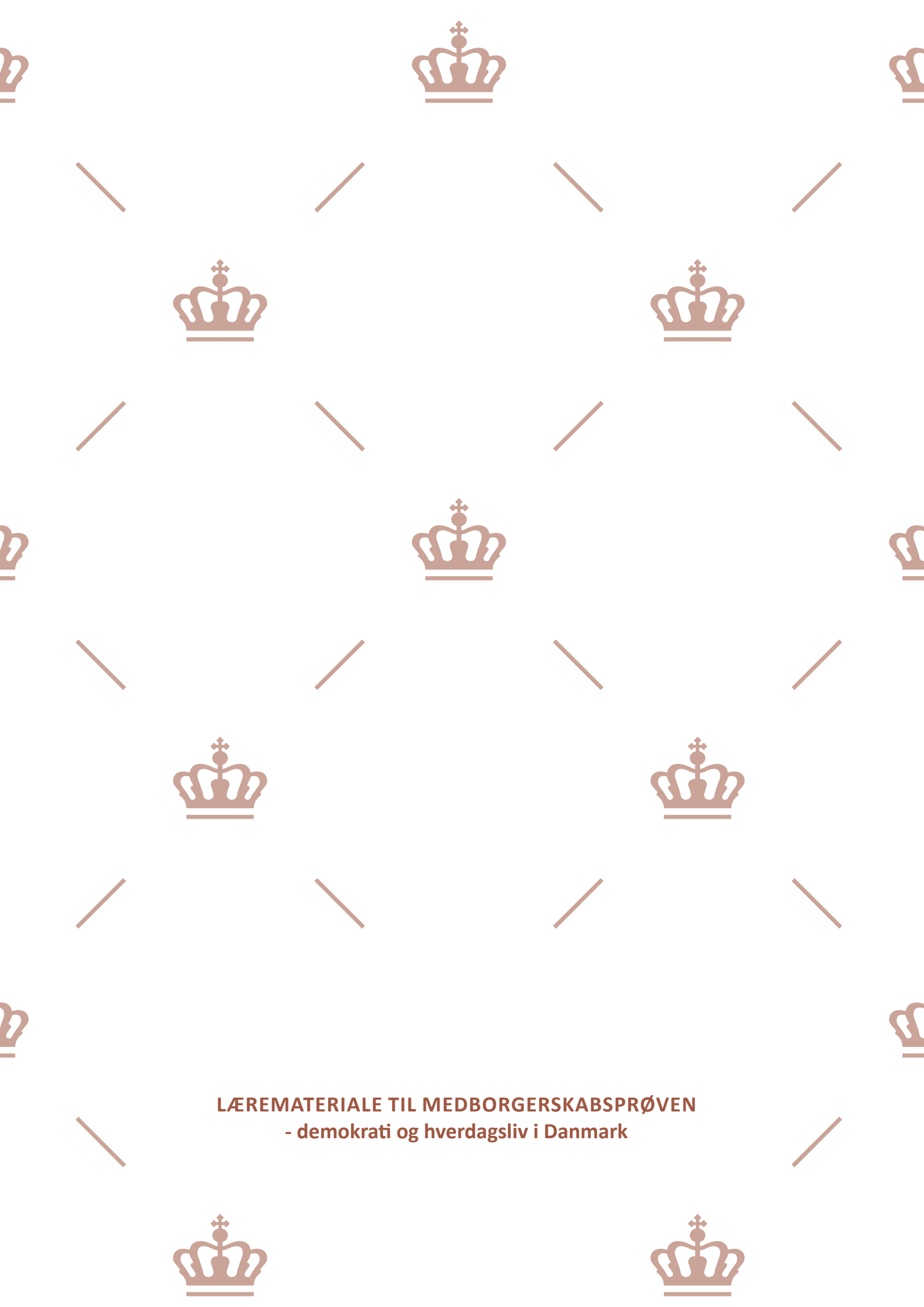

Udlændinge-, Integrations-
og Boligministeriet

LÆREMATERIALE TIL MEDBORGERSKABSPRØVEN
- demokrati og hverdagsliv i Danmark

LÆREMATERIALE TIL MEDBORGERSKABSPRØVEN
- demokrati og hverdagsliv i Danmark

1. INDLEDNING

Læremateriale til medborgerskabsprøven - demokrati og hverdagsliv i Danmark

Læremateriale til medborgerskabsprøven er et læremateriale, som deltagere i medborgerskabsprøven skal anvende i deres forberedelse til prøven. Lærematerialet omhandler de emner, som man kan få spørgsmål om til medborgerskabsprøven. Lærematerialet giver svar på de spørgsmål, man vil kunne få til medborgerskabsprøven.

Lærematerialet er udarbejdet af Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Det er vigtigt at være opmærksom på, at Læremateriale til medborgerskabsprøven er det eneste officielle materiale, som forbereder til medborgerskabsprøven. Hvis der fx på internettet tilbydes andre forberedelsesmaterialer til medborgerskabsprøven, er der tale om materialer, som ikke er godkendt af ministeriet. Disse materialer kan derfor ikke anvendes som et alternativ til Læremateriale til medborgerskabsprøven.

Læremateriale til medborgerskabsprøven bliver kun offentliggjort på Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets hjemmeside www.uibm.dk og findes ikke i en trykt version.

Læremateriale til medborgerskabsprøven består af 25 fakta-ark om Danmark, der hvert omhandler ét afgrænset emne:

- Fakta-ark 1: Skole**
- Fakta-ark 2: Uddannelse**
- Fakta-ark 3: Dagtilbud**
- Fakta-ark 4: Det danske arbejdsmarked**
- Fakta-ark 5: Dansk erhvervsliv**
- Fakta-ark 6: Det danske velfærdssamfund**
- Fakta-ark 7: Familieliv**
- Fakta-ark 8: Forenings- og fritidsliv**
- Fakta-ark 9: Sundhed og sygdom**
- Fakta-ark 10: Ligestilling**
- Fakta-ark 11: Demokrati og grundloven**
- Fakta-ark 12: Det danske retssamfund**
- Fakta-ark 13: Folketing og regering**
- Fakta-ark 14: Det lokale selvstyre**
- Fakta-ark 15: Folkestyret i praksis – Valg og partier**
- Fakta-ark 16: Borgernes rettigheder og pligter**
- Fakta-ark 17: Religion og kirke**
- Fakta-ark 18: Danmark og EU**
- Fakta-ark 19: Danmark, Norden og Verden**
- Fakta-ark 20: Danmarks geografi og befolkning**
- Fakta-ark 21: Natur og miljø**
- Fakta-ark 22: Transport**
- Fakta-ark 23: Danmarks historie**
- Fakta-ark 24: Dansk kultur**
- Fakta-ark 25: Traditioner og mærkedage**

Fakta-arkene kan læses uafhængigt af hinanden, og man kan således læse dem i den rækkefølge, man ønsker. Nogle ord i fakta-arkene er markeret med symbolet *. Det betyder, at ordet er forklaret nærmere i en ordliste, som findes bagest i lærematerialet. Hvis der er andre ord, man har svært ved at forstå i fakta-arkene, er det vigtigt, at man undersøger, hvad ordet betyder – fx ved at slå det op i en ordbog.

På www.uibm.dk kan man finde vejledningen 'Information til prøvedeltagere om medborgerskabsprøven' og bekendtgørelse om medborgerskabsprøven.

I vejledningen og i bekendtgørelsen kan man læse om,

- hvilken legitimation man skal fremvise, når man skal deltage i medborgerskabsprøven
- hvor mange spørgsmål man vil få til medborgerskabsprøven
- hvad man skal gøre, hvis man ønsker at søge om tilladelse til at anvende hjælpemidler til prøven
- hvad man skal gøre, hvis man ønsker at klage over fx bedømmelsen af sin prøve.

Det er vigtigt, at man læser vejledningen grundigt. Vejledningen vil også blive udleveret, når man tilmelder sig medborgerskabsprøven.

FAKTA-ARK 1

SKOLE

Der er undervisningspligt i Danmark. Alle børn skal have mindst ti års undervisning. De fleste forældre vælger at sætte deres barn i folkeskolen. Forældrene kan dog også vælge, at barnet skal modtage undervisning andre steder end i folkeskolen. De kan fx vælge at sætte barnet i en friskole eller i en privatskole. Her skal forældrene betale direkte til skolen for barnets skolegang. Det skal de ikke, hvis barnet går i folkeskolen. Det er et krav*, at børn på friskoler og privatskoler skal lære det samme som børn i folkeskolen.

Dette fakta-ark handler om:

- **Folkeskolen**
- **Forældresamarbejde**
- **Frie grundskoler**

Folkeskolen

De fleste børn i Danmark begynder deres skolegang i folkeskolen. Folkeskolen er gratis for alle børn og varer 10 år. Børnene starter i børnehaveklassen, når de er omkring seks år gamle. Her begynder børnene at lære bogstaver og tal.

Efter børnehaveklassen følger 1. – 9. klasse.

Undervisningen i folkeskolen skal sikre, at børnene lærer nok til at kunne fortsætte på en ungdomsuddannelse. Der undervises i bl.a. dansk,

engelsk, tysk, matematik, fysik, kemi, historie, samfundsforhold, kristendomskundskab, musik, idræt (sport) og madkundskab (madlavning).

Et andet vigtigt formål med undervisningen i folkeskolen er at sikre, at børnene lærer at tænke kritisk og selvstændigt og dermed forberedes til at være borgere i et demokratisk samfund. Børnene lærer derfor at give udtryk for deres mening. Børnene kan også lave elevråd og på den måde få indflydelse*, når der skal tages beslutninger på skolen.

Endelig spiller det sociale element en vigtig rolle i folkeskolen. Børnene lærer at arbejde sammen i grupper og at løse problemer gennem samarbejde. Det er også en del af skolegangen, at eleverne sammen med lærerne deltager i fælles udflugter og lejrskoler.

En folkeskole har som regel tre trin: Indskolingen, som går fra børnehaveklassen til 3. klasse. Mellemtrinnet, som går fra 4. til 6. klasse. Udskolingen, som går fra 7. til 9. klasse.

Efter 9. klasse kan man vælge at fortsætte i 10. klasse, inden man går videre i uddannelsessystemet, eller direkte ud på arbejdsmarkedet.

10. klasse er frivillig, men ca. halvdelen af alle elever vælger at tage den med. Nogle elever tager 10. klasse på deres egen skole, hvis den har en 10. klasse. Andre vælger at tage 10. klasse på en efterskole, hvor man bor og går i skole med andre unge. Rammerne* for folkeskolen er fastlagt i folkeskoleloven. I den står der bl.a., hvad formålet med folkeskolen er, hvad der skal undervises i, hvor mange timer eleverne skal have, og hvordan samarbejdet med forældrene skal foregå.

Formålet med folkeskolen er, at den i samarbejde med forældrene skal give eleverne viden og færdigheder, der

- forbereder dem til at uddanne sig videre og giver dem lyst til at lære mere
- gør dem fortrolige* med dansk kultur og historie
- giver dem forståelse for andre lande og kulturer
- hjælper dem til at forstå, hvordan mennesket og naturen påvirker* hinanden.

Desuden har folkeskolen som formål, at hver enkelt elev udvikler sig alsidigt. Det betyder, at eleven ikke kun skal have boglig viden, men også skal udvikle sig personligt og socialt.

Folkeskolen skal også lære børnene at samarbejde. Undervisningen er derfor ofte tilrettelagt sådan, at eleverne lærer at arbejde sammen i grupper og at

løse problemer gennem samarbejde. Der indgår* også udflugter og lejrskoler sammen med lærerne i undervisningen. Her skal børnene lære nye måder at samarbejde og være sammen med hinanden på.

Eleverne skal også lære at tænke kritisk og selvstændigt. De skal lære at argumentere for deres meninger. Man arbejder derfor i de fleste fag med en form for undervisning, der sikrer, at eleverne kan diskutere det faglige stof, de lærer, og forstå det i forhold til deres hverdag.

Folkeskolen skal forberede eleverne til at have medansvar, rettigheder og pligter i et samfund med frihed og folkestyre*. Skolen skal derfor være præget* af åndsfrihed*, ligeværd* og demokrati. Det er ofte i fagene historie, dansk og samfundsfag, at eleverne undervises i dette. På de fleste skoler er der et elevråd. Et elevråd består af en elev fra hver klasse. Elevrådet er først og fremmest med til at bestemme sager, der har med elevernes egen skoledag at gøre som fx mad i kantinen. Skolen kan også spørge elevrådet, hvad det mener om større beslutninger på skolen. To repræsentanter fra eleverne sidder også med i skolebestyrelsen*.

Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling* har fastsat nogle fælles mål for, hvad eleverne skal lære i alle fag, og alle lærere er forpligtet til at give eleverne undervisning, så de kan nå målene. Lærerne arbejder ofte sammen i team, dvs. de arbejder sammen i grupper. Et team kan fx arbejde sammen om, hvordan undervisningen i nogle bestemte klasser skal være, eller hvordan man løser problemer i undervisningen.

Eleverne er normalt inddelt i klasser, og hver klasse har en eller flere klasselærere, som er ansvarlige for kontakt med elever, forældre, klassens andre lærere og skolens ledelse.

På nogle skoler skifter man klasselærere, når man kommer op på mellemtrinnet og igen i udskoling. Eleverne har dog ofte de samme klassekammerater gennem hele deres skoletid.

Den enkelte lærer skal lave en elevplan, som er lærerens vurdering af, hvordan eleven klarer sig fagligt i et fag. Klasselæreren vurderer også, hvordan eleven klarer sig socialt, dvs., hvordan eleven fungerer sammen med de andre elever og med lærerne. I elevplanen beskriver læreren også, hvad eleven skal have fokus på i det kommende år.

Hvis en elev har behov for særlig hjælp til fx at læse eller regne, skal folkeskolen tilbyde undervisning, der er specielt tilrettelagt i forhold til elevens behov*. Eleven kan enten få hjælp i klassen eller eventuelt i et særligt støttecenter på skolen,

men eleven skal altid have de samme fag og emner og lære det samme som resten af klassen.

Hvis en elev har brug for særlig støtte i mere end 12 skoletimer om ugen, skal eleven have tilbudt specialundervisning, hvor eleven bliver undervist sammen med andre elever, som måske har brug for at blive undervist på en anden måde, end den der bruges i klassen. Specialundervisningen skal være tilrettelagt, sådan at eleverne kommer igennem de samme fag og emner som deres klasser.

Elever skal som udgangspunkt undervises i en almindelig klasse og kan kun komme i en specialklasse, hvis de har et særligt behov for det.

Alle elever skal i 2., 3., 4., 6., 7. og 8. klasse testes i forskellige fag. Formålet er at teste, hvordan den enkelte elev klarer sig fagligt. Disse test kaldes de nationale test.

Der testes i

- dansk/læsning (2., 4., 6. og 8. klasse)
- matematik (3. og 6. klasse)
- engelsk (7. klasse)
- fysik/kemi (8. klasse)
- biologi (8. klasse)
- geografi (8. klasse)

Elever kan også tage en test i dansk som andetsprog. Testen i dansk som andetsprog er frivillig og målrettet 5. og 7. klasse, men man kan også tage testen på andre klassetrin.

Hvis man opdager, at der er nogle af eleverne, der har problemer med et eller flere fag, skal disse elever have ekstra hjælp til at blive bedre. Resultaterne af testene kan også bruges til at se, hvordan klassen og skolen klarer sig i forhold til elever og skoler i resten af landet.

Nationale test

Fag og klassetrin	2	3	4	5	6	7	8
Dansk, læsning	■		■		■		■
Matematik		■			■		
Engelsk						■	
Geografi							■
Biologi							■
Fysik/ kemi							■
Dansk som andetsprog				■		■	

Fra børnehaveklassen til 7. klasse får børnene ikke karakterer i folkeskolen. Men fra folkeskolens 8. klasse får eleverne karakterer i en række fag mindst to gange om året. Efter 9. klasse aflægger eleverne prøve i mange fag. Efter 10. klasse kan eleverne også aflægge prøve i mange fag. Prøverne kan være både mundtlige og skriftlige.

Eleverne får karakterer. Den karakterskala, der anvendes i Danmark, hedder 7-trins-skalaen. Den højeste karakter er 12, og den laveste karakter er -3. 7-trins-skalaen bruges overalt i det danske uddannelsessystem.

Skole-hjem-samarbejde

Samarbejdet mellem skolen og hjemmet er en vigtig del af arbejdet i folkeskolen. Målet med samarbejdet er at støtte elevens læring. Undersøgelser af læring viser, at elever lærer bedre, når de hjemme taler om, hvad de lærer i skolen, og når skolen sørger for, at forældrene ved, hvad der foregår i skolen.

Skole-hjem-samtaler

På de fleste skoler inviteres forældrene mindst én gang om året til en samtale med barnets lærere. Det hedder skole-hjem-samtaler.

I de ældste klasser er eleverne som regel med til samtalen.

Til skole- hjem-samtalen snakker barnets lærer eller lærere med forældrene og evt. barnet om:

- Hvordan barnet har det socialt i klassen
- Hvordan barnets faglige niveau er
- Elevplanen og hvad der skal være fokus på i de næste måneder
- Hvordan forældrene evt. kan hjælpe, hvis der er problemer. En skole-hjem-samtale varer som regel omkring 15 minutter.

På nogle skoler har man ansat en skole-hjem-vejleder, som fx kan være en lærer eller en pædagog. Skole-hjem-vejlederens opgave er at styrke* dialog og samarbejde mellem skolen og hjemmet for at styrke eleverne fagligt og socialt.

7-trins-skalaen

- 12 Den fremragende præstation
- 10 Den fortrinlige præstation
- 7 Den gode præstation
- 4 Den jævne præstation
- 02 Den tilstrækkelige præstation
- 00 Den utilstrækkelige præstation
- 3 Den ringe præstation

Forældremøder og klasseråd

Forældremøder i klassen holdes på de fleste skoler en til to gange om året. Lærerne fortæller om, hvordan de har planlagt skoleåret og om, hvordan der arbejdes i klassen. På forældremøderne diskuteres også, hvilke regler forældrene ønsker skal gælde i klassen, fx omkring fødselsdage, madpakker eller trivsel* i klassen.

På forældremøder kan man også vælge et klasseråd. Et klasseråd har flere opgaver. Det kan arrangere klassefester eller lejrskoler; det kan tage sig af sociale problemer i klassen, hvis der er børn, som bliver drillet; eller det kan sørge for, at fx kritik af forhold på skolen kommer videre til skolebestyrelsen.

Skolebestyrelse

På alle folkeskoler skal der være en skolebestyrelse. En skolebestyrelse består af repræsentanter for forældrene, personalet og eleverne. Forældrene udgør flertallet i skolebestyrelsen. Skolebestyrelsen fastsætter blandt andet, hvordan forældresamarbejdet skal foregå. Skolebestyrelsen kan også være med til at bestemme, hvordan pengene til undervisning skal bruges.

Der er valg til skolebestyrelsen hvert 4. år, og alle forældre til børn på skolen har ret til at stemme og til at stille op.

De frie grundskoler og efterskoler

De fleste af børnene af en årgang går i folkeskolen. Nogle af børnene går i de frie grundskoler (fx religiøse friskoler eller privatskoler).

Frie grundskoler

Frie grundskoler er selvejende institutioner, som kan være fx kristne (fx katolske) eller muslimske. Det kan også være skoler, der eksperimenterer med utraditionelle undervisningsmetoder.

Man kan fx samle timerne i de forskellige fag sådan, at man har dansk i en periode, tysk i en anden periode og matematik i en tredje. Særligt i de store byer sender flere og flere forældre deres børn i en fri grundskole. En del frie grundskoler er oprettet i områder, hvor der tidligere har ligget en folkeskole, som er blevet nedlagt*. Undervisningen i de frie grundskoler skal stå mål med, hvad der i almindelighed kræves i folkeskolen.

Man skal normalt betale for at have sit barn på en fri grundskole. De fleste frie grundskoler får økonomisk støtte fra det offentlige.

Efterskoler

I 8., 9. eller 10. klasse kan unge vælge at gå på efterskole. En efterskole er en skole, hvor eleverne bor og får undervisning.

På efterskolerne har eleverne almindelige fag som dansk, engelsk, matematik og idræt. Og så kan de også vælge en række valgfrie fag, som fx kan være drama, musik, elektronik, IT eller madlavning. De valgfrie fag er forskellige fra skole til skole, og det er ofte kreative eller praktiske fag. Mange unge vælger at gå på efterskole for at prøve noget nyt, få nye klassekammerater og prøve at flytte hjemmefra for en periode og måske tænke over, hvilken ungdomsuddannelse de vil fortsætte på.

Det koster penge at gå på en efterskole. Der er dog mulighed for at få økonomisk støtte til et ophold under særlige omstændigheder.

FAKTA-ARK 2

UDDANNELSE

Uddannelse er meget vigtig, da de fleste job på det danske arbejdsmarked kræver, at man har en uddannelse. Det danske samfund kaldes ofte et videnssamfund. Det betyder, at stadig flere mennesker har et arbejde, hvor viden er den vigtigste ressource*. Derfor spiller uddannelse en helt afgørende* rolle for unge og voksne. Uddannelse er som regel gratis i Danmark.

Dette fakta-ark handler om:

- **Ungdomsuddannelser**
- **Videregående uddannelser**
- **Voksen- og efteruddannelse**

Ungdomsuddannelser

Efter folkeskolen vælger langt de fleste unge – ca. 94 % af en årgang* – at søge ind på en ungdomsuddannelse. Der er to forskellige former for ungdomsuddannelser: De gymnasiale uddannelser og erhvervsuddannelserne.

De gymnasiale uddannelser

De gymnasiale uddannelser forbereder især de unge til videregående uddannelser, og uddannelserne foregår normalt på gymnasier og erhvervsskoler. På de offentlige gymnasier er undervisningen gratis. Der er fire forskellige gymnasiale uddannelser:

- Uddannelsen til studentereksamen, det almene gymnasium (stx)
- Uddannelsen til højere handelseksamen (hhx)
- Uddannelsen til højere teknisk eksamen (htx)
- Uddannelsen til højere forberedelseseksamen (hf)

Stx-, hhx- og htx-uddannelserne varer tre år. Her kan unge, der har afsluttet grundskolen med 9.-klasseprøven, blive optaget*.

Hf-uddannelsen varer to år. Her kan unge, der har afsluttet grundskolens 10. klasse, blive optaget.

Alle fire gymnasiale uddannelser afsluttes med en eksamen, som giver adgang* til en videregående uddannelse.

På det almene gymnasium (stx) arbejdes der i høj grad videre med de fag, som de unge har haft i folkeskolen: fx sprog, historie, matematik, samfundsfag, fysik/kemi og biologi. Uddannelsen afsluttes med en studentereksamen.

På hf (højere forberedelseseksamen) har man stort set de samme fag som i det almene gymnasium. Hf-uddannelsen er særligt rettet mod personer, der har afsluttet 10. klasse eller har været ude af skolen i nogle år. Gennemsnitsalderen er derfor som regel højere på hf end i gymnasiet. Uddannelsen afsluttes med en hf-eksamen.

På hhx (højere handelseksamen) er der undervisning i fag, der har med handel at gøre, fx økonomi, afsætning* og international økonomi. Men der er også undervisning i fx sprog, matematik og samfundsfag. Undervisningen foregår normalt på en erhvervsskole (handelsgymnasium). Uddannelsen afsluttes med en højere handelseksamen.

På htx (højere teknisk eksamen) er der undervisning i naturvidenskabelige og teknologiske fag. Men der er også undervisning i fx sprog og matematik. Undervisningen foregår normalt på en erhvervsskole (teknisk gymnasium). Uddannelsen afsluttes med en højere teknisk eksamen.

Tilgangen af elever/kursister på de fire gymnasiale uddannelser:

Stx (studentereksamen)	ca. 63 %
Hf (højere forberedelseseksamen)	ca. 7 %
Hhx (højere handelseksamen)	ca. 19 %
Htx (højere teknisk eksamen)	ca. 10 %

De fleste unge, der tager en gymnasial uddannelse, fortsætter på en anden uddannelse bagefter, fx på universiteter, professionshøjskoler* eller erhvervsakademier.

Erhvervsuddannelserne

Efter folkeskolen kan man også vælge en erhvervsuddannelse. De mange erhvervsuddannelser henvender sig til alle erhverv i Danmark fx inden for industri, håndværk, medier, it, byggeri, anlægsarbejde, jordbrug, gartneri, handel, service, sundhed og pædagogik. Uddannelserne fører til job som fx industritekniker, mekaniker, VVS'er, elektriker, social- og sundhedsassistent, pædagogisk assistent, kok, smed, butiksassistent, murer, mediegrafiker, frisør og meget mere.

En erhvervsuddannelse består af et grundforløb på en erhvervsskole og et hovedforløb.

I hovedforløbet kombinerer man skoleundervisning på en erhvervsskole med praktikuddannelse.

Praktikuddannelsen får man som regel i en virksomhed. Når man har en uddannelsesaftale med en virksomhed, får man løn både i praktiktiden og i skoletiden. En erhvervsuddannelse kan tage mellem 1½ og 5¾ år, alt efter hvilken uddannelse der er tale om. Hvis eleverne ikke kan finde en praktikvirksomhed efter grundforløbet, kan de i de fleste tilfælde få praktikuddannelse på et praktikcenter. Så får de ikke løn, men skolepraktikydelser på ca. SU-niveau.

I en del erhvervsuddannelser kan man supplere uddannelsen med ekstra skoleundervisning og få generel studiekompetence (eux), så man både får uddannelsesbevis med direkte adgang til job (fx som elektriker) og eux-bevis med ret til at starte på en videregående uddannelse.

De videregående uddannelser

De fleste unge, der har taget en gymnasial uddannelse, fortsætter på en videregående uddannelse. Det samme gør en del unge fra erhvervsuddannelserne. De fleste videregående uddannelser er gratis for borgere i Danmark og EU.

De enkelte uddannelser har særlige adgangskrav. Det kan fx være krav* om, at man har haft bestemte fag på sin gymnasiale uddannelse, eller at man har et bestemt karaktergennemsnit. De videregående uddannelser kan tages på erhvervsakademier, på professionshøjskoler, maritime uddannelsesinstitutioner, videregående kunstneriske uddannelsesinstitutioner og på universiteter.

Erhvervsakademier

På et erhvervsakademi kan man tage en erhvervsakademiuddannelse, hvor man uddannes til et bestemt job eller til at arbejde

i en bestemt branche. Det kan fx være job som laborant, el-installatør eller et arbejde i en bank. Undervisningen er kombineret med praktik. En erhvervsakademiuddannelse er en kort videregående uddannelse, der normalt tager 2 år.

Professionshøjskoler (University colleges)

På professionshøjskoler kan man tage en professionsbacheloruddannelse, hvor man uddannes til et bestemt job. De fleste professionsbachelorer kommer til at arbejde inden for det offentlige, fx som folkeskolelærer, jordemoder, sygeplejerske, socialrådgiver, pædagog eller fysioterapeut. Men man kan fx også blive journalist eller komme til at arbejde med kommunikation. En professionsbacheloruddannelse er en mellemlang videregående uddannelse, der normalt tager 3-4 år. Der indgår mindst et halvt års praktik i disse uddannelser.

Universiteter

På universiteter eller andre højere læresteder kan man tage en lang videregående uddannelse. En lang videregående uddannelse kan være inden for sundhedsvidenskab (fx medicin), samfundsvidenskab (fx jura eller økonomi), humaniora (fx sprog eller historie), naturvidenskab (fx biologi, fysik eller kemi), kunst (fx musik eller design) eller teknisk videnskab (fx ingeniørvidenskab). De fleste lange videregående uddannelser er delt op i en treårig bacheloruddannelse, der følges op af en toårig kandidatuddannelse. Der er otte universiteter i Danmark. Der er universiteter på Sjælland, Fyn og i Jylland.

Økonomisk støtte i forbindelse med uddannelse

Staten kan give økonomisk støtte, hvis man studerer på en uddannelse, der er godkendt*. Denne støtte kaldes i daglig tale SU, som er en forkortelse for Statens Uddannelsesstøtte.

Man kan få SU, når man er indskrevet på en uddannelse, som er godkendt til SU, og hvis man opfylder betingelserne for at få SU. Hvis man ikke er dansk statsborger, kan man søge Styrelsen for Videregående Uddannelser om at få samme økonomiske støtte som danske statsborgere.

Voksen- og efteruddannelse

Der er en lang tradition for efteruddannelse i Danmark. Man taler ofte om, at livslang læring (læring gennem hele livet) er vigtig. Flere og flere voksne, som allerede har et job, fortsætter med at uddanne sig, ofte fordi det giver bedre muligheder på arbejdsmarkedet.

Folk, der allerede har en uddannelse og erhvervs erfaring, har mange muligheder for at videreuddanne sig. De kan fx tage en diplomuddannelse, som er en uddannelse på deltid, hvis faglige niveau svarer til bachelor på universitetet. Den tager mellem 1 og 2 år,

og man betaler for at gå på uddannelsen. Mange skoler, der tilbyder videregående uddannelser, har kurser, hvor det er muligt at læse ét fag ad gangen.

Voksne kan også tage korte AMU-kurser. AMU står for arbejdsmarkedsuddannelser og er korterevarende kursusforløb primært rettet mod faglærte og ufaglærte. Der er omkring 3.500 forskellige arbejdsmarkedsuddannelser inden for handel, administration og ledelse, sundhed, bygge/anlæg, jordbrug, køkken/restaurant, metalindustri, transport m.m.

Hvis en person fx har problemer med at stave, læse eller regne eller er ordblind*, kan han eller hun tage kurser på VUC (voksenuddannelsescentre). På VUC er det også muligt at tage enkeltfag på folkeskoleniveau, fx engelsk, dansk, tysk eller matematik. Den gymnasiale uddannelse hf kan også tages som enkeltfag* for voksne på VUC eller på andre institutioner.

FAKTA-ARK 3

DAGTILBUD

Det har været et politisk mål i Danmark siden 1960'erne at give forældre mulighed for at få deres børn passet uden for hjemmet i vuggestuer og børnehaver, fordi man ønskede at få kvinderne ud på arbejdsmarkedet. I dag arbejder begge forældre normalt uden for hjemmet. Langt de fleste mindre børn går derfor i vuggestue, børnehave eller dagpleje. Omkring 97 % af børn mellem tre og fem år passes uden for hjemmet. Fælles for alle former for pasningstilbud er, at det pædagogiske arbejde skal fremme* børns trivsel*, sundhed, udvikling og læring.

Alle børn har ret til en plads i et dagtilbud. Det er kommunerne, der er ansvarlige for dagtilbuddene, men det er forskelligt fra kommune til kommune, hvilke tilbud der er. De mest almindelige er vuggestue, børnehave og dagpleje. Man skal kontakte kommunen for at søge om at få en plads til barnet. Kommunen betaler en del af udgiften, mens forældrene betaler den resterende del. Men hvis fx forældrenes indtægt er lav, eller der er tale om en enlig forsørger, er der mulighed for at søge om yderligere økonomisk tilskud fra kommunen.

Dette fakta-ark handler om:

- **Vuggestue**
- **Dagpleje**
- **Børnehave**
- **SFO og fritidsklub**

Vuggestue

En vuggestue er for børn fra ca. seks måneder og op til ca. tre år. Personalet i vuggestuer skal bl.a. sikre, at det enkelte barn trives, lærer og udvikler sig, ligesom de skal medvirke til, at børnene får omsorg og en god og tryk opvækst.

Personalet skal arbejde med planer for det pædagogiske arbejde i vuggestuen. Herigennem skal børn bl.a. lære at være sammen med

hinanden og at tage hensyn. Børnene skal også støttes i at udvikle deres sprog, og det gør man fx ved at synge sange og læse bøger for dem. Pædagogerne hjælper også børnene til at udvikle deres krop fx ved at løbe, danse og hoppe. Det gør de både indenfor i vuggestuen og udenfor på fx legepladsen.

Dagpleje

Ikke alle småbørn kommer i vuggestue.

Nogle kommer i dagpleje.

En dagpleje er typisk for børn fra ca. seks måneder til ca. tre år. I en dagpleje bliver barnet passet af en dagplejer sammen med 2-4 andre børn i dagplejerens private hjem. For at blive godkendt af kommunen som dagplejer skal man overholde bestemte krav* med hensyn til blandt andet mad, hygiejne, sundhed og rengøring. Det er fx ikke tilladt at ryge i de dele af dagplejehjemmet, hvor børnene opholder sig. Dagplejen skal ligesom vuggestuen arbejde med planer for det pædagogiske arbejde, og mange af aktiviteterne kan være de samme som i vuggestuen.

Børnehave

En børnehave er for børn fra ca. tre år og op til seks år. I børnehaven skal der også arbejdes med planer for det pædagogiske arbejde. Pædagogerne lærer fx børnene, hvordan de kan løse uenigheder og skænderier med hinanden. Også i børnehaven læser man historier og synger sange, både for at udvikle sprog, men også for at skabe et fællesskab blandt børnene. I mange børnehaver fylder de traditionelle kristne højtider* en del, fx jul og påske. I den forbindelse pyntes institutionen, og børnene er med til at tegne og klippe pynt.

I børnehaver, hvor der går børn med forskellige religiøse traditioner, er man begyndt at lære børnene om andre religiøse højtider end de kristne. Man fortæller fx om Eid* eller om kinesisk nytår. Der er typisk mindre personale i en børnehave end i en vuggestue, fordi børnene er større og kan flere ting selv.

SFO og fritidsklub

SFO er en forkortelse for SkoleFritidsOrdning. SFO er et sted, hvor børn i folkeskolen kan blive passet før eller efter skoletid af pædagoger. I SFO'en er der nogle fælles aktiviteter for alle børnene. Det kan fx være at spille musik og teater, at male, sy eller tegne, men det kan også være sportsaktiviteter som fx svømning, fodbold eller skøjteløb.

For de større børn findes der i mange kommuner klubtilbud og andre fritidstilbud. Klubtilbud kan fx være et tilbud til de større børn, som de kan benytte sig af efter skoletid. Et af målene med klubtilbud er at lære de større børn at indgå i samarbejde og fællesskab med andre unge.

I klubben kan man mødes og spille alt fra fodbold til musik. Nogle steder er der tilbud til unge om at gå i klub om aftenen. Her ser man fx film, spiller musik eller spiller spil sammen. Klubtilbud skal give større børn og unge ideer til, hvad man kan lave i fritiden, så de selv bedre kan planlægge deres fritid.

Forældresamarbejde

Det er vigtigt, at der er en god kontakt mellem forældre og pædagoger i institutionen. Det betyder meget for, om barnet har det godt. Pædagogerne kan fortælle forældrene om, hvad der sker i dagligdagen i institutionen. Og forældrene kan fortælle pædagogerne om, hvordan det går med barnet derhjemme. Mange institutioner holder også forældremøder. Her kan forældrene få mere at vide om, hvad der sker i institutionen. De kan også komme med forslag til forbedringer*. Forældrene vælger også repræsentanter til forældrebestyrelsen. Forældrebestyrelsen har indflydelse* på fx institutionens økonomiske dispositioner og aktiviteter for børnene.

FAKTA-ARK 4

DET DANSKE ARBEJDSMARKED

I Danmark har de fleste voksne mænd og kvinder et arbejde. Man taler generelt meget om sit arbejde i Danmark, og for mange borgere betyder arbejdet meget for deres identitet. Det har også stor betydning for samfundet, at så mange som muligt arbejder – bl.a. fordi der så bliver betalt flere penge i skat, og der dermed er flere penge til fx hospitaler, skoler og børnepasning.

Danmark er kendt for sin flexicurity-model. Ordet 'flexicurity' er en sammentrækning af de engelske ord for fleksibilitet og sikkerhed.

Det danske arbejdsmarked er bl.a. kendetegnet ved:

- At det er let for arbejdsgiverne at ansætte og fyre medarbejdere
- Og at de ansatte har mulighed for hurtigt at skifte job (fleksibilitet)
- At borgeren har mulighed for at få dagpenge eller kontanthjælp, hvis han eller hun mister sit job (sikkerhed).

Derudover kan borgere få tilbud, der kan hjælpe dem i job eller uddannelse, hvis de ikke har et arbejde. Borgerne kan fx få vejledning, jobtilbud eller tilbud om uddannelse.

Dette fakta-ark handler om:

- **Hvordan det danske arbejdsmarked fungerer**
- **Flexicurity**
- **Kollektive overenskomster**
- **Fagforeninger**
- **Når man får arbejde**
- **Løn**
- **Arbejdstid**
- **Ferie**
- **Barselsorlov, fædreorlov og forældreorlov**
- **Demokrati på arbejdspladsen**
- **Regler for fyring**
- **Hvis man mister sit arbejde**
- **At være selvstændig erhvervsdrivende**

Hvordan fungerer det danske arbejdsmarked?

I nogle lande er der tradition for, at det mest er parlamentet og regeringen, som bestemmer, hvordan arbejdsmarkedet skal fungere. Men sådan er det ikke i Danmark. Her er det kun få regler om ansættelsesforhold, som er bestemt i lovgivningen. De fleste regler er aftalt mellem arbejdsmarkedets parter – fagforeningerne og arbejdsgiver-organisationerne. Dette system går helt tilbage til 1899.

De to parter mødes og forhandler med hinanden for at indgå kollektive overenskomster*. Det er aftaler om, hvilke regler for løn, arbejdstid m.m. der skal være i aftaleperioden (som oftest varer to år).

Begge parter skal rette sig efter overenskomsten, og der er "fredspligt" - ingen strejker eller lockout, så længe overenskomsten gælder. Der findes et helt særligt system uden for de almindelige domstole til at afgøre overtrædelser (Arbejdsretten og faglig voldgift).

Hvis de ikke kan blive enige om at aftale en overenskomst, har de to parter forskellige muligheder: Fagforeningerne kan fx organisere strejker. Det betyder, at medlemmer standser arbejdet, indtil der er indgået en overenskomst.

Arbejdsgiverne kan fx lave lockout. Det betyder, at de ansatte, der er medlem af en fagforening, ikke må komme på arbejde, før der er indgået en overenskomst. Arbejdsgiverne udbetaler ikke løn til de ansatte, der strejker, eller til ansatte, der er ramt af lockout. Ofte bliver parterne dog enige om en overenskomst uden at anvende strejke eller lockout.

HVOR MANGE ARBEJDER I DANMARK?

I alt 71 % af de 15-64-årige har et arbejde.

69,2 % af kvinderne har et arbejde.

72,8 % af mændene har et arbejde.

HVAD ARBEJDER FOLK I DANMARK MED?

Landbrug, skovbrug og fiskeri	2,7 %
Industri, råstofindvinding og forsyningsvirksomhed	11,6 %
Bygge og anlæg	5,6 %
Handel og transport mv.	24,1 %
Information og kommunikation	3,7 %
Finansiering og forsikring	2,9 %
Ejendomshandel og udlejning	1,7 %
Erhvervsservice	10,7 %
Offentlig administration, undervisning og sundhed	32,4 %
Kultur, fritid og anden service	4,5 %
Uoplyst aktivitet	0,2 %

Flexicurity

Sammenlignet med andre lande, er det relativt let at ansætte og fyre folk i Danmark. Det er fx let for arbejdsgiveren at ansætte nye medarbejdere i en periode, hvor der er meget arbejde i virksomheden. Omvendt er det også let at fyre medarbejdere, når der ikke er så meget arbejde. Det gør det meget fleksibelt for arbejdsgiveren at planlægge arbejdet. Til gengæld er de ansatte sikret økonomisk, fordi de kan få økonomisk støtte, hvis de bliver fyret. Normalt kan de nemlig få dagpenge (arbejdsledighedsdagpenge), hvis de er medlem af en a-kasse. Hvis de ikke er medlem af en a-kasse, kan de typisk få kontanthjælp eller integrationsydelse ved at henvende sig til kommunen. I modsætning til dagpenge kommer det dog an på ægtefællens indkomst, og opsparing eller andre værdier skal være brugt først. Desuden kan mange også bruge en periode med arbejdsledighed til efteruddannelse. Det betyder, at danske lønmodtagere skifter job mange gange i løbet af livet sammenlignet med en række andre europæiske lande.

Den danske arbejdsmarkedsmodel bliver ofte kaldt for flexicurity. Det står for flexibility (fleksibilitet) og security (sikkerhed).

Kollektive overenskomster

I Danmark bestemmes de fleste forhold på arbejdsmarkedet af omfattende* aftaler mellem fagforeningerne og arbejdsgivernes foreninger. Disse aftaler kaldes for kollektive* overenskomster. De kollektive overenskomster regulerer* de fleste forhold på arbejdsmarkedet, som fx løn, arbejdstid, løn under sygdom og barsel samt pension og ret til efteruddannelse.

I Danmark blander staten sig som sagt ikke så meget i forhold, der har med arbejdsmarkedet at gøre, som staten gør i mange andre lande.

Det er altså ikke Folketinget, der bestemmer fx den ugentlige arbejdstid. Folketinget bestemmer heller ikke, at der skal være en lovbestemt mindsteløn på det danske arbejdsmarked. Det afhænger af de kollektive overenskomster. At mange forhold på arbejdsmarkedet bestemmes af arbejdsmarkedets

parter og ikke af Folketinget kaldes ofte for 'den danske model'. Fordi overenskomsterne dækker så stor en del af arbejdsmarkedet og smitter af på resten, er de stort set lige så dækkende, som hvis de var blevet vedtaget ved en lov.

Det sker dog, at staten gennem lovgivning bestemmer forholdene på arbejdsmarkedet. Fx er 5 ugers ferie bestemt ved lov.

Det sker også, at staten skrider ind, hvis arbejdsgiverne og de ansattes organisationer ikke kan blive enige, når de forhandler nye overenskomster. Når de to parter ikke kan blive enige, kan det medføre langvarige strejker eller lockout. Der har i Danmark været flere tilfælde, hvor Folketinget har sat en stopper for en strejke eller en lockout ved at vedtage en lov, der bestemmer overenskomsten. Det skete for eksempel i 2013, hvor kommunerne lockoutede folkeskolelærerne, og hvor Folketinget til sidst, efter at lockouten havde varet i 25 dage, bestemte, hvilken aftale der skulle gælde.

De kollektive overenskomster dækker* dog ikke alle områder. Fx er mange højtuddannede ansatte i det private erhvervsliv som fx ingeniører, økonomer og jurister ikke dækket* af kollektive overenskomster og skal derfor typisk* selv forhandle deres løn- og ansættelsesvilkår, når de bliver ansat. Det gælder også områder inden for fx restaurationsbranchen – traditionelt også landbruget

Fagforeninger

Fagforeningerne tager sig af medlemmernes faglige interesser på arbejdspladsen. Det gælder fx løn og arbejdsforhold samt samarbejde med ledelsen. Fagforeningerne er på den måde med til at sikre rimelige løn- og arbejdsvilkår.

De fleste lønmodtagere i Danmark er medlem af en fagforening. Det koster penge at være medlem af en fagforening. Man betaler kontingent*.

I Danmark er der en lang tradition for, at en stor del af de ansatte er medlem af en fagforening. I Danmark er nu omkring 67 pct. af alle lønmodtagere medlem af en fagforening (2010). Andelen var i 1990 helt oppe omkring 85 pct., så det er gået en del tilbage. Men det er stadig en meget høj andel sammenlignet med næsten alle andre lande.

Fagforeningerne er normalt opdelt efter fag og arbejdsområde. Fx er nogle fagforeninger for håndværkere, mens andre er for butikspersonale eller kontoransatte. De fleste vælger en fagforening, som dækker* deres fag og det område, de arbejder inden for.

Men det er ikke et krav at være medlem af en fagforening. Det er frivilligt. Hverken arbejdsgiveren eller kollegerne må tvinge en ansat til at være medlem af en fagforening eller til at være medlem af en bestemt fagforening. Arbejdsgiveren må ikke fyre en ansat, fordi han eller hun melder sig ind i eller ud af en fagforening. Og ved en ansættelse må en arbejdsgiver ikke lægge vægt på*, om ansøgeren er medlem af en fagforening.

TRE STORE FAGFORENINGER

HK

Fagforeningen HK repræsenterer primært personer, der arbejder med handel eller kontor. Det kan fx være butiksansatte, laboranter, sekretærer, receptionister og klinikassistenter.

FOA

FOA repræsenterer primært personer ansat i hjemmeplejen, SOSU-assistenter, brandmænd, kantinepersonale m.fl.

3F

3F repræsenterer typisk ansatte i industrien og ansatte, der arbejder med transport og byggeri – fx svejsere, chauffører, murere og tømrere – men også rengøringsassistenter og andre ufaglærte arbejdere.

FOA
FAGOGARBEJDE

FAGLIGT FÆLLES FORBUND

Tillidsrepræsentanter og sikkerhedsrepræsentanter

Medlemmerne af en fagforening vælger en eller flere tillidsrepræsentanter på den enkelte arbejdsplads. Det er typisk på arbejdspladser med mere end ti ansatte.

Tillidsrepræsentanter vælges blandt medarbejderne på et møde, hvor arbejdsgiveren ikke er med. Tillidsrepræsentanterne har en særlig beskyttelse mod at blive fyret eller flyttet til en anden arbejdsplads.

Tillidsrepræsentanter repræsenterer de ansatte over for ledelsen, fx i forbindelse med lønforhandlinger. De ansatte kan også få råd og vejledning af tillidsrepræsentanten, fx om overarbejde eller forholdet til ledelsen. En tillidsrepræsentant – eller kollegerne på arbejdspladsen – kan ifølge loven ikke tvinge* folk til at være medlem af en bestemt fagforening eller til at være medlem af en fagforening.

Møderne i en fagforening på arbejdspladsen kaldes for "klubmøder". Her kan alle arbejdspladsens medlemmer af fagforeningen møde op. På klubmøderne diskuterer man forskellige forhold på arbejdspladsen, fx løn eller løntillæg, og det er også her, man vælger tillidsrepræsentanter. Alle medlemmer kan stille* op til valget til tillidsrepræsentant. Hvis flere stiller op, stemmer man om, hvem det skal være. De ansatte vælger normalt også en sikkerhedsrepræsentant.

Sikkerhedsrepræsentanten skal holde øje med arbejdsmiljøet og være opmærksom på, om de ansatte fx har det rigtige sikkerhedsudstyr. Det kan fx være en maske, hvis man arbejder med maling, eller en hjelm, hvis man arbejder på en byggeplads. Hvis arbejdsgiveren ikke har sørget for, at sikkerheden er i orden, kan sikkerhedsrepræsentanten gribe ind*.

Når man får arbejde

I loven står der, at alle, der arbejder mere end otte timer om ugen, skal have et ansættelsesbevis* senest en måned efter, at man er blevet ansat. I ansættelsesbeviset står der fx:

- Hvad slags arbejde man skal lave
- Hvornår man skal starte
- Hvor mange timer man skal arbejde om ugen
- Hvad man får i løn og eventuelt tillæg
- Om man har ret til ferie med løn
- Hvilken overenskomst man er dækket af*
- Hvor langt varsel* arbejdsgiveren skal give ved fyring.

Ved ansættelsen må arbejdsgiveren kun lægge vægt* på de kvalifikationer, man skal have for at kunne udføre jobbet. Når man søger et job, må arbejdsgiveren derfor ikke spørge til ens helbred og antal af sygedage i tidligere job, eller om man er gravid eller planlægger at få børn. Arbejdsgiveren må dog gerne spørge til helbredsforhold, der har betydning for det arbejde, man skal lave. Arbejdsgiveren må fx godt spørge, om man har haft dårlig ryg, hvis man søger et job i bygge- og anlægsbranchen. Den person, som søger jobbet, har omvendt pligt til at oplyse om helbredsforhold, der kan have betydning for jobbet. Arbejdsgiveren må heller ikke spørge om folks religion, når de søger et job.

Løn

For ansatte i den offentlige sektor er lønnen typisk aftalt centralt mellem fagforeningerne og de offentlige arbejdsgivere (stat, region og kommune).

Arbejdstid

Hvis man har et almindeligt lønarbejde i en privat virksomhed eller i det offentlige, er den mest almindelige arbejdstid på 37 timer om ugen.

Ved skifteholdsarbejde og fast natarbejde er arbejdstiden ofte lidt lavere. Arbejdstidens længde aftales ved de kollektive forhandlinger mellem de ansattes og arbejdsgivernes organisationer. 37 timer er en ret lav ugentlig arbejdstid sammenlignet med mange andre lande. Til gengæld er det meget udbredt i Danmark, at begge ægtefæller arbejder på fuld tid.

Det kaldes "nedsat tid" eller "deltid", hvis man arbejder mindre end den almindelige arbejdstid på normalt 37 timer om ugen. På nogle områder er det almindeligt at have deltidsarbejde, fx blandt sygeplejersker eller butiksansatte. Der er flere kvinder end mænd, der arbejder på deltid.

Man kan altid bede om at komme på nedsat tid. Men det er arbejdsgiveren, der bestemmer, om man kan få lov til det. Omvendt kan arbejdsgiveren ikke forlange*, at man skal gå på deltid.

Ferie

En lønmodtager, som har været ansat i et helt kalenderår, har ret til fem ugers betalt ferie i det efterfølgende ferieår. Nogle har også ret til en sjette ferieuge. Det afhænger af ens overenskomst. Ferieåret løber fra 1. maj til 30. april året efter. Hvis man ikke har været ansat i et helt kalenderår, har man også ret til betalt ferie. Men længden af den betalte ferie afhænger af, hvor lang tid man har været ansat i kalenderåret.

Selv om man ikke har ret til betalt ferie (fx fordi man er nyansat), har man altid ret til at holde fem ugers ferie i ferieåret.

Normalt aftaler man med arbejdsgiveren, hvornår man skal holde ferie. Normalt har man ret til at holde tre ugers ferie i sammenhæng i perioden mellem den 1. maj og den 30. september.

Når man får et nyt arbejde, kan man holde den ferie, man har optjent hos en tidligere arbejdsgiver, hvis man ikke har nået at afholde den.

Barselsorlov, fædreorlov og forældreorlov

Der er nogle særlige regler for, hvor længe man kan få orlov i forbindelse med barsel, og hvad man kan få i økonomisk støtte. Den generelle regel i lovgivningen er, at moderen har ret til fire ugers graviditetsorlov inden fødslen og 14 ugers barselsorlov efter fødslen. Faderen har ret til to ugers fædreorlov. Derefter har forældrene tilsammen ret til 32 ugers forældreorlov med barselsdagpenge.

Der er mulighed for at modtage offentlig økonomisk støtte (barselsdagpenge) i forbindelse med graviditetsorlov, barselsorlov, fædreorlov og forældreorlov, hvis man har optjent retten til det enten ved at arbejde eller som medlem af en a-kasse. Hvis man er ansat under en kollektiv overenskomst, kan man have ret til løn under orlov. Det kan også fremgå af ens ansættelseskontrakt.

Demokrati på arbejdspladsen

På større arbejdspladser skal der være et samarbejdsudvalg, hvor repræsentanter fra ledelsen og repræsentanter for de ansatte diskuterer forskellige forhold på arbejdspladsen. Det er de ansattes tillidsrepræsentanter, der er medlemmer af samarbejdsudvalget.

På større arbejdspladser skal man desuden vælge en arbejdsmiljørepræsentant, der tager sig af arbejdsmiljøet, dvs. de ansattes fysiske og psykiske sikkerhed på arbejdspladsen.

Arbejdsmiljørepræsentanten vælges af medarbejderne på et møde, hvor ledelsen ikke deltager. Ligesom tillidsrepræsentanter er arbejdsmiljørepræsentanter beskyttet i deres ansættelse. Det betyder, at arbejdsgiveren ikke kan fyre en arbejdsmiljørepræsentant, fordi arbejdsgiveren og arbejdsmiljørepræsentanten er uenige om arbejdsmiljøet.

Meget medbestemmelse på arbejdspladser i Danmark foregår uformelt*. Hvis folk har noget, de er utilfredse med eller vil foreslå, taler de normalt med deres nærmeste chef om det. Dette er meget mere udbredt i Danmark end i de fleste andre lande.

Regler for fyring

En arbejdsgiver skal i de fleste tilfælde have en saglig* og reel grund til at fyre en ansat, fx at man ikke er egnet til jobbet, at der er samarbejdsproblemer, eller at der er forhold i virksomheden, der kræver fyring, fx besparelser. Hvis der er en tillidsrepræsentant på arbejdspladsen, skal arbejdsgiveren ofte tale med ham eller hende om fyringen*.

En arbejdsgiver må ikke fyre en ansat på grund af køn, race, hudfarve, religion eller tro, politiske holdninger, seksuel orientering, alder, handicap eller national, social eller etnisk oprindelse. Det er heller ikke tilladt at fyre folk på grund af graviditet eller barsel.

En ansat må ikke fyres, fordi den ansatte vælger ikke at være medlem af en fagforening, eller fordi den ansatte melder sig ind i en fagforening. En ansat må heller ikke fyres, fordi han eller hun ikke er medlem af den samme fagforening som kollegerne på en arbejdsplads, ligesom arbejdsgiveren heller ikke kan forlange medlemskab af en bestemt fagforening.

Hvis man mister sit arbejde

I Danmark er det frivilligt, om man vil forsikre sig økonomisk ved arbejdsløshed. Man er ikke forsikret økonomisk ved arbejdsløshed, med mindre man er medlem af en arbejdsløshedskasse (a-kasse).

A-kasser er private foreninger, og de fleste er medlem af en a-kasse. Ca. 70 % af lønmodtagerne i Danmark er medlem af en a-kasse.

Hvis man ikke er medlem af en a-kasse, kan man få økonomisk hjælp (uddannelses- eller kontanthjælp eller Integrationsydelse) fra kommunen, hvis man mister sit arbejde. Det kræver dog, at man opfylder en række betingelser.

Arbejdsløsheds-kassen er en forsikringsordning, der sikrer en mod de økonomiske konsekvenser* af arbejdsløshed. Den enkelte indbetaler et kontingent*, og til gengæld kan man som udgangspunkt få støtte, dvs. dagpenge, hvis man bliver arbejdsløs. Arbejdsløsheds-kasserne støttes økonomisk af det offentlige, så en del af dagpengene betales ikke blot af kontingentet, men også af offentlige midler, dvs. via skatterne. De fleste a-kasser er tæt knyttet* til fagforeningerne, men man kan godt være medlem af en arbejdsløsheds-kasse, selv om man ikke er medlem af en fagforening. Der er også a-kasser, der ikke er knyttet til bestemte fagforeninger.

Hvis man er medlem af en arbejdsløsheds-kasse, har man normalt ret til dagpenge i en periode, hvis man mister sit arbejde. Man skal dog stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Det betyder blandt andet, at man skal sige ja, hvis man bliver tilbudt et arbejde, og at man aktivt skal søge job. Man bliver indkaldt til møde på kommunens jobcenter, når man begynder at få udbetalt dagpenge. På mødet skal man lave en jobplan sammen med jobcentret. En jobplan er en skriftlig aftale mellem jobcentret og den ledige. Den indeholder en beskrivelse af, hvad man kan gøre for at få et arbejde (skrive ansøgninger, måske deltage i kurser mv.) og en tidsplan. Formålet er, at en arbejdsløs hurtigst muligt kommer i arbejde igen.

For at få udbetalt dagpenge har man pligt til at overholde jobplanen. Samtidig med samtaler i jobcentret deltager man i samtaler i a-kassen.

Hvis man ikke er medlem af en a-kasse, kan man få uddannelseshjælp, kontanthjælp eller integrationsydelse fra kommunen. Det kræver dog, at man lever op til nogle betingelser – fx at man ikke forsørges af sin ægtefælle eller sin samlever. Disse ydelser er normalt lavere end dagpenge. Og man har pligt til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet og pligt til at deltage i den indsats, som kommunen tilbyder. Der er normalt også mulighed for i en periode at få hjælp under sygdom.

At være selvstændig erhvervsdrivende

Hvis man gerne vil være selvstændig erhvervsdrivende, skal man registrere sig hos Erhvervsstyrelsen via dens hjemmeside og give nogle få oplysninger. Man kan søge råd om, hvordan det er at arbejde som selvstændig hos en vækstkonsulent, der har stor erfaring i at hjælpe folk med at starte en virksomhed.

Man kan også henvende sig til den lokale erhvervsrådgiver i kommunen. Endvidere er der kommunale kurser for folk, der gerne vil være selvstændige. På disse kurser kan man lære noget om økonomi, regnskab eller personaleledelse. Som selvstændig erhvervsdrivende har man bl.a. pligt til at føre regnskab, og virksomhedens overskud* eller underskud* skal opgives* til SKAT.

A photograph of a modern building facade with a textured, light-colored stone or concrete finish. The word "Vestas" is mounted on the wall in large, dark, three-dimensional letters. To the right of the logo is a long, narrow window with multiple panes. The sky above is filled with soft, white clouds. The overall image has a warm, orange-brown color cast.

Vestas

FAKTA-ARK 5

DET DANSKE ERHVERVSLIV

Grundlaget for Danmarks velstand* er veldrevne* virksomheder med dygtige medarbejdere. Danmark har traditionelt været et landbrugsland med stor eksport af fødevarer. Frem til 1960 var der knap 200.000 selvstændige landbrugere. I modsætning til mange lande var Danmark domineret af de mellemstore landbrug. Det var baggrunden for en ualmindelig stærk og velorganiseret bondestand, der selv opbyggede og ejede fødevarerindustrien. Siden 1960 er antallet af landbrugsbedrifter faldet med omkring 80 pct., og der er kun ca. 10.000 fuldtidslandmænd tilbage. Småbønderne forsvandt, og mange landbrug er lagt sammen.

I dag er landbrugene meget store og højeffektive. 6-7 pct. af landbrugsarealet drives økologisk. Danmark har fortsat en stor fødevarerindustri. Fra 1880'erne oprettede landmændene talrige små selvstændige mejerier og slagterier. Det var andelsselskaber, ejet af landmændene. I andelsselskaberne har hver landmand én stemme, uanset hvor meget mælk eller hvor mange dyr, de leverede. De allerfleste mejerier og slagterier er nu lagt sammen i store koncerner, hhv. Arla og Danish Crown. De eksporterer til hele verden. Men de er stadig andelsselskaber. Arla går i dag ud over Danmarks grænser. I 2000 blev de danske og svenske mejerier lagt sammen, og udvidelsen er fortsat. Arla ejes i dag af 12-13.000 landmænd fra 7 lande: Danmark, Sverige, Tyskland, Holland, Belgien og Luxembourg samt Storbritannien. I Danmark og Sverige er de fleste mælkebønder med.

I Tyskland er Arla blandt de tre største. Arla var i 2015 verdens 7. største mejerikoncern.

Dansk industri har traditionelt været præget af mange små og mellemstore virksomheder. Danmark har ikke haft særligt mange store industrivirksomheder, sammenlignet med de fleste andre lande i Vesteuropa. De små og mellemstore virksomheder har været gode til at finde nicher* og hurtige til at omstille sig. Men de store virksomheder er blevet større. Danmark har mange virksomheder, der er kendt i hele verden. Den mest kendte er nok LEGO, der fremstiller byggeklodser til børn i snart sagt alle lande.

Danmark er også en vigtig søfartsnation med adskillige store rederier. Mærsk er et af verdens to største rederier, der sejler med containere. Mærsk udvinder også olie mange steder i verden, herunder i Nordsøen. Danmark har en stor olieproduktion i forhold til landets størrelse og var i mange år det eneste EU-land, der eksporterede mere olie, end det importerede. Produktionen er dog faldet kraftigt siden toppen i midten af 00'erne.

Dansk industri spreder sig over mange områder. Danmark har mange store medicinalvirksomheder*, hvor Novo Nordisk, der bl.a. fremstiller insulin til patienter med sukkersyge, er en af giganterne*. Novo Nordisk er det største firma i Norden, målt på markedsværdi i 2015.

Danmark fremstiller også over en tredjedel af verdens høreapparater. De tre største danske producenter GN Store Nord (GN Resound), William Demant (Oticon) og Widex udgør tre af de seks største høreapparat-producenter i verden. Danmark er et af verdens førende lande inden for vedvarende energi og energibesparelser. Danmark er hjemlandet for den moderne vindmølleindustri, hvor den såkaldte Gedser-mølle (fra 1957) og Tvindmøllen (bygget 1975-78) gav inspiration til en hel folkebevægelse af små vindmøllefabrikanter fra slutningen af 1970'erne og frem.

Tre af Europas fem største vindmølleproducenter stammer fra Danmark, og verdens to største – Vestas og Siemens Wind Power – ligger stadig i Danmark. I det hele taget er Danmark et af verdens førende lande (og i top-3 i EU), når det gælder "grøn" produktion, herunder energibesparelser, affaldshåndtering, genbrug mv.

Store internationale virksomheder omfatter bl.a. Rockwool (isolering), Grundfos (pumper mv.), Danfoss (termostater) og Velux (vinduer). En række danske virksomheder står også stærkt, når det gælder serviceydelser. ISS har omkring en halv million medarbejdere beskæftiget verden over med rengøring, ejendomsservice, sikkerhed mm.

Men også en stribe danske arkitektfirmaer er verdenskendte, ligesom mange ingeniørfirmaer beskæftiger sig med rådgivning verden over.

Dygtige, veluddannede medarbejdere er én vigtig kilde til, at danske firmaer klarer sig godt. God ledelse er en anden. Hertil hører også, at danske virksomheder mere end i de fleste lande er kendetegnet ved at give den enkelte medarbejder ansvar for sit eget arbejdsområde. Det forventes, at medarbejderen ikke blot gør, hvad der bliver sagt, men også selv tager ansvar og initiativ, naturligvis i forståelse med lederen.

FAKTA-ARK 6

DET DANSKE VELFÆRDSSAMFUND

Velfærdssamfundet* i Danmark bygger på en slags gensidig aftale mellem borgerne og staten. På den ene side bidrager* borgerne ved, at de borgere, der kan, arbejder og betaler skat. På den anden side spænder* det offentlige et sikkerhedsnet ud under borgerne, som sikrer hjælp til dem, der ikke kan klare sig selv.

Staten tager altså et stort ansvar for borgernes velfærd. Dvs., at staten har medansvar for, at borgerne kan føle sig trygge, og at de kan trives. På den måde er staten med til at sikre, at borgerne fx:

- kan få gratis skolegang og uddannelse
- kan få hjælp under sygdom
- kan få hjælp, hvis de mister arbejdet
- kan få hjælp, hvis de har eller får et handicap
- kan få hjælp, når de bliver ældre.

Omvendt har borgerne et ansvar for at bidrage* økonomisk til velfærdsstaten ved at arbejde og betale skat. På den måde kommer der via skattesystemet penge til velfærden.

Princippet i det danske velfærdssamfund er med andre ord, at alle, der kan, skal bidrage til velfærden, og at alle, der har behov for det, kan få hjælp fra det offentlige uanset deres tilknytning til arbejdsmarkedet.

Dette fakta-ark handler om:

- **Velfærden i mange dele af borgernes liv**
- **Pengene til velfærden – hvor kommer de fra?**

Velfærden i mange dele af borgernes liv

I den danske form for velfærdssamfund tager det offentlige sig af mange opgaver inden for fx sundhed, uddannelse og det sociale område. Det offentlige tager altså et stort ansvar for borgernes velfærd. På den måde er det offentlige med til at sikre, at borgerne fx kan få gratis skolegang og uddannelse, lægehjælp og hjælp, hvis de ikke kan forsørge sig selv.

Udgifterne til velfærden betales bl.a. gennem skatter. Omkring 30 pct. af den samlede indkomst i Danmark (bruttonational-produktet) bruges til at finansiere sociale opgaver.

Borgere i Danmark har lige adgang til de fleste offentlige ydelser*. Alle uanset indkomst har fx mulighed for at få gratis lægehjælp. Prisen for nogle offentlige servicetilbud er dog afhængige af indkomst, så personer med en høj indkomst betaler mere end personer med en lav indkomst. Det gælder fx forældrebetaling i daginstitutioner. Og nogle ydelser gives kun til personer uden indkomst eller formue, fx kontanthjælp, eller til personer med en lav indkomst, fx boligstøtte, dvs. hjælp til at betale husleje, hvor ydelsen afhænger af ansøgerens indtægt. På nogle områder kan folk med særlig lav indkomst få hjælp hos kommunen til at betale en konkret udgift, fx en del af tandlægeregningen.

Børn

Det offentlige sørger fx for vuggestue, børnehave og dagpleje, så børn kan blive passet om dagen, mens deres forældre arbejder. Det er normalt ikke gratis at få et barn passet. Man skal som regel selv betale en del af udgifterne.

Forældre kan få en 'børnecheck' (børne- og ungeydelse), hvis de har børn under 18 år. Forældre, der har særlig høj indkomst, får en mindre ydelse eller slet ingen ydelse, afhængig af deres indkomst. For udlændinge kan der gælde særlige regler.

Skole

Børn har ret til at gå gratis i skole i folkeskolen. Og efter folkeskolen har de unge mulighed for at tage en gratis ungdomsuddannelse (fx på en erhvervsskole eller et gymnasium). Senere hen kan de tage en gratis videregående uddannelse (fx på en professionshøjskole eller et universitet). Normalt har man mulighed for at få økonomisk støtte, når man studerer. Det hedder Statens Uddannelsesstøtte (SU).

SU'en er høj i Danmark sammenlignet med, hvad man kan få som støtte til uddannelse i de fleste andre lande.

Forældrene er med

I Danmark har man en lang tradition for, at forældrene er aktive deltagere i, hvad der sker i skoler og daginstitutioner. Der er skolebestyrelser med forældrerepræsentanter i folkeskolen, og der er normalt forældrebestyrelser i daginstitutioner. Det ligger i loven. Men desuden vælges der normalt forældreråd eller lignende i de enkelte skoleklasser – et arbejde, der typisk går på skift. Det forventes, at forældre påtager sig denne opgave, samt at de i øvrigt møder op ved forældremøder o.l. Det er også forklaringen på, at forældre i skoler og daginstitutioner i Danmark langt mere end i de fleste andre lande føler, de har stor indflydelse på, hvad der foregår i skolen.

Økonomisk hjælp, hvis man ikke arbejder

For borgere, som ikke kan finde arbejde, findes der forskellige former for økonomisk hjælp.

Hjælpen afhænger af, om man er forsikret mod arbejdsløshed, fx ved at være medlem af en arbejdsløshedskasse.

Hvis man fx har et handicap eller problemer, der betyder, at man har svært ved at arbejde, er der også forskellige muligheder for at få økonomisk hjælp. Det kan fx være i en kortere periode i form af uddannelses- eller kontanthjælp. Derudover kan man få sygedagpenge, hvis man har optjent retten til det enten ved at arbejde eller som medlem af en a-kasse. Hvis man ikke er i stand til at forsørge sig selv, fordi ens arbejdsevne er begrænset, kan løsningen fx være fleksjob eller førtidspension.

Når man bliver ældre, har man mulighed for at få folkepension. Formålet med folkepensionen er, at ældre skal have mulighed for at klare sig selv, når de ikke arbejder mere. Man kan få folkepension, fra man er 65 år. Aldersgrænsen vil dog fremover gradvist blive hævet.

Man skal som hovedregel være dansk statsborger, have fast bopæl i Danmark og have boet i Danmark i mindst 3 år fra det fyldte 15. år til folkepensionsalderen for at få ret til folkepension. Har man boet i landet i mindre end 40 år, får man folkepension i forhold til, hvor mange år man har boet her. Der gælder særlige regler for personer, der bor i udlandet eller er EU-statsborgere eller flygtninge. De fleste indbetaler også til en pensionsordning i forbindelse med deres arbejde (arbejdsmarkedspension).

Mange mennesker har herudover frivillige pensionsordninger, som de selv betaler til, når de kan. Det kan fx være pensionsordninger, som man aftaler med sin bank eller forsikringselskab.

Bolig

Man kan i nogle tilfælde få boligstøtte, dvs. hjælp til at betale husleje, hvis man bor til leje. Om man kan få boligstøtte, og hvor meget man kan få, afhænger bl.a. af, hvor meget man tjener, og hvor høj ens husleje er.

Der gælder særlige regler for folkepensionister. Folkepensionister med små indkomster kan normalt få en væsentlig højere boligstøtte.

Sundhed

Personer med bopæl i Danmark har ret til gratis behandling hos egen almen praktiserende læge eller speciallæger. Og alle, som er tilmeldt folkeregisteret, får et sundhedskort ("det gule kort"). Næsten alle er i dag medlem af sikringsgruppe 1, hvor man er tilmeldt en bestemt almen praktiserende læge (egen læge) og skal have henvisning til speciallæge (undtagen øre- og øjenlæge), hvis lægehjælpen skal være gratis.

Hvis man bliver syg, henvender man sig normalt først til sin egen læge, og behandlingen er gratis. Lægen kan henvise til en speciallæge eller sygehus.

Borgere har ret til gratis behandling på et offentligt sygehus. Der er også enkelte private sygehuse, hvor man normalt skal betale for behandlingen. Men hvis der er lang ventetid på at blive behandlet på det offentlige sygehus, kan man nogle gange blive henvist til et privat sygehus. Hvis man bliver henvist til et privat sygehus fra et offentligt sygehus, er behandlingen på det private sygehus gratis.

På nogle områder skal voksne dog selv betale en del af udgifterne. Det gælder fx udgifter til tandlæge og medicin.

Kultur

På det kulturelle område giver det offentlige støtte på mange forskellige måder. Det offentlige giver meget støtte til folkebibliotekerne. Her kan man låne bøger gratis. Bibliotekerne har også bøger på andre sprog end dansk. Man kan låne magasiner, musik, film og computerspil. Der er gratis adgang til computere og internet, man kan læse aviser, og man kan få hjælp til at finde bestemte informationer eller materialer.

På bibliotekerne ligger der også mange nyttige pjecer fra organisationer og offentlige myndigheder.

Foruden biblioteker er der mange andre former for støtte til kulturen i Danmark. Der er støtte til foreningslivet, fx inden for sport og idræt, og til kulturlivet, fx museer, teatre, festivaler og meget mere.

Transport

Det er gratis at køre på veje og broer i Danmark. På to broer, Øresundsbroen og Storebæltsbroen, skal man dog betale for at køre over.

Det offentlige giver støtte til kollektiv transport som busser og tog. Derudover tager samfundet sig af en række generelle opgaver som fx politi og retsvæsen.

Pengene til velfærden – hvor kommer de fra?

Der er store udgifter forbundet med et velfærdssamfund som det danske, og der er derfor behov for mange indtægter til det offentlige. Danmark er da også et af de lande i verden, hvor borgerne betaler mest i skat.

Pengene til velfærden kommer bl.a. fra den skat, borgerne betaler af deres løn. Men skatten er ikke lige stor for alle.

Princippet for skatten i Danmark er, at jo mere man får i løn, jo større del af sin løn skal man betale i skat.

Man er også med til at betale for udgifterne til velfærd på andre måder.

Den danske moms på 25 % på de varer, man køber, er blandt de højeste i Europa. Der er også særlige afgifter* på mange varer, fx biler, benzin, elektricitet, alkohol, cigaretter, batterier, engangsservice og bæreposer fra supermarkedet. Disse afgifter er også begrundet med hensyn til miljø og sundhed.

Desuden får velfærdsstaten betydelige indtægter fra selskabsskatter, ejendomsskatter og på afkastet på danskernes pensionsopsparing, der er blandt de største i verden.

FAKTA-ARK 7

FAMILIELIV

Det er de enkelte familiers ansvar at få livet i familien til at fungere og at give børnene trygge forhold at vokse op i.

Men samfundet har en række tilbud, der er med til at skabe gode rammer* for familielivet. Man har fx ret til barselsorlov, og der er tilbud om børnepasning. Samtidig er der nogle regler i samfundet, som beskytter børns, mænds og kvinders rettigheder. De gælder også i hjemmet.

Dette fakta-ark handler om:

- **Familielivets mange former**
- **Ægteskab og parforhold**
- **Skilsmisse**
- **Graviditet, fødsel og barselsorlov**
- **Børn og unges rettigheder**

Familielivets mange former

Den mest almindelige familief orm i Danmark er kernefamilien, som består af en kvinde og en mand og deres fælles børn. Men familielivet kan også have andre former. I nogle familier har den ene eller begge parter været gift før. Deres familie kan bestå af børn fra begges tidligere ægteskaber og fælles børn fra det nuværende ægteskab. Der er også familier, hvor forældrene ikke er gift.

Herudover er der familier, hvor parterne er af samme køn, og familier, hvor børnene er adopterede fra fx Asien. Der er små familier, som består af enlige med deres børn, og der er familier, hvor man bor flere generationer sammen.

Ægteskab og parforhold

Der gælder nogle enkle regler om ægteskab i Danmark. For det første er det ikke tilladt at være gift med mere end én person ad gangen. Når man bliver gift, skriver man derfor under på, at man ikke er gift i forvejen. For det andet kan man selv vælge, om man vil gifte sig med en person af sit eget køn eller en person af det modsatte køn. For det tredje må man ikke tvinge* en person til at gifte sig mod personens vilje. Begge parter skal ønske ægteskabet. For det fjerde skal man normalt være fyldt 18 år.

Selv om man kan blive gift, fra man er 18 år, gifter de fleste sig først, når de er færdige med deres uddannelse eller har fået børn.

Man kan blive gift på rådhuset, i den danske folkekirke eller i trossamfund*, som har præster eller andre religiøse ledere, der har lov til at vie par.

I de fleste familier i Danmark har både manden og kvinden et job, og de deles normalt om opgaverne i hjemmet.

Når man er gift, skal man som udgangspunkt sørge for hinanden økonomisk. Det betyder, at man ikke kan få visse former for økonomisk hjælp fra kommunen, hvis ens ægtefælle har en indtægt eller formue* af en vis størrelse. Det samme gælder for visse ydelser for par, der lever sammen uden at være gift.

Homoseksuelle par kan blive gift på lige fod med andre par. Og homoseksuelle kan adoptere børn på samme vilkår som heteroseksuelle.

Når et ægtepar har børn, får forældrene fælles forældremyndighed* over børnene. Fælles forældremyndighed betyder, at forældrene skal tage vigtige beslutninger om barnet i fællesskab. Det kan fx være, hvad barnet skal hedde, barnets opdragelse, hvilken religion det skal have, eller hvor det skal passes, hvis forældrene arbejder.

Mange par vælger at bo sammen - og eventuelt få børn - uden at være gift. Hvis de får børn, har de bl.a. fælles forældremyndighed, hvis de i forbindelse med barnets fødsel afgiver en erklæring om, at de sammen vil varetage omsorgen og ansvaret for barnet.

Skilsmisse

I Danmark ender ca. 45 % af alle ægteskaber med en skilsmisse. Hvis man ikke ønsker at fortsætte sit ægteskab, har man ret til at få separation. Separation er en slags prøvetid, hvor man stadig er gift, men normalt bor hver for sig. Efter ½ års separation, har man ret til skilsmisse. Er ægtefællerne enige herom, kan de dog også blive skilt med det samme (altså uden at blive separeret). Selv om der er uenighed, kan man i visse situationer også blive skilt med det samme, hvis der fx er tale om utroskab eller vold. Efter en skilsmisse har begge parter ret til at gifte sig igen.

Hvis et ægtepar med børn bliver skilt, er det forældrene selv, der aftaler, hvordan de vil dele ansvaret for børnene. Hvis de ikke kan blive enige, kan de få hjælp og rådgivning i statsforvaltningen*. Kan forældrene fortsat ikke blive enige, kan statsforvaltningen træffe en afgørelse om samvær, og domstolene kan træffe afgørelse om forældremyndighed og barnets bopæl. Dette gælder også for forældre, der aldrig har været gift med hinanden. Mange børn, hvis forældre ikke bor sammen, bor hos forældrene på skift. Hvis forældrene flytter sammen med en ny partner, får børnene en ny familie ("papmor", "papfar" og måske "papsøskende"). Men der er også mange, der efter en skilsmisse lever alene med børnene som enlige forældre.

Graviditet, fødsel og barselsorlov

Gravide har ret til en række undersøgelser hos læge og jordemoder. Formålet med undersøgelserne er at sikre, at kvinden og barnet har det godt under graviditeten. Hvis der opstår problemer under graviditeten, kan man få hjælp på et sygehus eller et sundhedscenter, hvor der er tilknyttet* en jordemor. Jordemoderen kan desuden fortælle om, hvilke tilbud om fødselsforberedelse der er. Til fødselsforberedelse lærer man fx om, hvad der sker med kroppen under graviditeten, og om hvordan barnet udvikler sig. Desuden lærer man, hvordan man kan gøre fødslen lettere.

I Danmark føder de fleste på et sygehus, men man kan også føde hjemme. Hvis man føder på et sygehus, er det almindeligt, at partneren, et familiemedlem eller en nær* ven er med til fødslen. Efter fødslen kan man få vejledning på sygehuset, fx om pleje af barnet eller om amning.

Forældre til nyfødte børn får besøg af en sundhedsplejerske i hjemmet. Sundhedsplejersken undersøger barnet, følger dets udvikling og vejleder og rådgiver forældrene, så de får den bedst mulige start med barnet. Besøgene er gratis.

Alle kvinder har ret til at holde fri fra arbejde i en periode, før og efter at de har født. De sidste 4 uger før forventet termin kaldes graviditetsorlov, mens de første 14 uger efter barnets fødsel kaldes barselsorlov.

Barnets far har også ret til at få fædreorlov i en periode på 2 uger efter barnets fødsel. Nogle arbejdspladser har aftaler om, at de ansatte får løn under orloven. Hvis man ikke kan få løn under orloven, kan man normalt få barselsdagpenge af kommunen. Efter de første 14 ugers barselsorlov har hver af forældrene ret til forældreorlov i op til 32 uger. Tilsammen har de ret til dagpenge i 32 uger.

I Danmark har en kvinde ret til at få en abort inden slutningen af 12. graviditetsuge. Det er kvinden, der selv bestemmer, om hun vil have en abort. Kvinden skal altså ikke have en tilladelse fra barnets far for at få en abort. I de fleste forhold vil en abort være en beslutning, som kvinden og manden tager sammen.

Hvis en kvinde ønsker en abort, skal hun kontakte sin læge eller et sygehus. Hvis kvinden er under 18 år, skal hun have tilladelse fra sine forældre. I særlige tilfælde kan hun søge om abort uden denne tilladelse.

Børn og unges rettigheder

Børn og unge har ligesom voksne rettigheder. Børn har generelt ret til at sige deres mening om forhold, der handler om deres eget liv.

Hvis deres forældre skal skilles, har børn fx ret til at give udtryk for, om de vil bo hos deres far eller mor. Der er også regler for, hvordan børn og unge skal behandles.

Nogle af de vigtigste regler er:

- Det er forbudt at slå børn
- Børn under 13 år må normalt ikke have lønnet arbejde uden for hjemmet
- Det er forbudt at have sex med unge under 15 år
- Børn under 15 år kan ikke straffes
- Unge skal være fyldt 16 år, før de må købe øl og vin
- Unge skal være fyldt 18 år, før de må købe spiritus og cigaretter.

De fleste unge, der bor hjemme, aftaler med deres forældre, hvilke regler der skal gælde for dem i hjemmet. Det kan fx være regler om, hvornår de skal være hjemme, om de må gå til fester, og om de må overnatte uden for hjemmet. Mange unge – både piger og drenge – mødes i fritiden på caféer og

diskoteker eller holder private fester. Der kan være meget forskellige holdninger til, hvilke regler der skal gælde i forskellige familier. På forældremøder i børnenes skole kan man aftale nogle fælles regler for børnene, når de er sammen til fx fælles fester. Mange unge flytter hjemmefra, når de er 18-20 år, for at bo alene, sammen med en kæreste eller sammen med andre unge.

De unge er ifølge loven myndige, når de fylder 18 år. Det betyder bl.a., at de har stemmeret, at de kan tage kørekort, låne penge i banken, og at de har ansvar for sig selv. Når man er 18 år, kan man også begynde at få SU (Statens Uddannelsesstøtte), hvis man går på en uddannelse, hvor man har ret til at få SU.

Selv om det er forbudt at slå børn og unge eller at have seksuel omgang med børn, sker det indimellem, at et barn bliver udsat for vold eller for seksuelle overgreb. Hvis man har viden om vold eller andre overgreb mod børn og unge under 18 år, har man pligt til at kontakte kommunen og anmelde det. Kommunen skal så undersøge sagen og hjælpe barnet.

FAKTA-ARK 8

FORENINGS- OG FRITIDSLIV

I Danmark er der en lang tradition for at danne foreninger. Her mødes mennesker om fælles interesser eller mål. Foreningerne er med til at skabe sociale fællesskaber i det danske samfund. Her mødes nemlig ofte mennesker med forskellig baggrund*. Dvs., at der her kommer mennesker fra forskellige sociale lag*, med forskellige politiske holdninger og forskellig etnisk baggrund.

Dette fakta-ark handler om:

- **Foreningslivet i Danmark**
- **Idrætsforeninger**
- **Frivilligt socialt arbejde**
- **Aftenskoler**
- **Højskoler**
- **Biblioteker**

Foreningslivet i Danmark

I Danmark er en meget stor del af befolkningen medlem af en forening. Faktisk er omkring 90 % af borgerne i Danmark medlem af mindst én forening. Alle har ret til at danne en forening i Danmark. Myndighederne* skal altså ikke først godkende* en forening, som borgerne ønsker at danne. Det gælder også for udlændinge. Retten til at danne en forening hænger sammen med forenings-, forsamlings- og ytringsfriheden. Det står i grundloven, at alle i Danmark har ret til at forsamles og ytre sig i det offentlige rum på lovlig vis.

Der findes mange foreninger, organisationer og klubber i Danmark, hvor medlemmerne mødes omkring fælles interesser og aktiviteter. Der findes fx idrætsforeninger, boligforeninger, kunstforeninger, musikforeninger, indvandrerforeninger, religiøse foreninger og foreninger for folk med en særlig hobby.

Der er også foreninger, der arbejder for at forbedre forholdene for bestemte grupper, fx mennesker med handicap, forskellige patientgrupper, ældre eller homoseksuelle. Der findes også foreninger, der arbejder for en bestemt politisk sag, fx miljø eller dyrevelfærd*. Og ud over foreninger findes der også

mødesteder, klubber og kulturhuse, som ofte er knyttet til et boligområde. Her spiller folk fx kort, diskuterer, dyrker en fritidsinteresse eller lytter til foredrag.

Mange borgere er medlem af en forening, fordi de har en interesse, de gerne vil dyrke, og fordi de gerne vil dyrke denne interesse sammen med andre mennesker. Foreninger giver altså en god mulighed for at lære andre at kende og danne sociale relationer* og netværk. Det kan også have betydning for beskæftigelsesmulighederne. Mange mennesker får job gennem deres netværk, og foreninger kan være et godt sted at danne netværk. De fleste arbejdsgivere synes, det er positivt, at jobansøgere er aktive i en forening.

Mange af foreningerne er baseret på frivilligt arbejde. At være frivillig betyder, at medlemmer af foreningen eller andre udfører arbejde for foreningen uden at få løn for det. I Danmark udfører ca. 35 % af befolkningen regelmæssigt frivilligt arbejde. Foreningernes økonomiske indtægter stammer blandt andet fra medlemmernes kontingent*, offentlige tilskud og private aktører såsom fonde og virksomheder.

Idrætsforeninger

Mange børn og unge er aktive i foreninger i deres fritid. Der findes en lang række foreninger, der henvender sig til børn og unge. Fx findes der idrætsforeninger, hvor børnene kan gå til fodbold, håndbold, ridning, tennis, badminton, svømning, boksning, karate eller gymnastik. Børnene mødes ofte en eller to gange om ugen til træning. Mange foreninger deltager også i turneringer, hvor der bliver arrangeret kampe mod andre foreninger. Her spiller fx fodboldholdene i de nærliggende kommuner mod hinanden. Sådanne kampe spilles normalt i en weekend.

Det er almindeligt, at forældrene skal betale et kontingent* til foreningen, for at barnet kan være medlem. Kontingentet skal være med til at dække de udgifter, som foreningen har til fx spilletrøjer eller redskaber. Mange forældre deltager også aktivt i de foreninger, deres børn går i. De kan fx være trænere, hjælpere eller hente og bringe børn til de forskellige arrangementer. Forældrenes opbakning og støtte er vigtig for livet i foreningen, fordi de er afhængige af frivilligt arbejde.

De fleste idrætsforeninger har også aktiviteter for voksne. Her kan alle borgere dyrke deres interesse for sport og idræt. Man skal normalt betale kontingent. Idrætsforeninger er meget udbredte i hele landet.

Der findes idrætsforeninger for store og populære sportsgrene som fx fodbold, håndbold, badminton og gymnastik. Og der findes foreninger for mindre idrætsgrene som fx dans, ridning og sejlsport. I den enkelte kommune findes der oversigter over, hvilke idrætsforeninger der findes lokalt.

Frivilligt socialt arbejde

Man kan også være frivillig i en forening, der laver socialt, sundhedsmæssigt eller humanitært arbejde. Det er foreninger, der hjælper andre mennesker, der har brug for støtte.

Eksempler på frivilligt socialt arbejde kan være:

- Lektiecaféer, hvor man hjælper skolebørn med lektierne
- Venskabsfamilier, hvor én familie hjælper en anden familie, der har behov for støtte, fx i forbindelse med børnenes skolegang eller pasning af børnene m.m.
- Mentorordninger, hvor man som mentor giver gode råd til fx en studerende, som har behov for støtte og vejledning til at klare uddannelsen
- Væresteder, hvor man kan hjælpe til, så fx hjemløse kan komme og få et måltid mad eller en kop kaffe
- Besøgsvennetjenester, hvor ældre mennesker der er ensomme, får besøg af en frivillig besøgsven
- Forskellige rådgivningsaktiviteter, fx telefonlinjer for mennesker i krise som børnetelefonen, Livslinjen, der rådgiver mennesker med selvmordstanker, og LOKKs akuttelefon for kvinder i krise på grund af voldsudsættelse.

Aftenskoler

Mange borgere i Danmark går på aftenskoler, hvor man kan få undervisning i mange forskellige emner om aftenen. Udgangspunktet for undervisningen er at give almen og faglig indsigt og styrke den enkeltes evne til at tage ansvar for sit eget liv og deltage aktivt i samfundslivet. Der er derfor heller ikke eksamen på aftenskoler. Man skal betale for at gå på aftenskole. Man kan fx få undervisning i sprog, matematik, geografi eller historie. Undervisningen kan også handle om børneopdragelse eller kulturelle emner. Der er også undervisning i gymnastik, madlavning, syning, maling, sang og meget andet. Mange aftenskoler har også særlige tilbud til folk, der kommer fra andre lande.

Det er som regel oplysningsforbund, der står for de forskellige aftenskoletilbud. Det kan fx være:

- AOF, Arbejdernes Oplysningsforbund
- LOF, Liberalt Oplysningsforbund
- FOF, Folkeligt Oplysningsforbund
- DOF, Dansk Oplysningsforbund
- FORA

Højskoler

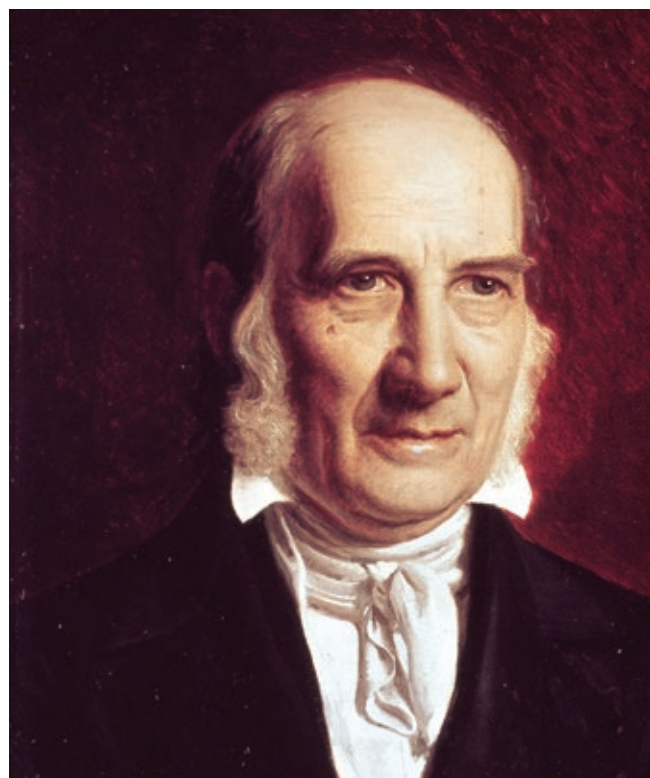
Højskolen er en del af den danske tradition for, at alle borgere livet igennem skal have mulighed for at lære og få viden om samfundet. Der er omkring 70 forskellige højskoler i Danmark. På en højskole er der fokus på at udvikle sig fagligt og personligt og samtidig lære nye mennesker at kende.

Højskolerne tilbyder kurser i fx filosofi, religion, kunst, litteratur, sport og politik. Der er både korte og lange kurser på højskolerne. De korte kurser varer omkring en uge og ligger ofte i sommerferien. Det kan være kurser, hvor man snakker om litteratur, kunst eller musik, eller hvor man maler og tegner. De lange kurser varer som regel mellem tre og fem måneder. Der er også nogle – især unge mennesker – der bruger et højskoleophold til at finde ud af, hvilken erhvervsuddannelse, ungdomsuddannelse eller videregående uddannelse han eller hun vil vælge. Ud over undervisningen er der også mange andre aktiviteter, som fx udflugter og rejser.

Man bor normalt på højskolen under sit ophold. Man skal betale for et højskoleophold, men der er forskellige muligheder for at få økonomisk støtte til opholdet.

Højskolen er bl.a. inspireret af N.F.S. Grundtvig (1783-1872), som var en dansk digter og præst. Hans ideer om skole og læring fik stor betydning for bl.a. udviklingen af højskoler i Danmark. Grundtvig så undervisning for alle som en måde at skabe demokrati på i samfundet.

Han mente, det var vigtigt, at børn og voksne lærte at tænke selv. De skulle ikke bare lære det, der stod i bøgerne, udenad. Undervisningen skulle gøre eleverne personligt engagerede i det, de læste. De skulle lære for deres egen skyld og ikke kun for at få gode karakterer. Man går derfor heller ikke til eksamen på en højskole.

N.F.S. Grundtvig.

Biblioteker

Der er folkebiblioteker i alle kommuner. De er et tilbud til alle borgere. Her kan man gratis låne bøger, magasiner, musik, film og computerspil. Hvis man vil låne noget, skal man enten bruge sit sundhedskort eller et lånerkort, man kan få på biblioteket.

De fleste materialer er på dansk, men man kan også låne bøger og spil på andre sprog. Hvis ens lokale bibliotek ikke har de materialer, man har brug for, kan biblioteket som regel bestille dem hjem fra et andet bibliotek.

Der er gratis adgang til computere og internet, man kan læse dagens aviser, og man kan få hjælp til at finde bestemte informationer eller materialer. På bibliotekerne ligger der også mange nyttige pjecer fra organisationer og offentlige myndigheder om fx sundhed eller nye skatteregler.

Mange biblioteker har lektiecaféer, hvor frivillige, fx pensionerede lærere eller studerende, kommer og hjælper børnene med at læse lektier. Bibliotekerne arrangerer udstillinger, viser film og børneteater og inviterer til foredrag.

FAKTA-ARK 9

SUNDHED OG SYGDOM

Alle borgere kan komme til lægen eller på sygehuset, hvis det er nødvendigt. Langt de fleste behandlinger er gratis, og udgifterne betales via skatterne. Nogle behandlinger skal borgerne dog selv betale en del af, fx tandlægebesøg og besøg hos fysioterapeut. Desuden skal man normalt betale en del af udgifterne til sin medicin.

Dette fakta-ark handler om:

- **Sundhedskort, praktiserende læge, medicin og apoteker**
- **Sygehuse**
- **Tandpleje**
- **Børneundersøgelser og vaccinationer**
- **Alkohol og cigaretter**

Sundhedskort, praktiserende læge, medicin og apoteker

Når en borger bliver registreret i folkeregisteret i en kommune, får vedkommende et sundhedskort. Sundhedskortet er et gult plastikkort. Kortet er bevis på, at man har ret til behandling i det offentlige sundhedsvæsen, og skal medbringes, hver gang man er i kontakt med sundhedsvæsenet. Det gælder fx, hvis man skal til lægen eller på sygehuset.

Borgerne kan normalt selv vælge, hvilken praktiserende læge de vil have. Når man bliver syg, er den praktiserende læge normalt den, man først henvender sig til. Man skal ikke betale for at gå til sin praktiserende læge. Lægen kan behandle mange helbredsproblemer – fx ved at ordinere medicin. Lægen kan også sende patienten til undersøgelser eller behandling hos fx en speciallæge, en fysioterapeut eller på et sygehus. Man siger, at lægen henviser patienten. Man skal dog ikke have en henvisning fra sin læge, hvis man fx skal til tandlæge, eller hvis man akut skal på sygehuset.

Medicin køber man normalt på et apotek. Noget medicin kan man kun købe, hvis man har fået en recept af sin læge. Det kaldes receptpligtig medicin. Anden medicin kan man købe uden recept. Det kaldes for håndkøbsmedicin.

På apoteket kan man købe alle typer medicin. Receptpligtig medicin kan man kun købe på apoteket, mens håndkøbsmedicin mod fx hovedpine og ondt i halsen også kan købes i nogle supermarkeder og lignende.

På nogle sygehuse er der også akutmodtagelse. Man kan henvende sig hos akutmodtagelsen, hvis man har behov for hurtig lægehjælp, der ikke kræver ambulance. Det kan fx være, hvis man har brækket en arm eller forstuvet en fod. Det er gratis at blive behandlet hos akutmodtagelsen på de offentlige sygehuse. Man skal ringe til akutmodtagelsen, inden man møder op på sygehuset.

Det offentlige yder tilskud* til det meste receptpligtige medicin. Tilskuddet afhænger af, hvor meget medicin man køber i løbet af året. Tilskuddet trækkes automatisk fra, når man køber medicinen.

Sygehuse

Der findes både offentlige og private sygehuse. De offentlige sygehuse bliver drevet af de danske regioner. Det er gratis at blive behandlet på offentlige sygehuse.

Man kan blive indlagt på sygehuset, hvis man pludselig får en skade eller en sygdom. Man kan også blive henvist til undersøgelse eller behandling på sygehuset af sin praktiserende læge. En del undersøgelser og behandlinger på sygehuset sker ambulant, dvs. uden at man bliver indlagt.

Man kan normalt selv vælge, hvilket sygehus man vil behandles på. Hvis man vælger et sygehus uden for den region, hvor man bor, kan man dog få afslag, hvis der ikke er plads.

Man kan også blive henvist til et privat sygehus, hvis man skal vente mere end en måned på behandling på et offentligt sygehus. I det tilfælde er behandlingen på et privat sygehus gratis. Man kan tale med sin læge om muligheden for at vælge sygehus. Når man bliver indlagt på et sygehus, kommer man normalt på en stue sammen med to til tre andre patienter. Kvinder og mænd ligger ikke på stue sammen.

Sygehuset sørger for, at patienterne får mad, kommer i bad, får rent tøj på og bliver hjulpet med det, de har brug for. Maden er gratis for patienterne på de offentlige sygehuse. Sygehuset sørger også for, at patienterne har fx sengetøj og håndklæder, så man ikke skal have det med hjemmefra. Dette er også gratis for patienterne på de offentlige sygehuse.

Det er vigtigt, at læge og patient forstår hinanden.

Hvis man har behov for tolk, når man skal til lægen eller på sygehuset, har man ret til, at der bliver tilkaldt en tolk. I nogle tilfælde skal man betale et mindre gebyr*, for at der bliver tilkaldt en tolk.

Syge mennesker har brug for fred og ro, og derfor har de fleste sygehuse faste besøgstider.

De fleste sygehuse tilbyder forældre at overnatte, når deres barn er indlagt. Forældre til børn, der er indlagt på sygehuset, må altså gerne være der uden for besøgstiden.

Tandpleje

Alle børn i Danmark kan få gratis tandpleje, indtil de fylder 18 år. Et barn bliver normalt indkaldt* til tandlæge, inden det fylder to år. En væsentlig del af børnetandplejens arbejde består i at undervise børnene i, hvordan de skal passe på deres tænder.

Voksne over 18 år skal selv finde en privat tandlæge. Man vælger normalt selv, hvilken tandlæge man gerne vil have. Voksne skal selv betale for undersøgelser og behandling hos tandlægen. Det offentlige giver dog et tilskud, som er trukket fra regningen.

Børneundersøgelser og vaccinationer

Forældre med et nyfødt barn får lige efter fødslen besøg af en sundhedsplejerske i hjemmet.

Sundhedsplejersken kan give råd og vejledning til forældrene om barnet. Det er gratis at få besøg af en sundhedsplejerske.

Fra et barn er fem uger, til det er 15 år, kan det desuden få ni forebyggende helbredsundersøgelser hos lægen. Undersøgelserne foregår efter et bestemt program. Formålet er at følge, hvordan barnet udvikler sig og trives.

Børn kan desuden blive vaccineret mod en række børnesygdomme. Vaccinationerne er gratis og gives af den praktiserende læge. Børn kan blive vaccineret mod sygdommene difteri, stivkrampe, kighoste, polio, mæslinger, fåresyge, røde hunde og meningitis. Hvis man skal have særlige vaccinationer i forbindelse med en rejse til udlandet, skal man selv betale dem.

Alkohol og cigaretter

I Danmark er der vedtaget en række love, som skal gøre folk sundere og forebygge* de såkaldte livsstilssygdomme. Livsstilssygdomme er sygdomme, som hænger sammen med den måde, man lever på, fx at man ryger, drikker eller spiser for fed mad.

Folketinget har bl.a. besluttet, at man skal være mindst 16 år for at kunne købe øl og vin, og at man skal være fyldt 18 år for at købe stærk spiritus eller cigaretter. Butikkerne kan kræve at se legitimation for at kontrollere, om en person er gammel nok til at købe alkohol og cigaretter.

Der er også vedtaget en rygelov, som betyder, at det er forbudt at ryge indendørs på de fleste arbejdspladser, restauranter, caféer, barer og diskoteker.

FAKTA-ARK 10

LIGESTILLING

Ligebehandling og ligestilling betyder, at alle borgere uanset fx køn, etnisk oprindelse eller religion skal behandles lige. Hvis man bliver forskelsbehandlet, uden der er nogen saglig grund til det, vil der i nogle situationer være tale om ulovlig forskelsbehandling, eksempelvis hvis man fravælges til et bestemt job på grund af sit køn eller religion. Og det er i en række situationer forbudt at forskelsbehandle på grund af en række forhold som fx køn, etnisk oprindelse og religion. Man kan blive straffet for at forskelsbehandle.

Dette fakta-ark handler om reglerne for ligebehandling inden for:

- **Arbejdsmarked og uddannelse**
- **Det politiske liv**
- **Privatlivet.**

Arbejdsmarked og uddannelse

På det danske arbejdsmarked gælder der et forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet. På det danske arbejdsmarked må man således ikke forskelsbehandle på grund af:

- Køn
- Race
- Hudfarve
- Religion eller tro
- Politisk anskuelse*
- Seksuel orientering
- Alder
- Handicap
- National, social eller etnisk baggrund*.

En arbejdsgiver må derfor ikke som udgangspunkt afvise at ansætte personer på grund af fx køn, handicap eller etnisk baggrund. I særlige tilfælde må arbejdsgiveren stille krav* til påklædningen, fx at man har noget bestemt tøj på af hensyn til hygiejne og sikkerhed på arbejdspladsen.

Reglerne for ligebehandling gælder også, når man er blevet ansat på en arbejdsplads. Arbejdsgiveren må fx ikke fyre en person på grund af personens etniske baggrund* eller give en person mindre i

løn på grund af køn. En arbejdsgiver må heller ikke undlade at forfremme* en person på grund af fx personens køn, handicap eller alder.

Ifølge lov om ligeløn har mænd og kvinder krav på samme løn for samme arbejde. Ligestilling gælder også inden for uddannelsesområdet. Alle har lige adgang til uddannelsessystemet.

Hvis man ønsker at tage en bestemt uddannelse, har man ret til at søge om optagelse på det relevante* studium, uanset ens baggrund.

Og det samme gælder, hvis en person i forbindelse med sin erhvervsfaglige uddannelse ønsker at få en praktikplads. En arbejdsplads må ikke nægte at give vedkommende en praktikplads på grund af vedkommendes køn, religion eller etniske oprindelse.

Også uden for arbejdsmarkedet gælder der regler om, at man ikke må blive forskelsbehandlet på grund af fx køn, race eller etnicitet.

Hvis man oplever forskelsbehandling på grund af fx køn eller etnisk oprindelse i strid med loven, kan man klage til Ligebehandlingsnævnet. Det er gratis at klage.

Det politiske liv

Det er et helt centralt princip i det danske demokrati, at borgere ikke må forhindres i at stemme til valg eller at stille op til valg på grund af fx deres køn, etniske baggrund, seksuelle orientering eller religion.

Danmark fik sin første frie forfatning i 1849, da Danmarks Riges Grundlov blev underskrevet. Men det betød ikke, at alle fik stemmeret. Kvinder fik fx ikke stemmeret.

Kvindens ret til at stemme til den lovgivende forsamling blev indført i 1915, da man ændrede grundloven.

I dag er det almindeligt med kvindelige ministre og borgmestere, og ca. 40 % af medlemmerne af det danske Folketing er kvinder.

Kvinder og mænd har således samme politiske rettigheder og kan stemme og stille op til folketingsvalg og kommunalvalg på samme vilkår*. Kvinder og mænd har også samme ret til at deltage i den offentlige debat og til at være medlem af politiske partier.

Den første kvindelige minister i Danmark var Nina Bang, som blev undervisningsminister i 1924, og i 2011 fik Danmark sin første kvindelige statsminister, Helle Thorning-Schmidt.

Privatlivet

Ligestilling gælder også i familielivet. Mænd og kvinder, der er gift, har lige ret til at træffe beslutninger om deres eget liv. Mænd og kvinder er lige meget værd og skal have lige muligheder for at leve det liv, de ønsker.

Det er fx den enkelte mand eller kvinde, der kan beslutte, om han eller hun vil skilles. Det er derfor ikke nødvendigt, at éns ægtefælle også ønsker at blive skilt, hvis man selv vil skilles. Hvis et ægtepar med børn bliver skilt, er det normalt sådan, at forældrene beholder den fælles forældremyndighed*.

Fælles forældremyndighed betyder, at forældrene sammen skal sørge for barnet og være enige om vigtige beslutninger om barnet som fx barnets navn, religion og skole.

Piger og drenge i familien skal have lige muligheder for at leve det liv, de selv ønsker. De har derfor lige ret til at vælge, hvilken uddannelse de vil have, hvad de vil arbejde med, og hvem de vil giftes med.

Homoseksuelle har de samme rettigheder i familielivet som alle andre borgere. De Homoseksuelle har ret til at gifte sig i kirke og på rådhus, og de har ret til at adoptere børn på samme vilkår som heteroseksuelle.

Helle Thorning-Schmidt

FAKTA-ARK 11

DEMOKRATI OG GRUNDLOVEN

Danmark er et demokrati. Det viser sig fx både gennem regler for valg, ved de demokratiske rettigheder og i en demokratisk kultur.

Når der er valg, er det borgerne, der vælger politikerne til Folketinget, kommunalbestyrelser, regionsråd og Europa-Parlamentet, og valgene er frie og hemmelige*.

Borgerne har også rettigheder, som giver dem frihed til at gøre, hvad de vil, blot de overholder lovene. Myndighederne, som fx politiet eller kommunen, må som udgangspunkt ikke blande sig i, hvad borgerne laver. Borgerne har fx frihed til at danne foreninger og til at have den religion, de vil.

Der er desuden mange foreninger i Danmark, der fungerer som en slags minidemokrati, hvor medlemmerne vælger ledelsen - og afsætter den - hvis der opstår uenighed mellem medlemmer og ledelse. Demokratiet er på den måde også med til at præge* samfundet og kulturen mere generelt.

Danmarks Riges Grundlov er Danmarks forfatning*. Til daglig kaldes den ofte for grundloven. Grundloven indeholder de vigtigste regler om Danmarks styreform, og grundloven sikrer borgerne en række fundamentale rettigheder. De øvrige love i Danmark må ikke stride mod grundloven.

Dette fakta-ark handler om:

- Grundloven
- Det danske monarki
- Statsmagtens tredeling.

Grundloven – Danmarks forfatning

Danmark har været et demokrati siden 1849, hvor Danmark fik sin første demokratiske forfatning, da grundloven blev underskrevet. Siden 1849 har man kun ændret grundloven nogle få gange. Sidste gang var i 1953. Grundloven er landets øverste lov. Det er sværere at lave om på grundloven end på andre love.

Hvis grundloven skal ændres, er det ikke nok, at et flertal i Folketinget vil lave den om. En ændring af grundloven skal først vedtages af det siddende Folketing.

Herefter skal der holdes nyvalg til Folketinget, og så skal det nye Folketing vedtage* lovforslaget i uændret form. Derefter skal der være folkeafstemning om forslaget. Forslaget kan kun vedtages, hvis et flertal af dem, der deltager i folkeafstemningen, og mindst 40 pct. af alle vælgere, stemmer for det.

Siden grundloven blev vedtaget i 1849, er demokratiet på flere punkter blevet styrket. Fx fik kvinderne stemmeret til Folketinget i 1915. Valgretsaldern er også blevet sat ned flere gange. I 1849 skulle mændene være 30 år for at stemme til Folketinget, mens man kun behøvede at være 25 år for at blive valgt. I dag skal man være 18 år for at stemme og blive valgt. Grundloven giver borgerne en række frihedsrettigheder, som betyder, at borgerne kan sige og gøre bestemte ting uden først at få tilladelse af myndighederne.

Grundloven.

Folketingssalen.

Ytringsfriheden dækker over retten til offentligt at sige og skrive det, man mener. Men der er en begrænsning i ytringsfriheden, fordi ytringerne* ikke må være ulovlige. Det betyder, at lovgivningen kan sætte grænser for, hvilke ytringer der skal være strafbare. Fx er injurier* strafbare. Det kan blasfemiske* ytringer også være, eller ytringer, der er i strid* med racismeparagraffen*.

Forsamlingsfriheden sikrer retten til at mødes til fx offentlige møder og demonstrationer, men man skal underrette politiet først, hvis man ønsker at holde en demonstration.

Foreningsfriheden sikrer retten til at danne foreninger med lovligt formål. Det kan fx være foreninger med idrætslige, politiske, kulturelle eller sociale formål. Der skal ikke indhentes tilladelse fra myndighederne til at oprette en forening. Foreningsfriheden er en væsentlig del af udviklingen af demokratiet i det danske samfund. Foreningsfriheden er dog begrænset. Grundloven siger, at foreninger, der har et voldeligt* formål, kan opløses. Det er domstolene, der afgør, om en forening skal opløses, fordi foreningen har et voldeligt formål.

Grundloven beskytter også **boligens ukrænkelighed**. Det betyder bl.a., at politiet som udgangspunkt ikke må gå ind i folks hjem, uden at det er godkendt af en dommer.

Grundloven beskytter også **den personlige frihed**. Den personlige frihed betyder blandt andet, at en anholdt inden 24 timer skal stilles for en dommer. Dommeren skal så afgøre*, om den anholdte skal løslades, eller om den pågældende fortsat skal være frihedsberøvet*.

Grundloven sikrer også **religionsfriheden**. Religionsfriheden betyder, at man selv kan vælge religion, og at man har ret til at dyrke sin religion, så længe man respekterer nogle grundlæggende regler. Det fremgår dog også af grundloven, at den danske folkekirke har en særstilling*, og at den understøttes* af staten. Det betyder dog ikke, at staten ikke må understøtte* andre religioner, hvis man ønsker det, fx ved at stille en grund til rådighed* for en kirke eller moske.

Det danske monarki

Danmark er et monarki. Det betyder, at det danske statsoverhoved er en monark, dvs. en konge eller – som for tiden – en dronning.

Dronning Margrethe 2. er ikke valgt af folket, men har arvet tronen. Hun arvede tronen i 1972 efter sin far, kong Frederik 9., der havde arvet den efter sin far, kong Christian 10. Efter dronning Margrethe 2. vil tronen gå i arv til kronprins Frederik. Når monarken dør, er det det ældste barn, som arver tronen.

Dronning Margrethe 2. har ingen politisk magt. Hun har nogle officielle funktioner, når der skal laves en ny regering, og hun underskriver landets love sammen med ministrene. Men det er ikke dronningen, der bestemmer, hvem der skal danne regering, hvem der skal være ministre, eller hvad der skal stå i lovene. Og dronningen udtaler sig ikke offentligt om politik.

Dronning Margrethe 2. rejser ofte rundt og besøger forskellige dele af Danmark. Hun rejser også på statsbesøg i andre lande. Dvs., at hun besøger andre landes konger, dronninger eller præsidenter. På den måde repræsenterer dronningen Danmark i udlandet og er med til at skabe opmærksomhed om Danmark. Der er også politikere, erhvervsfolk og embedsmænd med på statsbesøg for bl.a. at lave handelsaftaler. Det kan fx være med til at øge* den danske eksport.

Der er stor opbakning* til monarkiet i Danmark. Når dronningen rejser rundt i landet, er der altid mange tilskuere til hendes besøg. Og hvert år den 31. december holder dronningen en nytårstale, som vises i fjernsynet. Den ses af mange borgere i Danmark.

Danmarks første frie forfatning blev underskrevet i 1849. Inden havde man haft næsten 200 år med enevælde. Enevælden var en styreform, hvor kongen havde magten alene. Danmarks sidste enevældige konge var Frederik 7. Han blev konge i 1848 og afgav samme år sin enevældige magt. Den nuværende grundlov er fra 1953.

Den grundlovgivende Rigsforsamling.

Dronning Margrethe 2.

Kronprinsesse Mary og Kronprins Frederik.

Statsmagtens tredeling

Statsmagten i Danmark er tredelt i den lovgivende, udøvende og dømmende magt. Dvs., at statsmagten ikke er samlet ét sted.

Den lovgivende magt er hos regeringen og Folketinget i forening*.

De fleste lovforslag fremsættes* af regeringen, og det er Folketinget, der vedtager dem. Lovforslaget skal derefter underskrives af dronningen og en minister. Når lovforslaget er underskrevet bliver det til lov, der skal offentliggøres.

Den udøvende magt er hos regeringen. Det betyder, at ministre sammen med embedsmændene i ministerierne og andre offentlige myndigheder sikrer, at lovene bliver ført* ud i livet og overholdt.

Den dømmende magt er hos domstolene, som afgør* retssager. Domstolene er uafhængige*. Det betyder, at dommerne kun skal rette sig efter lovene. Politikerne kan ikke bestemme, hvordan domstolene skal afgøre konkrete retssager.

Idéen med denne opdeling af magten er bl.a., at Folketinget kan kontrollere regeringen, og at domstolene kan vurdere, om en afgørelse, som en offentlig myndighed har truffet, er lovlig eller ej. Desuden kan domstolene vurdere, om en lov er forenelig med grundloven.

A white marble statue of a woman, likely representing Justice, holding a golden scale of justice. The statue is set against a warm, golden background. The woman has a serene expression and is wearing a draped garment. The scale is ornate and golden, with two pans hanging from a central beam. The lighting is soft and warm, creating a sense of solemnity and fairness.

FAKTA-ARK 12

DET DANSKE RETSSAMFUND

Man har som borger pligt til at overholde landets love, og nogle love kan man straffes for at overtræde. Politiet undersøger sager, hvor der er mistanke om, at en person har gjort noget strafbart. Men det er domstolene, der afgør, om en person skal straffes for at have overtrådt lovgivningen.

Dette fakta-ark handler om:

- **Politiet**
- **Domstole og straf**

Politiet

Det er bl.a. politiets opgave at sikre ro og orden samt forhindre, efterforske* og opklare kriminalitet. Hvis der er mistanke* om, at en person har gjort noget strafbart, er det politiet, der undersøger sagen. Politiet afhører* personen og indsamler beviser. Det er også politiet, som man kontakter, hvis man selv bliver udsat* for en forbrydelse. Man kan ringe, sende et brev eller en e-mail eller møde op på en politistation.

Politiet skal følge en række regler, når de anholder eller afhører en person. Disse regler er til for at beskytte borgeren. Politiet må fx ikke bruge vold eller true med vold under afhøringen. Politiet skal også informere den anholdte person om, hvad han eller hun er mistænkt for.

Hvis en person bliver anholdt, fordi han eller hun er mistænkt for at have gjort noget strafbart, skal personen enten løslades igen eller stilles for en dommer inden for 24 timer. Dommeren skal så tage stilling til, om personen skal løslades eller skal være fængslet, mens politiet efterforsker sagen. Nogle sager skal ikke for en domstol, hvis den mistænkte selv accepterer at blive straffet med en bøde. Det ses fx ved overtrædelser af færdselslovgivningen.

Domstole og straf

Det er domstolene, der vurderer, om en person, der bliver tiltalt for noget strafbart, er skyldig og skal straffes. Som omtalt skal nogle sager ikke for en domstol, hvis den mistænkte selv accepterer at blive straffet med en bøde. Børn under 15 år kan ikke straffes og kan altså ikke blive dømt til at betale bøder eller komme i fængsel. Myndighederne kan dog beslutte, at den unge skal anbringes uden for hjemmet, eller pålægge* den unge at deltage i nogle bestemte aktiviteter.

Domstolene er uafhængige*. Det betyder, at regeringen eller Folketinget ikke kan bestemme, hvordan domstolene skal dømme i en bestemt sag. Dommerne skal kun rette sig efter, hvad der står i de love, som Folketinget og regeringen har vedtaget.

Regeringen eller Folketinget kan heller ikke afskedige en dommer, hvis de er utilfredse med, hvordan han eller hun dømmer i straffesager.

De fleste sager bliver afgjort i byretten. Der er 24 byretter fordelt over hele landet samt Sø- og Handelsretten i København. På Færøerne er der

én ret. I Grønland er der én landsret (Grønlands Landsret), en ret (Retten i Grønland) og en række kredsretter. Når der er givet en dom i byretten, kan man normalt anke* dommen til landsretten, hvis man er uenig i byrettens dom. Dvs., at man beder om at få afgørelsen* prøvet ved landsretten. Der er to landsretter i Danmark: Østre Landsret i København og Vestre Landsret i Viborg.

Som omtalt er der endvidere en landsret i Grønland. Når en sag er anket til landsretten, og landsretten har truffet en beslutning, kan sagen som regel ikke ankes til Danmarks øverste domstol, Højesteret. Hvis en sag er startet med behandling i landsretten, kan den derimod som regel ankes til Højesteret.

Der er normalt offentlig adgang til retssalen, når en sag behandles. Dog kan visse sager behandles bag lukkede døre. Dommeren kan også bestemme, at en person ikke må få adgang til retslokalet, fx hvis personen er beruset*. Dommeren kan også nægte en person adgang til retssalen, hvis det er nødvendigt for at få en sand forklaring af et vidne.

Straffe

De almindelige straffe i Danmark er bøde eller fængsel. Den hårdeste straf er fængsel på livstid. Der er ikke dødsstraf i Danmark. En straf kan være ubetinget eller betinget. En ubetinget fængselsstraf betyder, at fængselsstraffen skal afsones. En betinget fængselsstraf betyder, at man kan undgå at afsones fængselsstraffen, hvis man opfylder nogle betingelser* i en periode. Disse betingelser fastsættes af domstolene. En af betingelserne er, at den dømte i en periode, eksempelvis et eller to år, ikke begår ny kriminalitet. En anden betingelse kan være, at den dømte skal udføre samfundstjeneste uden at få løn for det.

Betinget fængselsstraf bruges ofte for personer, der ikke før har været straffet, og for mindre alvorlige forbrydelser.

Straffeattest

En straffeattest er et dokument, der viser, om en person har været straffet for visse forbrydelser. Hvis man har været straffet, fortæller straffeattesten, hvad man er straffet for, og hvilken straf man

har fået. Den straffeattest, som man selv kan få udleveret og vise til en privat arbejdsgiver, kaldes en privat straffeattest.

Overtrædelse af straffeloven, overtrædelse af en afgørelse efter lov om tilhold*, opholdsforbud og bortvisning (altså hvis man overtræder et meddelt tilhold, opholdsforbud eller bortvisning) og visse afgørelser om overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer*, kommer med på den private straffeattest.

Hvis man bliver straffet i udlandet, kan det også blive noteret på straffeattesten. Oplysninger på den private straffeattest slettes igen efter 2-5 år afhængigt* af, hvilken straf der er tale* om.

Arbejdsgivere beder nogle gange om at se en straffeattest, før de ansætter en person. Arbejdsgiveren kan i nogle tilfælde nægte at ansætte personer, der er blevet straffet, eller som ikke vil vise deres straffeattest. Man kan henvende sig til politiet for at få sin straffeattest.

FAKTA-ARK 13

FOLKETING OG REGERING

Danmarks parlament hedder Folketinget. Folketinget arbejder på Christiansborg i København og udgør sammen med regeringen den lovgivende magt.

Dette fakta-ark handler om:

- Folketinget
- Regeringen
- Det repræsentative demokrati

Folketinget

Folketinget er Danmarks parlament. Folketinget har 179 medlemmer. To er valgt på Færøerne og to i Grønland, mens de øvrige 175 er valgt i Danmark. Medlemmerne af Folketinget er næsten altid medlem af et politisk parti.

Folketinget arbejder på Christiansborg i København og udgør* sammen med regeringen den lovgivende magt. I Folketinget diskuteres og vedtages de forslag, som bliver til landets love. Folketinget har også andre opgaver end lovgivning. Det er Folketinget, der bestemmer, hvem der skal danne regering efter et valg. Desuden er det en vigtig opgave for Folketinget at kontrollere regeringen. Folketingsmedlemmer kan fx kræve, at en minister svarer på spørgsmål om en bestemt sag.

Det danske demokrati er et parlamentarisk demokrati. Det betyder, at Folketinget bestemmer, hvem der skal have regeringsmagten, idet en regering ikke kan udnævnes*, hvis den har et flertal i Folketinget imod sig. Og hvis en siddende regering får et flertal i Folketinget imod sig i en sag, som den selv tillægger* stor betydning (som fx finansloven), kan det ske, at regeringen går af eller vælger at udskrive valg.

Danmark har ikke, som visse andre lande, et overhus, der skal godkende Folketingets beslutninger.

Det politiske arbejde i Folketinget

Folketingets medlemmer diskuterer politik og nye lovforslag, og de vedtager lovforslag på møder i Folketinget. Møderne er normalt offentlige. Det betyder, at man som almindelig borger normalt kan sidde på tilhørerpladserne og overvære politikernes diskussioner i Folketinget. Man kan også se tv fra Folketinget på Folketingets hjemmeside og i fjernsynet på den særlige folketingskanal. På Folketingets hjemmeside kan man se, hvilke love og politiske emner der diskuteres i Folketinget på en bestemt dag.

En vigtig del af Folketingets arbejde er at diskutere og vedtage lovforslag. Hver onsdag er der spørgetid i Folketinget. Her svarer en eller flere ministre på spørgsmål fra medlemmerne af Folketinget, og spørgeren og ministeren diskuterer svaret. På den måde kan folketingsmedlemmerne kontrollere, at ministrene fører* lovene ud i livet på den rigtige måde, eller have en mere generel politisk drøftelse* med ministrene.

Folketingsmedlemmerne kan stille skriftlige spørgsmål til ministrene, som de så enten besvarer mundtligt i folketingssalen eller skriftligt direkte til spørgeren. Ministerens skriftlige svar er som udgangspunkt offentligt tilgængelige*.

Folketingssalen.

Det politiske arbejde i Folketingets udvalg

Medlemmerne af Folketinget mødes ikke kun i folketingssalen. De er også medlemmer af Folketingets faste udvalg, der i opdeling nogenlunde svarer til de forskellige ministerier. Der er fx udvalg, der arbejder med beskæftigelse, forsvar og fødevarer.

I udvalgene behandles de fremsatte lovforslag, og udvalgene stiller ofte en lang række spørgsmål til den pågældende minister. Der skal være tre behandlinger af alle lovforslag i Folketinget, før det kan vedtages, og forslagene diskuteres og gennearbejdes i udvalgene mellem de tre behandlinger i Folketinget.

Borgere eller foreninger kan også bede om at mødes med et folketingsudvalg. Man kan skrive, e-maile eller ringe til udvalget for at redegøre* for sin sag og evt. bede om et møde med udvalget, som så kan stille opklarende spørgsmål.

Udvalget arbejder med den generelle lovgivning inden for udvalgets område. Folketinget har 23 stående udvalg, herunder Transport- og Bygningsudvalget, Miljø og Fødevarerudvalget og Beskæftigelsesudvalget. Borgerne kan frit skrive til medlemmer af Folketinget, hvis de fx vil gøre opmærksom på et problem i samfundet. Alle Folketingets medlemmer modtager mange af den slags henvendelser fra borgerne.

Regeringen

Regeringen udgør som nævnt en del af den lovgivende magt. Regeringen har også den udøvende magt. Det betyder, at det er regeringen sammen med de andre offentlige myndigheder, der gennemfører og administrerer den lovgivning, som er vedtaget i Folketinget. Det sker gennem ministerierne. Men regeringen tager sig ikke kun af administrative opgaver. Regeringen udgør den politiske ledelse af landet, og det er fx regeringen, der kommer med langt de fleste lovforslag.

Når et lovforslag bliver vedtaget af Folketinget og underskrevet af dronningen og den relevante minister, er det ministrene sammen med embedsmændene i ministerierne og andre offentlige myndigheder, der skal sørge for, at loven bliver gennemført. Men det er de enkelte ministre, der er ansvarlige for, hvad der foregår i deres ministerium.

Statsministeren leder regeringen, som normalt består af ca. 20 ministre. Som regel er ministrene medlemmer af Folketinget, men de behøver ikke at være det. Det er alene statsministeren, som bestemmer, hvem der skal være minister, og hvor mange ministre der skal være i en regering. Normalt har hver minister et ministerium, som han eller hun leder og har det øverste ansvar for. Der er fx ministerier for skat, kultur, forsvar og undervisning og ligestilling. Én person kan dog godt være minister for mere end ét ministerium.

Ministerierne kan også lægges sammen, der kan oprettes nye ministerier, eller opgaverne kan flyttes rundt fra ét ministerium til et andet. Det bestemmer statsministeren. Det sker som regel efter et folketingsvalg, når der er kommet en ny regering. Men det kan også ske i løbet af en valgperiode.

Regeringspartierne er de politiske partier, der har ministre i regeringen. Nogle gange ligger regeringsmagten, som nu, hos ét parti, men som regel har flere partier regeringsmagten sammen.

Når flere partier sammen har regeringsmagten, kaldes det en koalitionsregering.

Hvis regeringspartierne sammen har flertal i Folketinget, taler man om en flertalsregering. Hvis regeringspartierne ikke har flertal i Folketinget, kaldes regeringen en mindretalsregering. En mindretalsregering er afhængig* af støtte fra andre partier i Folketinget, hvis den skal have sine lovforslag vedtaget. De partier uden for regeringen, der støtter en mindretalsregering, kaldes ofte støttepartier.

Langt de fleste regeringer i nyere tid har været mindretalsregeringer. Derfor er der i Danmark tradition for samarbejde på tværs af partierne, dvs., at regeringen forhandler* med de andre partier i Folketinget for at få støtte til vedtagelsen af sine lovforslag. På mange områder er det almindeligt, at en regering laver aftaler med et eller flere af de partier, som ikke er regeringens støttepartier.

Christiansborg.

Det repræsentative demokrati

Danmark er et repræsentativt demokrati. Det betyder, at folket vælger de politikere, de er mest enige med, til Folketinget. Det er altså politikerne, der som folkets repræsentanter tager sig af lovgivningen. Det er sjældent, at et lovforslag lægges ud til folkeafstemning. Faktisk har der kun været afholdt 14 folkeafstemninger, siden den nuværende grundlov blev vedtaget i 1953. Halvdelen har handlet om Danmarks forhold til EU.

FAKTA-ARK 14

DET LOKALE SELVSTYRE

Dette fakta-ark handler om:

- **Det lokale selvstyre**
- **Kommunerne**
- **Regionerne**

Det lokale selvstyre

Der er en lang tradition for lokalt selvstyre i Danmark. Det er kommunalbestyrelserne og regionsrådene, der står for det lokale selvstyre. Det er tanken med det lokale selvstyre, at de offentlige opgaver, der har med borgernes dagligdag at gøre, skal løses så tæt på borgerne som muligt.

Når en borger skal i kontakt med det offentlige, henvender han eller hun sig ofte til kommunens borgerservice. Her kan man få svar på spørgsmål, hvis man fx skal flytte eller have pension. Og man kan som regel få ordnet praktiske ting, fx hvis man skal have pas eller kørekort.

Kommuner og regioner styres af folkevalgte forsamlinger. I kommunerne hedder det kommunalbestyrelser, og i regionerne hedder det regionsråd. Der er valg til kommuner og regionsråd på samme tid. Det foregår hvert fjerde år (2013, 2017 osv.).

Kommunerne

Der er 98 kommuner i Danmark. De har meget forskellige størrelser. Det gælder både, hvad angår befolkningstal, og hvad angår areal.

Kommunerne har ansvaret for de fleste af de velfærdsydelser*, som borgerne har mulighed for at få, og står for driften af fx de offentlige børnehaver, vuggestuer og folkeskoler. Man melder fx sit barn i børnehave, vuggestue og folkeskole hos kommunen. Kommunerne har også vigtige opgaver i forbindelse med fx beskæftigelse, integration, veje, afhentning af affald, miljø samt fritids- og kulturtilbud.

Desuden har kommunerne ansvaret for en række sociale ydelser og tilbud som fx hjælp til ældre borgere, der har svært ved at klare sig selv, samt hjælp til mennesker med handicap eller visse former for psykisk sygdom. Hos kommunens borgerservice kan man få at vide, hvor man skal henvende sig i forbindelse med forskellige spørgsmål.

Det er folkevalgte kommunalbestyrelser, som leder landets kommuner. Formanden for kommunalbestyrelsen kaldes borgmesteren (i København: overborgmesteren). Borgmesteren er den øverste leder af kommunens forvaltning. Borgmesteren vælges af den nyvalgte kommunalbestyrelse.

Kommunalbestyrelsen bestemmer selv inden for nogle bestemte rammer, hvor mange medlemmer der skal være i kommunalbestyrelsen. Der er mellem 19 og 31 medlemmer af kommunalbestyrelsen afhængigt af, hvad kommunalbestyrelsen har besluttet. I de mindste kommuner er der dog ned til 9 medlemmer og i København op til 55 medlemmer. Det skal være et ulige antal medlemmer af kommunalbestyrelsen.

Københavns rådhus.

Kommuner i Danmark pr. 1. januar 2008

Hvert år laver regeringen en aftale med kommunernes interesseorganisation KL (Kommunernes Landsforening) om, hvor mange penge kommunerne tilsammen må bruge. Dermed kan regeringen påvirke den samlede kommunale økonomi. Kommunerne aftaler herefter indbyrdes, hvordan beløbet fordeles til de enkelte kommuner.

Den enkelte kommunalbestyrelse beslutter herefter, hvor mange penge der skal bruges til de velfærdstjenester, som kommunalbestyrelsen har ansvaret for. Fx kan kommunalbestyrelsen bestemme, hvor mange vuggestuer, børnehaver og folkeskoler der skal være i kommunen.

Kommunerne har ret til at udskrive* skatter. Dermed er de selv med til at skaffe en del af pengene til at løse deres opgaver. Staten giver også penge til kommunerne efter nogle særlige regler.

Regionerne

Danmark er opdelt i fem regioner. Det er:

- Region Hovedstaden (København og omegn, Nordsjælland og Bornholm)
- Region Sjælland (Vestsjælland, Midtsjælland, Sydsjælland og Lolland-Falster)
- Region Syddanmark (Fyn samt Syd- og Sønderjylland)
- Region Midtjylland (Øst-, Midt- og Vestjylland)
- Region Nordjylland (Nordjylland)

Regionerne har bl.a. ansvar for sundhedsområdet. Det er regionerne, der driver* de offentlige sygehuse.

Regionerne har ikke ret til at udskrive skatter, men får deres penge direkte fra staten. Hver region ledes af et regionsråd med en regionsrådsformand i spidsen. Der er valg til regionsrådene hvert fjerde år. Mange af de partier, der stiller op til regionsrådsvalget, stiller også op til Folketinget. Regionsrådsformanden vælges af regionsrådet. Regionsrådene har hver 41 medlemmer. De fem regioner har en interesseorganisation, der hedder Danske Regioner.

For nogle handler det om at få 4 år mere

 Andre er glade, hvis bare de ser i morgen

 [Lær #VerdensVildesteForskel](#)
Træf dit valg på WWF.DK

FAKTA-ARK 15

FOLKESTYRET I PRAKSIS - VALG OG PARTIER

Frie valg er noget af det vigtigste i et demokrati. Ved at stemme til folketingsvalg har den enkelte borger indflydelse* på, hvem der skal være medlem af Folketinget. Ved kommunal- og regionalvalg har man indflydelse på, hvem der skal være medlem af den lokale kommunalbestyrelse eller det lokale regionsråd.

Dette fakta-ark handler om:

- **Valg og partier**
- **Politisk aktivitet**

Valg og partier

Frie og hemmelige valg er noget af det vigtigste i et demokrati. Der afholdes fire valg i Danmark til politiske organer.

Det svarer til fire politiske niveauer:

1. det lokale niveau: kommunalbestyrelsen
2. det regionale niveau: regionsrådet
3. det nationale niveau: Folketinget
4. EU-niveaet: Europa-Parlamentet.

Desuden afholdes der nogle gange folkeafstemninger om nogle helt konkrete ting, fx om valgretsaldern, eller hvis Danmark skal overlade suveræniteten, dvs. dansk selvbestemmelse, til et internationalt organ. Det vigtigste eksempel på afgivelse af suveræniteten er Danmarks medlemskab af EU.

Man har ikke pligt til at stemme til valgene, men mange gør det. Stemmeprocenten er høj i Danmark sammenlignet med mange andre lande. Normalt stemmer mellem 80 og 90 % af de stemmeberettigede ved folketingsvalgene. Der er færre, der stemmer til kommunal- og regionsvalg (i 2013 næsten 72 %) og til valget til Europa-Parlamentet (i 2014 omkring 56 %).

Valg til Folketinget

Det er statsministeren, der bestemmer, hvornår der skal udskrives folketingsvalg, men der skal dog være valg til Folketinget mindst hvert fjerde år. Og det sker ofte, inden de fire år er gået.

For at kunne stemme til folketingsvalg skal man have valgret, dvs., at man

- skal have dansk statsborgerskab
- skal være fyldt 18 år
- skal have fast bopæl i Danmark, på Færøerne eller i Grønland.

Hvis man opfylder betingelserne* for at have stemmeret, er man normalt også valgbar, dvs., man kan vælges til Folketinget.

I Danmark vælges der 175 medlemmer til Folketinget. Befolkningerne i Grønland og på Færøerne vælger herudover hver to medlemmer til Folketinget. Det betyder, at der i alt er 179 medlemmer af Folketinget. Knap 40 % af de valgte medlemmer af Folketinget er kvinder.

Valg til kommune og region

Der er valg til kommunalbestyrelser og regionsråd hvert fjerde år. Man skal være fyldt 18 år for at kunne stemme til kommunal- og regionalvalg. Man stemmer på politikerne i den kommune og region, hvor man bor.

Man behøver ikke have dansk statsborgerskab for at stemme til kommunal- og regionalvalg. Personer, som er statsborgere i et andet EU-land eller i Norge eller Island, har også stemmeret til kommunal- og regionalvalg, hvis de har fast bopæl i Danmark. Desuden har andre udlændinge, der har boet fast i Danmark i de sidste tre år inden valgdagen, stemmeret til kommune og region. Hvis man opfylder betingelserne for at have stemmeret, er man som udgangspunkt også valgbar dvs., at man kan vælges til kommunalbestyrelse eller regionsråd.

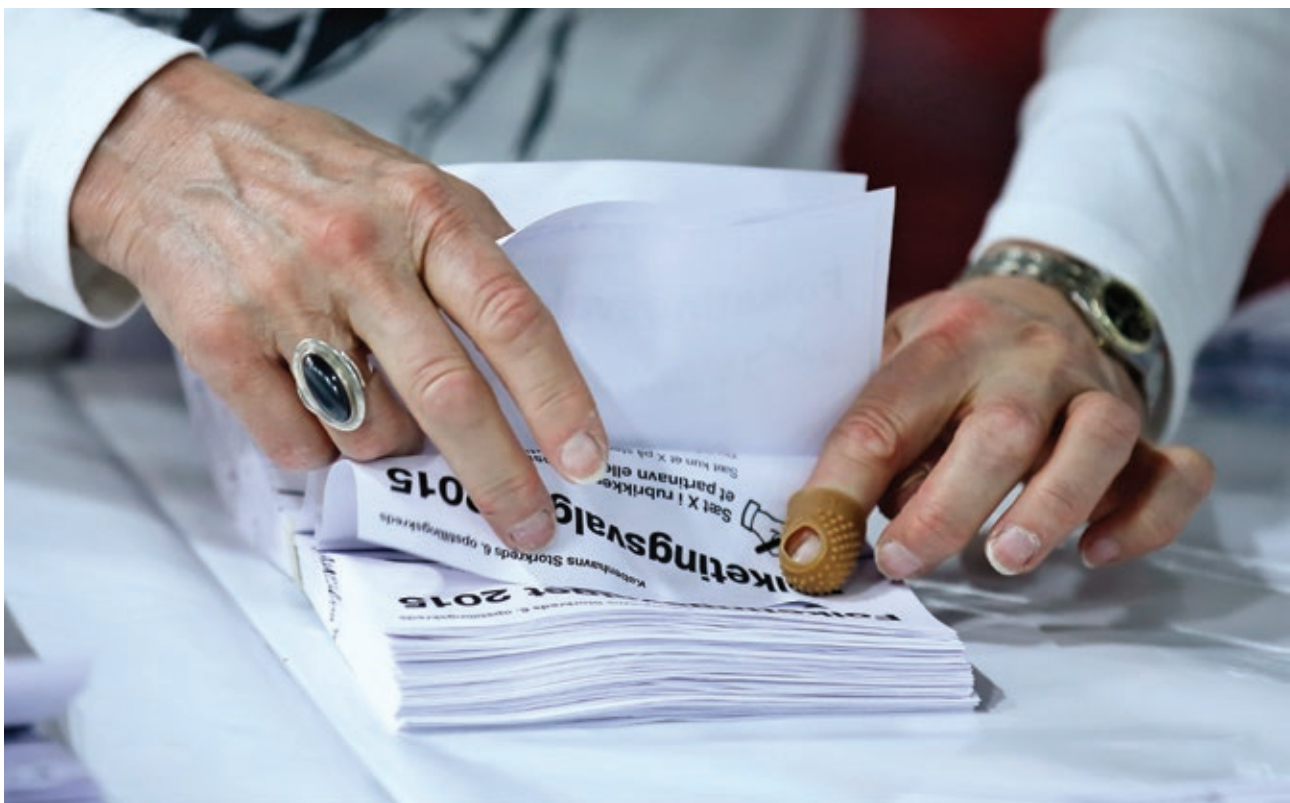
Der er i alt 98 kommuner i Danmark. Der vælges en kommunalbestyrelse i hver kommune. De enkelte kommunalbestyrelser har et forskelligt antal medlemmer – mellem 19 og 31 afhængigt af, hvad kommunalbestyrelsen har besluttet.

I de mindste kommuner er der dog ned til 9 medlemmer og i København er der op til 55 medlemmer. Omkring 30 % af de valgte er kvinder. I kommunerne er der ofte også opstillet* lokale partier, som ikke opstiller til Folketinget, men kun opstiller i en bestemt kommune.

Valg til regionsrådet foregår samtidig med valget til kommunalbestyrelsen. Der er fem regioner i Danmark, og hver region har et regionsråd. Der er 41 medlemmer i hvert regionsråd. Regionsrådene tager sig først og fremmest af sygehuse.

Valg til Europa-Parlamentet

Der er valg til Europa-Parlamentet hvert femte år. Valget foregår inden for samme periode i alle EU-landene. Man har valget til Europa-Parlamentsvalget i Danmark, hvis man er statsborger i et EU-land og er fyldt 18 år. Man kan som EU-borger stemme i det EU-land, hvor man bor, eller i det EU-land, hvor man er statsborger. Danmark vælger 13 medlemmer til Europa-Parlamentet.

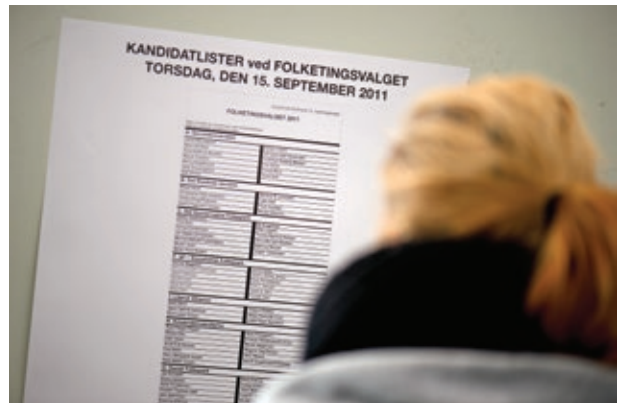
Sådan foregår et valg

Et valg foregår ved hemmelig afstemning. Det betyder, at ingen andre må se, hvad eller hvem man stemmer på.

Nogle dage inden valget får man et valgkort med posten. Valgkortet er et bevis på, at man har ret til at stemme. På valgkortet står der oplysninger om, hvor og hvornår man skal stemme. Valgstedet kan fx være en lokal skole eller et rådhus. Hvis man har ret til at stemme og ikke har fået et valgkort, kan man kontakte kommunen. Man kan dog godt stemme, hvis man ikke har sit valgkort med. I det tilfælde skal man medbringe legitimation.

På valgdagen tager man sit valgkort med til valgstedet. Når man kommer til valgstedet, afleverer man sit valgkort og får en stemmeseddel med navnene på alle dem, der stiller op til valget, og som man kan stemme på i ens kommune og region. Navnene er ordnet efter, hvilket parti kandidaterne tilhører. Man stemmer ved at sætte et kryds enten ud for et parti eller ud for en bestemt person (en kandidat) på stemmesedlen. Enkelte vælger også at stemme blankt, ofte som protest. Dvs., at man ikke sætter noget kryds, men blot afleverer sin stemmeseddel.

Man kan også stemme inden valget, hvis man foretrækker det, fx fordi man er bortrejst på selve valgdagen. Det kaldes at brevstemme. Man kan brevstemme alle steder i landet og ikke bare i den kommune, hvor man bor - samt ved alle danske repræsentationer i udlandet.

De politiske partier

Et politisk parti er en forening, der arbejder for et bestemt politisk program. Det opstiller* normalt kandidater til et valg.

Det består normalt af personer, der støtter et bestemt politisk program, dvs. en række samfundsmæssige synspunkter. Enhver kan melde sig ind i et politisk parti. I en valgkamp foregår den politiske kamp først og fremmest mellem partiernes kandidater. Ved folketingsvalg kan man dog også stille op som kandidat uden for partierne.

Folketingets medlemmer er i langt de fleste tilfælde medlem af et politisk parti. Det er dog sket, at en person er blevet valgt til Folketinget uden at være medlem af et politisk parti.

I 2015 var følgende partier repræsenteret i Folketinget:

- Alternativet
- Dansk Folkeparti
- Det Konservative Folkeparti
- Enhedslisten – De Rød-Grønne
- Liberal Alliance
- Radikale Venstre
- SF – Socialistisk Folkeparti
- Socialdemokraterne
- Venstre – Danmarks Liberale Parti

Samt to medlemmer valgt på Færøerne fra hvert sit parti:

- Javnaðarflokkurin
- Tjóðveldi

Og to medlemmer valgt i Grønland fra hvert sit parti:

- Inuit Ataqatigiit
- Siumut

Nogle gange bliver en politiker i Folketinget uenig med sit parti og vælger at melde sig ud af partiet. Det betyder dog ikke, at politikeren skal forlade Folketinget. Hvis politikeren vil fortsætte som medlem af Folketinget, kan vedkommende enten skifte til et andet parti eller blive løsgænger, dvs. stå uden for partierne. Vedkommende kan også vælge at starte et helt nyt parti.

Folketinget vælges ved forholdstalsvalg (proportional repræsentation). Det betyder, at alle partigrupperne skal have en repræsentation i Folketinget, der nogenlunde afspejler* deres tilslutning* blandt vælgerne. Hvis man fx har støtte fra 18 pct. af vælgerne, skal man også have ca. 18 pct. af pladserne i Folketinget.

Forholdstalsvalg gælder også ved valg af kommunalbestyrelser, regionsråd og Europa Parlamentet.

Politisk aktivitet

Politiske partier

Et politisk parti består typisk af personer, som i vidt omfang* har fælles, politiske synspunkter. Foreningsfriheden betyder, at ingen myndighed kan blande sig i, at man melder sig ind i et parti, eller hvilket parti man er medlem af. Ca. 5 % af den voksne befolkning er medlem af et politisk parti. Medlemmerne betaler normalt et kontingent* til partiet, men partierne får også penge af staten i forhold til, hvor mange stemmer partiet får. De politiske partier er foreninger med en demokratisk opbygning. De er i dag organiseret som lokale (fx kommunale) vælgerforeninger, og en af partimedlemmernes vigtigste opgaver er at bestemme, hvem der skal være kandidater til de forskellige slags valg. De politiske partier har forskellige regler for, hvordan valget af kandidater foregår.

Interesseorganisationer

Mange borgere er medlem af en interesseorganisation. Det er en sammenslutning* af personer, som har en interesse til fælles, fx en fagforening for rengøringspersonale eller en patientforening for personer med hjerte problemer.

Virksomheder kan også danne interesseorganisationer, fx organisationer for landmænd eller butiksejere. Der kan også være organisationer, der samler sig om en bestemt sag, fx Amnesty International eller Danmarks Naturfredningsforening. En interesseorganisation forsøger at få indflydelse på den politik, der føres på områder, som er vigtige for organisationens medlemmer. De store interesseorganisationer har således tit kontakt til politikere og embedsmænd og forsøger at påvirke politikerne – fx ved at give dem forskellige former for viden om emner, der er vigtige for interesseorganisationen.

Græsrodsbevægelser og demonstrationer

Græsrodsbevægelser er mindre formelt organiseret end interesseorganisationer. I en græsrodsbevægelse er det først og fremmest deltagernes aktivitet, der giver bevægelsen dens kraft.

Mange græsrodsbevægelser benytter sig af protester for at påvirke politikerne. Det kan nogle gange være gennem demonstrationer, men det mest almindelige er indsamling af underskrifter.

I Danmark er der frihed til at demonstrere. Før man afholder optog og møder på veje, skal man give besked til politiet, men der kræves ingen tilladelse til at holde demonstrationen. Politiet kan nogle gange kræve, at en demonstration bliver afholdt et andet sted.

Det kunne fx være, hvis politiet mener, at der er fare for, at demonstrationen vil udvikle sig voldeligt. Politiet kan også stille krav til, hvordan demonstrationen skal foregå. Det er kun under helt særlige omstændigheder, at politiet kan forbyde en demonstration.

Brug af medier

Man kan som borger forsøge at påvirke politikken ved at skrive et læserbrev til en avis. Man kan også henvende sig direkte til aviser eller TV for at gøre opmærksom på en sag og så håbe, at medierne vil tage sagen op.

De elektroniske medier giver andre muligheder for at påvirke politikken. Gennem underskriftsindsamlinger via internettet eller i Facebookgrupper kan befolkningen debattere politikerne, partierne eller forskellige konkrete sager. Borgerne kan desuden vise deres utilfredshed med bestemte love eller bestemmelser og på den måde påvirke politikerne.

Borgerne bruger også flittigt muligheden for at skrive kommentarer på avisernes hjemmesider eller indlæg på forskellige diskussionsfora på internettet.

Politikerne henvender sig også i stigende grad til befolkningen gennem de sociale medier, Facebook og Twitter. Fx sker det nogle gange, at politikere kommenterer en sag på Facebook i stedet for at stille op til interview.

FAKTA-ARK 16

BORGERNES RETTIGHEDER OG PLIGTER

Det danske samfund er et demokrati og et velfærdssamfund.

Det betyder, at borgerne har en række rettigheder. For det første har borgerne demokratiske rettigheder, som omfatter politiske rettigheder og frihedsrettigheder.

For det andet har borgerne i velfærdssamfundet nogle sociale rettigheder, som omfatter retten til en række sociale tilbud og ydelser. Omvendt har borgerne også nogle pligter. Det er bl.a. skattepligt og værnepligt*.

Dette fakta-ark handler om:

- **Rettigheder**
- **Pligter**

Rettigheder

Politiske rettigheder

Politiske rettigheder er retten til at stemme ved valg og til at opstille* som kandidat til bl.a. Folketinget eller kommunalbestyrelser.

Frihedsrettigheder

Disse rettigheder er bl.a.:

- Religionsfrihed, dvs. retten til selv at vælge religion
- Ytringsfrihed, dvs. retten til at sige og skrive det, man mener, uden først at have fået tilladelse af myndighederne
- Forsamlingsfrihed, dvs. retten til at mødes (også offentligt), fx for at demonstrere uden først at have fået tilladelse af myndighederne
- Foreningsfrihed, dvs. retten til at danne foreninger med lovligt formål uden først at have fået tilladelse af myndighederne.

Sociale rettigheder

Sociale rettigheder er bl.a. retten til at modtage forskellige former for ydelser* og tilbud, hvis man har brug for hjælp. Det kan fx være gratis lægehjælp, hvis man er syg, eller økonomisk støtte, hvis man ikke kan forsørge sig selv.

Pligter

Skattepligt

Man har pligt til at betale skat af sine indtægter. Man skal ikke kun betale skat af løn, men også af fx mange sociale ydelser og af SU – statens uddannelsesstøtte. Man skal også betale skat af fx indtægter af renter i banken og af gevinster ved at sælge aktier. I nogle tilfælde skal man betale skat af gaver, som man får fx af sin familie. Det afhænger bl.a. af gavens værdi, og hvem man har fået den af.

Værnepligt

Alle mænd i Danmark har pligt til at være med til at forsvare landet. Det kaldes værnepligt. Derfor bliver alle danske mænd, der bor i Danmark, automatisk indkaldt til den såkaldte "Forsvarets Dag". Der er ikke værnepligt for kvinder, men de inviteres også til "Forsvarets dag" og kan frivilligt melde sig som soldater. På "Forsvarets Dag" skal de unge kvinder og mænd igennem forskellige test og en helbredsundersøgelse. Det vurderes derefter, om de unge er egnede til militærtjeneste. Normalt bliver ca. 55 % af de unge erklæret egnede*.

Derefter trækker alle mænd et lodnummer, som skal bruges, hvis der ikke er frivillige nok til at aftjene værnepligt.

Hvis man som mand bliver tvunget til at aftjene værnepligt i enten Forsvaret eller Beredskabsstyrelsen, kan man nægte begge tjenester og søge om at aftjene sin værnepligt igennem militærnægterordningen. Så skal man aftjene sin værnepligt ved fx at arbejde i offentlige institutioner eller nødhjælpsorganisationer.

Hvis man frivilligt aftjener sin værnepligt, kan man vælge mellem at være i enten Forsvaret eller Beredskabsstyrelsen. Værnepligten varer normalt fire måneder i Forsvaret og ni måneder i Beredskabsstyrelsen.

I 2015 var der ca. 3.500 unge mænd, der aftjente værnepligt i Forsvaret, og ca. 800 kvinder gjorde frivillig tjeneste. I Beredskabet var der i 2015 ca. 350 unge mænd, som aftjente værnepligt, og ca. 70 kvinder gjorde frivillig tjeneste. Tidligere var behovet for værnepligtige større, og der var derfor flere værnepligtige end i dag. Fx var det ca. 24.000 i 1970, men det antal faldt til ca. 10.000 i 1979 og yderligere til ca. 8.000 i 1998.

FAKTA-ARK 17

RELIGION OG KIRKE

I Danmark kan man selv vælge religion, og man har ret til at dyrke sin religion, så længe man respekterer nogle grundlæggende regler. Man kan også frit vælge at skifte religion. Og man kan vælge slet ikke at have en religion. Der er religionsfrihed i Danmark. Den blev stadfæstet med grundloven i 1849.

Der findes mange forskellige overbevisninger*. Nogle tror på noget guddommeligt, og andre bygger deres livssyn på andre værdier. Uanset om man er religiøs eller ej, har man som borger i Danmark de samme rettigheder og pligter.

Dette kapitel handler om:

- **Den danske folkekirke**
- **Andre trossamfund i Danmark**

Den danske folkekirke

Ifølge grundloven er den evangelisk-lutherske kirke den danske folkekirke. Folkekirken er dermed protestantisk, og det har den været, siden Danmark efter Reformationen i 1536 brød* med den katolske kirke.

Staten understøtter* folkekirken økonomisk. Stat og kirke er altså ikke adskilt i Danmark, som de er i en række andre lande. Selv om den danske folkekirke bliver understøttet af staten, har den ingen politisk magt. Der er tradition for at trække* en tydelig grænse mellem religion og politik. De fleste danskere betragter nemlig religion som en privatsag.

De fleste borgere i Danmark (ca. 78 % i 2015) er medlem af folkekirken. Mange danskere bruger først og fremmest kirken i forbindelse med dåb*, konfirmation*, bryllup og begravelse. Mange danskere går også i kirke juleaften den 24. december.

Det er frivilligt, om man vil være medlem af folkekirken. Man kan kun blive medlem ved at være døbt*. De fleste medlemmer er blevet døbt som børn. Men man kan frit melde sig ud, hvis man ønsker det. Og forældrene kan også vælge, at deres barn ikke skal døbes. Hvis børnene så senere ønsker at blive medlem af folkekirken, skal de først døbes.

Medlemmer af folkekirken betaler kirkeskat, der bruges til blandt andet at vedligeholde* kirkerne og kirkegårdene. Hvis man ikke er medlem, betaler man ikke kirkeskat til folkekirken. Men en del af udgifterne til kirken, blandt andet til lønnen til de ledende præster, biskopperne, betales af alle borgere gennem deres skat. Det samme gælder en del af udgifterne til at holde kirkebygninger ved lige.

Selv om man ikke er medlem af folkekirken, kan man godt blive gift i folkekirken. Det kan man, hvis den, man skal giftes med, er medlem. Alle kan blive begravet på en dansk kirkegård, også personer, der ikke er medlem af folkekirken. Men man kan kun få en kirkelig begravelse, hvor en præst medvirker, hvis man er medlem.

Hvis man ikke er medlem af folkekirken, kan man få en borgerlig begravelse. En borgerlig begravelse kan fx foregå i kirkens kapel* eller i et medborgerhus. Ved en borgerlig begravelse skal de pårørende* selv stå for begravelsesritualet og fx arrangere taler, musik og sange.

Folkekirken har også andre opgaver: fx registrering af fødsler, navngivning og dødsfald.

Andre trossamfund

En gruppe borgere kan frit danne en menighed* eller et trossamfund* i Danmark, så længe man overholder nogle grundlæggende regler. Det står i den danske grundlov. Staten kan altså ikke forbyde et sådant trossamfund.

Man kan søge om godkendelse* af menigheden eller trossamfundet. Når en menighed eller et trossamfund er godkendt, kan en præst (eller en anden religiøs leder) søge om at få en bemyndigelse* til at foretage vielse. På den måde kan tilhængere få en religiøs vielse, der samtidig er borgerligt gyldig.

En godkendt menighed eller et godkendt trossamfund og dets medlemmer har også nogle økonomiske fordele. Fx har medlemmer af godkendte menigheder og trossamfund med visse begrænsninger ret til at trække deres økonomiske bidrag til trossamfundet fra i skat.

Men til gengæld kræves der også mere, når en menighed eller et trossamfund skal godkendes. Fx stilles der særlige krav* til dets organisation, regnskab, ledelse, uddannelse af præster eller religiøse forkyndere, samt til medlemmers ret til frit at melde sig ud.

Der findes omkring 160 godkendte trossamfund og menigheder i Danmark (2013). De er meget forskellige i størrelse og omfatter mange forskellige religioner. Langt de fleste er kristne, men der er også fx muslimske, buddhistiske, hinduistiske og jødiske trossamfund. Mange af verdens religioner findes i Danmark,

A woman with blonde hair tied back, wearing a blue suit, stands with her back to the camera, addressing a large assembly of people seated in a semi-circular chamber. The room has a high ceiling and curved walls. The audience members are mostly men in suits, some looking towards the speaker. In the foreground, there are desks with microphones and control panels. One desk has the number '23' on it. The overall lighting is warm and slightly dim, creating a formal atmosphere.

FAKTA-ARK 18

DANMARK OG EU

Danmark er medlem af adskillige internationale organisationer. På den måde har Danmark indflydelse på verden uden for Danmark. Samtidig har beslutninger, der tages i de internationale organisationer, indflydelse på rammerne* for det danske samfund. Størst indflydelse har EU – Den Europæiske Union.

Danmark har været medlem af EU (Den Europæiske Union) siden 1973. Det hed dengang EF (De Europæiske Fællesskaber). Siden Danmark blev medlem, har EU fået indflydelse på flere og flere områder. Og EU har i dag indflydelse på store dele af lovgivningen i de lande, der er medlem af EU.

Medlemslandene samarbejder bl.a. om miljø, forbrugerspørgsmål og fri handel mellem landene. Nogle EU-lande har fælles valuta – euroen. Danmark er ikke med i den fælles valuta, men har valgt at beholde den danske valuta (kronen).

Hvert femte år er der valg til Europa-Parlamentet, som er en vigtig institution i EU. Man skal være statsborger i et EU-land for at kunne stemme til Europa-Parlamentet.

Dette fakta-ark handler om:

- **EU – Den Europæiske Union**

EU – Den Europæiske Union

Danmark er medlem af EU. EU er et økonomisk, politisk og retligt* samarbejde mellem 28 europæiske lande. EU's hovedkvarter er i Bruxelles i Belgien.

Det europæiske samarbejde startede i 1952 med oprettelsen af det Europæiske Kul- og Stålfællesskab. Til at begynde med var der seks vesteuropæiske lande i samarbejdet. Blandt de seks lande var Tyskland og Frankrig, som havde været i krig med hinanden under 2. verdenskrig (1939-1945). Formålet med samarbejdet var at skabe varig* fred i Europa ved at knytte* landene sammen. Man begyndte med det økonomiske samarbejde, men i dag omfatter EU også samarbejde på politiske og retlige områder.

Danmark blev medlem af EU, eller EF, som det hed dengang, i 1973. Det skete efter en folkeafstemning, hvor danskerne skulle stemme ja eller nej til, om Danmark skulle være medlem. Dengang var der ligesom nu både modstandere og tilhængere af medlemskabet i befolkningen.

I Folketinget har der altid været flere tilhængere af EU, end der har været modstandere.

Det indre marked

EU forsøger at skabe et fælles marked for handel på de flest mulige områder. Formålet med det indre marked er blandt andet, at virksomheder i EU frit kan sælge deres produkter i alle EU-lande. Det betyder blandt andet,

- at det enkelte medlemsland som udgangspunkt ikke kan forbyde virksomheder fra andre medlemslande at sælge deres produkter i landet
- at det enkelte medlemsland normalt ikke kan kræve, at virksomheder fra andre medlemslande skal betale særlige afgifter* for at sælge deres varer i landet.

Det indre marked gør det derfor lettere at handle mellem medlemslandene, og det øger* handlen og den økonomiske vækst. Det indre marked gælder også for arbejdskraft. Det betyder blandt andet,

- at en borger fra ét EU-land normalt har ret til at arbejde i et andet EU-land
- at en borger fra ét EU-land, der arbejder i et andet EU-land, fx Tyskland, i stort omfang har de samme rettigheder som tyske borgere. Det gælder bl.a. ret til lægehjælp.

EU's indflydelse på dansk politik

EU har i årenes løb fået mere og mere indflydelse på medlemslandenes politik. Fx har EU stor indflydelse på den økonomiske politik i Danmark. Det betyder bl.a., at EU har sat grænser for, hvor store underskud der kan være på det danske statsbudget.

EU har også stor indflydelse på mange andre områder som fx landbrugspolitik og miljøpolitik. Men Danmark har også stor indflydelse på EU's politik. Danske ministre og embedsmænd deltager i de møder i EU, hvor EU's politikker og lovgivning fastlægges*.

De danske forbehold

I 1992 var der en folkeafstemning i Danmark om en ny EU-traktat (Maastricht-traktaten), der skulle give EU mere indflydelse på medlemslandenes forhold.

Danskerne skulle blandt andet stemme ja eller nej til, om Danmark skulle være med i et tættere økonomisk samarbejde med de andre EU-lande, og om man skulle have en fælles valuta. Et flertal stemte nej til den nye EU-traktat.

De andre EU-lande sagde ja til den nye EU-traktat. Den danske regering besluttede derfor at forhandle med de andre EU-lande om at få nogle danske undtagelser*. Det betød, at Danmark fik nogle forbehold, det vil sige nogle områder, hvor Danmark ikke er med i EU-landenes samarbejde.

Danmarks forbehold handler blandt andet om:

- Den fælles valuta, euroen. Dette forbehold betyder, at Danmark ikke har euroen som valuta
- Militært samarbejde. Dette forbehold betyder, at Danmark ikke deltager i militære operationer, som er en del af EU-samarbejdet
- Retligt samarbejde. Dette forbehold betyder, at Danmark ikke deltager i det fælles EU-samarbejde om fx nye fælles EU-regler om politi, strafferet, asyl, indvandring, skilsmisser og forældremyndighed.

Danmark kan selv bestemme, om man vil afskaffe* et eller flere af forbeholdene. Forbeholdene vil kunne fjernes efter en ny folkeafstemning, hvor den danske befolkning stemmer for at afskaffe dem. Det følger af traktaterne, at Danmark har ret til at ændre sit retsforbehold til en tilvalgsordning. Dette vil også skulle ske ved en folkeafstemning.

Valuta

De danske forbehold betyder som nævnt, at Danmark ikke har euroen som valuta, men den danske krone. Nogle andre lande inden for EU har også deres egen valuta, fx Sverige og Storbritannien. De fleste EU-lande har dog indført euroen som valuta.

EU's vigtigste institutioner

EU's vigtigste institutioner er:

- Det Europæiske Råd
- Europa-Kommissionen
- Ministerrådet
- Europa-Parlamentet
- EU-Domstolen

EU's overordnede* politiske retningslinjer* vedtages* i Det Europæiske Råd. Det er medlemslandenes stats- og regeringschefer, Det Europæiske Råds formand og Kommissionens formand, der deltager i Det Europæiske Råds møder.

Når EU skal have ny lovgivning, sker det i et samarbejde mellem:

- Europa-Kommissionen, der kommer med forslag til ny lovgivning i EU, og
- Ministerrådet og Europa-Parlamentet, som forhandler og vedtager lovgivningen

På enkelte områder vedtager Ministerrådet dog ny lovgivning uden Europa-Parlamentet.

Europa-Kommissionen er delt op i forskellige politiske områder – fx miljø, økonomi og landbrug. Hvert område ledes af en kommissær, og hvert land i EU har en EU-kommissær. Kommissærerne fungerer ikke som repræsentanter for det land, de kommer fra, og de skal arbejde uafhængigt* af deres eget lands interesser. Europa-Kommissionens rolle er blandt andet at komme med forslag til ny lovgivning i EU. Kommissionen kontrollerer også, om EU-landene overholder lovgivning, som EU har vedtaget.

Ministerrådet består af repræsentanter for alle medlemslandenes regeringer. Når der er møde i Ministerrådet, deltager medlemslandenes ministre for det pågældende område. Fx deltager miljøministrene fra alle EU-lande i Ministerrådets møder om miljøpolitik.

Ministerrådets opgave er især at behandle de forslag til ny lovgivning, som Europa-Kommissionen kommer med. Det sker oftest i samarbejde med Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet er en folkevalgt forsamling. Europa-Parlamentet er på de fleste områder sammen med Ministerrådet med til at behandle og vedtage de forslag til ny lovgivning i EU, som Europa-Kommissionen fremsætter.

Alle statsborgere i EU, der har ret til at stemme, er med til at vælge, hvem der skal være medlem af Europa-Parlamentet.

Parlamentet har i alt 751 medlemmer. Hvert land har et antal pladser, der afspejler landets indbyggertal. Danmark har 13 medlemmer i Europa-Parlamentet, mens store lande som Polen og Tyskland har et større antal medlemmer.

Der er valg til Europa-Parlamentet hvert femte år. Mange af de politiske partier, som kendes fra Folketinget, opstiller kandidater til valget. I Danmark opstiller desuden "Folkebevægelsen mod EU", som for tiden har ét medlem af Europa-Parlamentet.

Der er typisk en lavere deltagelse ved valg til Europa-Parlamentet end ved valg til Folketinget. Stemmeprocenten i Danmark ved valget til Europa-Parlamentet i 2014 var lidt over 56 %.

Ved valget til Folketinget i 2015 var stemmeprocenten næsten 86 %.

I Europa-Parlamentet sidder medlemmerne ikke efter nationalitet, men i politiske grupper. De danske medlemmer danner altså ikke en særlig dansk gruppe, men er hver især medlemmer af Europa-Parlamentets forskellige politiske grupper.

EU har desuden en domstol: EU-Domstolen. Den har omfattende rettigheder både til at tolke* EU's traktat og til at tage stilling i retssager, der angår EU's regler. Domstolen har haft stor betydning for den praktiske udformning af EU-samarbejdet.

FAKTA-ARK 19

DANMARK, NORDEN OG VERDEN

Danmark er medlem af adskillige internationale organisationer. På den måde har Danmark indflydelse på verden uden for Danmark. Samtidig har beslutninger, der tages i de internationale organisationer, indflydelse på rammerne* for det danske samfund.

Dette fakta-ark handler om:

- Danmark og Norden
- FN – De Forenede Nationer
- NATO

Danmark og Norden

Norden omfatter landene Danmark, Norge, Sverige, Finland og Island samt de selvstyrede områder Færøerne, Grønland og Åland. Danmark samarbejder med de andre nordiske lande. Der samarbejdes bl.a. på det retlige, det kulturelle, det sociale og det økonomiske område. Det nordiske samarbejde foregår bl.a. i Nordisk Råd og Nordisk Ministerråd.

Europarådet og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Europarådet er en selvstændig organisation, der består af 47 europæiske lande. Danmark har været medlem fra starten i 1949.

Europarådet har bl.a. vedtaget* Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Den indeholder en række grundlæggende rettigheder, som i et vist omfang svarer til de rettigheder, man kender fra den danske grundlov, fx ytringsfrihed og forsamlingsfrihed. Den indeholder også andre rettigheder, fx forbud mod tortur og ret til retfærdig rettergang.

Der er også oprettet en særlig domstol - Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol - som skal sikre, at konventionen overholdes. Som borger kan man klage til denne domstol, hvis man mener, at rettighederne i konventionen er krænket*. Man skal have benyttet sig af de muligheder for at klage og anke, som findes i det enkelte land, før man kan klage til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

FN – De Forenede Nationer

FN blev grundlagt i 1945, kort efter afslutningen på 2. verdenskrig. Danmark har været medlem fra begyndelsen. FN er en sammenslutning af næsten alle stater i verden, i alt omkring 200. FN's formål er at skabe fred og udvikling i verden. FN arbejder bl.a. for at hjælpe ved store katastrofer (fx sult og naturkatastrofer). FN forsøger også at hjælpe i kampen mod analfabetisme og sygdomme.

FN arbejder desuden med at fremme menneskerettigheder i alle lande i verden. Det gælder fx religionsfrihed og ytringsfrihed samt forbud mod tortur og diskrimination. Det er rettigheder, der i et vist omfang svarer til rettighederne i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Rettighederne omfatter også etniske, religiøse og sproglige minoriteters ret til at have deres egen kultur, til at praktisere deres egen religion og til at bruge deres eget sprog.

Hvert år mødes politikerne fra medlemslandene til FN's generalforsamling for at diskutere fælles politiske emner. Alle lande kan foreslå politiske emner, som skal diskuteres. Det kan være emner, der handler om militære konflikter eller miljøproblemer. Det kan også være emner, der handler om, hvordan man kan forbedre forholdene for bestemte grupper i samfundet som fx kvinder og børn.

FN's sikkerhedsråd

FN har et sikkerhedsråd. FN's sikkerhedsråd spiller en stor rolle for arbejdet for fred i verden. Frankrig, Kina, Rusland, Storbritannien og USA har en fast plads i sikkerhedsrådet. Andre lande har plads i sikkerhedsrådet i kortere perioder. Danmark har flere gange været medlem af FN's sikkerhedsråd.

Sikkerhedsrådet har ansvar for at opretholde* international fred og orden. FN's sikkerhedsråd kan fx bede medlemslandene om at ændre noget i deres politik, fx over for bestemte befolkningsgrupper. Sikkerhedsrådet kan også indføre økonomiske eller militære sanktioner mod et land, som fx undertrykker* befolkningsgrupper i landet, producerer ulovlige våben eller angriber andre lande. Sikkerhedsrådet kan også bruge militær magt, hvis det mener, at et bestemt land er en trussel* mod international sikkerhed.

FN har somme tider svært ved at handle*, fordi medlemmerne af sikkerhedsrådet ikke kan blive enige. De faste medlemmer af sikkerhedsrådet kan nedlægge* veto. Hvis der er nedlagt et veto i sikkerhedsrådet i forhold til et bestemt spørgsmål, kan sikkerhedsrådet ikke beslutte noget på dette punkt. Men hvis alle medlemmerne af sikkerhedsrådet fx beslutter at iværksætte* sanktioner mod et land, er alle FN's medlemslande forpligtet til at deltage i sanktionerne.

NATO

NATO er en organisation for politisk og militært forsvarssamarbejde mellem en række europæiske lande, USA, Canada og Tyrkiet.

NATO startede i 1949 som en sammenslutning af vestlige lande omkring Atlanterhavet, bl.a. USA, Canada, England og Frankrig.

Danmark var med blandt de første 12 medlemmer i 1949. Senere er en række lande kommet til, både lande omkring Middelhavet (Tyrkiet og Grækenland) og i Østeuropa (bl.a. Rumænien, de baltiske lande og Kroatien). NATO har i dag 28 medlemmer.

Grundprincippet i NATO er, at et angreb på ét af medlemslandene ses som et angreb på alle NATO-medlemmerne. Fx besluttede NATO, at terrorangrebet i New York i USA den 11. september 2001 var et angreb

ikke alene på USA, men på alle landene i alliancen. I 1990'erne udvidede NATO-landene deres opgaver. Man ville nu også tage sig af at skabe fred og udføre humanitære aktioner. På den baggrund* gik NATO-landene i 1999 ind i konflikten i det tidligere Jugoslavien med militære aktioner mod Serbien og Montenegro.

Internationalt udviklingsamarbejde

Danmark giver hvert år økonomisk støtte til udviklingslande. Det kalder man for udviklingsbistand. Der er stor enighed i Folketinget om, at man skal hjælpe de fattigste lande i Verden. Danmark er et af de lande i verden, der betaler mest i udviklingsbistand i forhold til befolkningens størrelse. Bistanden* i 2016 var 0,71 % af den såkaldte bruttonationalindkomst (BNI).

Danmarks udviklingsbistand har som mål at bekæmpe fattigdom og skabe udvikling i verdens fattigste lande. Bistanden gives blandt andet til udviklingsaktiviteter, der gennemføres i samarbejde med myndighederne i udviklingslandene. Danmark kan også gennemføre udviklingsaktiviteter og humanitær bistand sammen med internationale organisationer og private hjælpeorganisationer, fx Folkekirkens Nødhjælp eller Røde Kors.

Norge

Sverige

Danmark

Polen

Tyskland

FAKTA-ARK 20

DANMARKS GEOGRAFI OG BEFOLKNING

Danmark ligger i den nordlige del af Europa og er en del af Skandinavien, der også omfatter Norge og Sverige. Norge ligger nord for Danmark, og Sverige ligger nordøst for Danmark. Syd for Danmark ligger Tyskland og Polen.

Færøerne og Grønland er med i det danske rigsfællesskab*. Færøerne og Grønland regulerer* i høj grad deres samfund selv inden for rammerne af den færøske hjemmestyreordning og den grønlandske selvstyreordning. Færøerne og Grønland har deres egne demokratiske forsamlinger*.

Samtidig er færinger og grønlændere danske statsborgere og vælger repræsentanter til Folketinget i Danmark. Der vælges to medlemmer på Færøerne og to medlemmer i Grønland.

Danmarks geografi

Danmark er geografisk et lille land. Dets areal er kun på lidt mere end 43.000 km², når man ikke regner Grønland og Færøerne med.

Danmark består af halvøen Jylland og over 400 større og mindre øer. Den største ø er Sjælland. De mange øer betyder, at Danmark har en meget lang kystlinje – omkring 7.300 km.

Det største farvand* omkring Danmark er Nordsøen, som i Danmark også kaldes for Vesterhavet. Nord for Danmark ligger Skagerrak. Sydøst for Skagerrak og nord for Sjælland og Fyn ligger Kattegat. Farvandet mellem Jylland og Fyn hedder Lillebælt, mens farvandet mellem Fyn og Sjælland hedder Storebælt. Farvandet mellem Sjælland og Sverige hedder Øresund.

Der er mange broer i Danmark. Nogle af de vigtigste er:

- **Lillebæltsbroerne, der forbinder Jylland og Fyn over farvandet Lillebælt**
- **Storebæltsbroen, der forbinder Fyn og Sjælland over farvandet Storebælt**
- **Øresundsbroen, der forbinder Danmark og Sverige over farvandet Øresund.**

Det nordligste punkt i Danmark kaldes for Grenen, og det ligger nordøst for byen Skagen i Nordjylland. Ved Grenen mødes de to farvande Skagerrak og Kattegat.

Det sydligste punkt i Danmark er Gedser Odde på øen Falster. Gedser Odde ligger ud til farvandet Østersøen.

Det vestligste punkt i Danmark er Blåvands Huk i Vestjylland. Blåvands Huk ligger ud til farvandet Nordsøen (Vesterhavet).

Det østligste punkt i Danmark udgøres af øgruppen Ertholmene, som ligger øst for Bornholm i Østersøen.

Danmark er et fladt land uden bjerge. Det højeste punkt i det danske landskab ligger godt 170 meter over havets overflade. En stor del af landet er dækket* af marker og skov. Et af de få steder, hvor der er klipper i Danmark, er på øen Bornholm og på Ertholmene.

Danmarks befolkning

Der bor ca. 5,7 millioner mennesker i Danmark. Af dem er ca. 704.000 (12 %) indvandrere eller efterkommere*. De fleste mennesker bor i byerne. Hovedstaden København er den største by og ligger på Sjælland. I København bor der ca. 580.000 mennesker. I Region Hovedstaden (København og området omkring København) bor der ca. 1,7 millioner mennesker.

Den næststørste by er Aarhus, som ligger i Jylland. Byen har ca. 261.000 indbyggere. Den tredjestørste by i Danmark er Odense på Fyn med ca. 174.000 indbyggere. Den fjerdestørste by er Aalborg, som ligger i Nordjylland og har lidt over 110.000 indbyggere. Og Esbjerg i Vestjylland er den femtestørste by med ca. 72.000 indbyggere.

FAKTA-ARK 21

NATUR OG MILJØ

Der er mange muligheder for at opleve den danske natur. Og man må færdes* i de fleste naturområder i Danmark. Det offentlige ejer store dele af naturen i Danmark, og alle har et ansvar for at passe på naturen. Fx skal man rette sig efter de regler, der gælder, når man er i naturen. Og man skal også passe på miljøet og fx ikke forurene.

Dette fakta-ark handler om:

- **Den danske natur**
- **Regler om at færdes i naturen**
- **Regler om affald og forurening**

Den danske natur

Tidligere var Danmark næsten helt dækket af skov. Men sådan er det ikke mere. I dag bliver næsten to tredjedele af jorden brugt til landbrug. Det kan fx være som marker, hvor der dyrkes korn og grøntsager.

Danmark er mest dækket af jord med ler og sand, som det er let at dyrke planter i. Enkelte steder er landskabet dog meget anderledes. Det gælder fx på øen Bornholm. Det er et af de få steder i Danmark, hvor der er klipper. Der er ingen bjerge i Danmark, og det højeste punkt i det danske landskab ligger kun ca. 170 meter over havets overflade.

Også i Jylland er naturen nogle steder anderledes end i resten af landet. Det gælder fx de områder i Jylland, hvor der er hede. Heden er sandjord, som især er dækket af planten lyng. Områderne med hede er så specielle, at der passes ekstra godt på dem, for at de ikke skal forsvinde.

Selv om en stor del af jorden i Danmark bliver brugt til landbrug, er der stadig mange skove rundt omkring i landet, og en del af dem er offentlige.

Der findes mange dyr i den danske natur fx ræve, hjorte, hugorme og harer. Og af fugle findes der fx fasaner, ugler, ørne og svaner.

Danmark har en meget lang kystlinje – omkring 7.300 km lang – bl.a. fordi landet mest består af øer. Mange steder er der sandstrande, fx langs den jyske vestkyst og langs Sjællands nordkyst.

Regler om at færdes i naturen

Det er vigtigt at tage hensyn til dyr og planter, når man færdes i naturen. Derfor er der en række regler for, hvordan man må færdes i naturen.

I de offentligt ejede skove er der adgang hele døgnet, og det er tilladt at færdes uden for veje og stier, hvis der ikke er hegn. I nogle af skovene er der opstillet* shelters, en slags meget primitive huse, hvor man kan overnatte. Desuden er det i visse skove tilladt at overnatte i sit eget telt.

Der er også private skove. Her må man gå og cykle, men normalt kun på skovveje og stier. Man må normalt kun opholde sig i private skove om dagen. Man kan altså gratis gå ture i alle danske skove – uanset om de er offentligt eller privat ejede. Normalt er al motorkørsel forbudt i alle skovene – både bilkørsel og kørsel på knallert eller motorcykel.

Der er adgang til langt de fleste danske strande og kystområder hele døgnet. Der er også mange muligheder for at sejle på de danske have og søer og i de danske vandløb. Og der er mange, der benytter sig af disse muligheder året rundt.

Der er regler for, at man skal rydde op efter sig, når man har været ude i naturen. Man må fx ikke efterlade affald i skoven eller på stranden.

Regler om affald og forurening

Kommunerne har ansvaret for, at borgerne kan komme af med deres affald på en ordentlig måde. Borgerne har til gengæld ansvaret for at følge de regler, som kommunen har lavet. Reglerne handler om, hvordan forskellige typer affald skal indsamles, og hvor det skal afleveres.

Det er ikke alt affald, der må smides i skraldespanden derhjemme. Det gælder farligt affald som fx batterier, medicinrester, sparepærer eller kemikalier, som er skadelige for naturen. Det farlige affald kan fx afleveres på den kommunale genbrugsplads. I nogle kommuner findes der også en speciel skraldebil, der kaldes en miljøbil. Den kører rundt på bestemte tidspunkter og samler det farlige affald sammen.

Det er også en god idé at sortere andet affald, så det kan blive brugt igen til at fremstille nye produkter. Det kan fx være glas, som man kan aflevere i en glascontainer, eller aviser, som man i de fleste kommuner kan aflevere i en papircontainer. Man kan også aflevere sorteret affald – fx byggeaffald – på kommunens genbrugsplads. På den måde kan affaldet blive brugt igen. Kommunen sørger for, at containerne bliver tømt, så affaldet kan blive brugt til fx nyt papir, pap, glas, metal eller plast.

Det er forbudt at smide affald i naturen, uanset om det er køkkenaffald, byggeaffald eller en helt tredje slags affald. Man kan få en bøde på mellem 1.000 og 10.000 kr., hvis man smider affald i naturen.

FAKTA-ARK 22

TRANSPORT

Det er relativt let at komme rundt i Danmark. Vejnettet er godt udbygget, og til flere øer er der broer. Det er også let at komme rundt i Danmark med offentlig transport.

Dette fakta-ark handler om:

- **Veje, broer og offentlig transport**
- **Forhold for bilister**

Veje, broer og offentlig transport

Danmark har et godt vejnet. Det danske vejnet er et af de tætteste i verden, og motorvejsnettet dækker det meste af landet. Det er gratis at køre på de danske motorveje.

Der er omkring 30 større broer i Danmark.

De største er,

- Storebæltsbroen mellem Fyn og Sjælland
- Øresundsbroen mellem Danmark og Sverige
- Lillebæltsbroerne mellem Jylland og Fyn

Man skal betale for at køre over Storebæltsbroen og Øresundsbroen i bil. De andre broer er gratis at anvende.

Der er også gode muligheder for at bruge offentlig transport i Danmark. Der kører tog og busser i alle Danmarks fem regioner. Der er normalt ikke langt til den nærmeste tog- eller busforbindelse. Det gælder også i områder, hvor der ikke bor så mange mennesker. I alle de større byer er der bybusser. Og i hovedstadsområdet er der desuden metro og S-tog.

Staten giver økonomisk støtte til den offentlige transport. Men man skal normalt købe billet, når man vil bruge den offentlige transport. Hvis man kører uden gyldig billet, kan man blive pålagt* at betale en kontrolafgift. Det er forbudt at ryge i offentlige busser og tog.

Forhold for bilister

Der gælder en lang række regler for bilister i Danmark.

Kørekort

Det er lovpligtigt at have et gyldigt kørekort for at køre bil. Man kan ansøge om at få udstedt et dansk kørekort hos det lokale Borgerservicecenter. For at få udstedt kørekort til almindelig bil, kræver det bl.a., at man er fyldt 18 år og har bestået en køreprøve. Køreprøven er både praktisk og teoretisk. Og inden prøven skal man have fået undervisning hos en autoriseret* kørelærer.

Det er forbudt at øve sig i at køre bil med andre end en kørelærer, når man ikke har kørekort. Man kan få bøde- eller fængselsstraf for at køre uden kørekort. Udenlandske kørekort, skal måske ombyttes til et dansk kørekort, for at man må køre bil i Danmark. Det kommer bl.a. an på, i hvilket land kørekortet er udstedt.

Sikkerhedssele og barnestole

Hvis en siddeplads i en bil er forsynet med en sikkerhedssele, skal den anvendes, når man kører i Danmark. Det gælder for alle passagerer i bilen – både på for- og bagsæde. Man kan få en bøde for at køre i bil uden at bruge sikkerhedsselen.

Der gælder særlige regler, når der er børn med i bilen. Mindre børn skal være spændt fast med sikkerhedsudstyr (fx en barnestol), der passer til barnets højde, alder og vægt. Man kan få en bøde, hvis man har børn med i bilen, som ikke er spændt korrekt fast.

Fartgrænser

Der er fartgrænser på de danske veje – også på motorvejene. For eksempel må personbiler højst køre:

- 50 km/t i tættere bebygget område
- 80 km/t uden for tættere bebygget område
- 80 km/t på motortrafikveje (90 km/t kan være tilladt, hvis det er vist med skilte)
- 130 km/t på motorveje (med mindre der er skiltet med en lavere hastighedsgrænse).

Politiet laver ofte fartkontrol på vejene. Og nogle steder opstilles der fotofælder, der er automatisk fartkontrol. Det betyder, at farten bliver målt automatisk, og der kan blive taget et billede af ens bil og nummerplade, hvis man kører for hurtigt. En billist kan blive straffet med fx en bøde, hvis vedkommende kører for hurtigt.

Alkohol og rusmidler

Der er en grænse for, hvor meget alkohol en person må have i blodet, hvis han eller hun kører bil i Danmark. Det er ulovligt at køre bil med mere end 0,5 promille. Hvis politiet har mistanke om, at en billist er påvirket* af alkohol, vil politiet normalt på stedet måle, om vedkommende har drukket for meget alkohol. Det er også forbudt at føre bil, når man er påvirket af stoffer som fx hash, eller påvirket af medicin eller træthed.

Klip i kørekortet

Billister, der overtræder visse regler i trafikken, kan risikere at få et klip i sit kørekort ud over den bøde, vedkommende skal betale. Et klip er en registrering af en grov færdselsovertrædelse. Hvis en person får tre klip i sit kørekort inden for en periode på tre år, skal han eller hun bestå både en teoretisk og praktisk prøve inden for tre måneder for at beholde kørekortet. Man kan få flere klip på én gang, og man kan i så fald risikere at miste sit kørekort for en periode.

Forsikringer

Folk, der ejer en bil, skal have en særlig ansvarsforsikring. Den dækker fx de skader, man laver på andre biler. Det er også muligt at tegne en kaskoforsikring. En kaskoforsikring dækker bl.a. skader på egen bil. En kaskoforsikring er ikke obligatorisk.

FAKTA-ARK 23

DANMARKS HISTORIE

Nutidens Danmark dækker et areal på ca. 43.000 km² og har et befolkningstal på godt 5 mio. Både arealmæssigt og i befolkningstal hører landet således til de mindre i det moderne Europa. For 500 år siden var det anderledes. Dengang regerede den danske konge over et rige, der blandt andet omfattede landområder, der nu hører til Tyskland og Sverige. Befolkningen talte dansk, norsk og tysk. Sammenlignet med tidligere, hvor landet var en regional stormagt, er Danmark i dag en mindre nationalstat.

Dette fakta-ark handler om:

- **Vigtige perioder, begivenheder og personer i Danmarks historie**

Den tidlige historie

Omkring 12.500 f.Kr. begyndte der at komme mennesker til det område, hvor Danmark nu ligger. De første, der kom, levede af jagt og fiskeri. Flere tusind år senere – omkring 3.900 f.Kr. – gik man over til at dyrke jorden og holde husdyr. For godt 2000 år siden blev det almindeligt at bo sammen i landsbyer. Og fra omkring 400 e.Kr. opstod der rigtige byer som fx Ribe.

Fra omkring 700 e.Kr. blev større og større dele af Danmark styret af en konge. Kong Harald Blåtand, som døde i 987, rejste en runesten i Jelling. På den står der, at det var ham, Harald Blåtand, der samlede Danmark til ét rige. Denne sten kan man stadigvæk se i Jelling i Jylland. Man kalder stenen for Danmarks dåbsattest*, fordi der også står på stenen, at Harald Blåtand gjorde danskerne kristne.

Vikingetiden (ca. 800 – ca. 1100)

Perioden fra ca. 800 til ca. 1100 har fået navn efter vikingerne. Det var krigere fra Skandinavien (Danmark, Norge og Sverige), som sejlede ud på togter* til andre lande, fx England, Irland, Frankrig og Rusland. Vikingernes skibe var hurtige; de havde sejl og årer, og de havde en flad bund, så de kunne sejle direkte op på stranden. Vikingerne fik meget krigsbytte* med hjem fra deres togter. Danmark blev i denne periode rigere. Der opstod flere byer (Odense, Aalborg og Aarhus), og de store, runde vikingeborge, fx Trelleborg og Fyrkat, er også fra denne tid.

I løbet af Vikingetiden fik kongen mere og mere magt. Det var de rigeste mænd i landet, stormændene, utilfredse med, så der var tit konflikter mellem dem og kongen. I 1086 endte en konflikt med, at stormændene slog kongen Knud den Hellige ihjel. Det betød, at det for en tid var forbi med den stærke kongemagt. Kongerne blev herefter mere afhængige af stormændene, end de havde været før.

Middelalderen (ca. 1100 – ca. 1500)

Kristendommen kom til Danmark under kong Harald Blåtand, som selv blev døbt* omkring 965. I de første 5-600 år, efter at Danmark var blevet kristent, var den danske kirke en del af den romersk-katolske kirke. Biskopper, præster og munke arbejdede for at udbrede kristendommen i landet, og kirken fik større og større magt. Der blev bygget kirker og klostre over hele landet. Kirken var rig, og den ejede en stor del af den danske jord. Kongen var nu ikke alene afhængig af stormændene, men også af kirken.

Der opstod i Middelalderen fire klasser eller stænder i det danske samfund:

- Gejstligheden (præster og andre kirkelige personer)
- Adelen (stormænd, som ejede jord og havde pligt til at yde krigstjeneste)
- Borgerne (fx håndværkere og handelsfolk, som boede i byerne)
- Bønderne

I Middelalderen blev Danmark ramt af pest - en sygdom, som slog mange mennesker ihjel. Det skete omkring 1350. Næsten en tredjedel af Danmarks befolkning døde. Det medførte store økonomiske og sociale forandringer i det danske samfund. Kongen fik igen mere magt – bl.a. fordi han ofte overtog den jord, som tilhørte personer, der døde af pesten.

I 1397 blev Danmark, Norge og Sverige samlet i en union, Kalmarunionen, under dronning Margrete 1. De tre lande var samlet i Kalmarunionen frem til 1523. Danmark og Norge fortsatte med at være i union sammen helt frem til 1814.

Reformationen (1536)

Den danske kirke brød* i 1536 med den katolske kirke og paven i Rom. Den begivenhed kalder man for Reformationen. Med Reformationen blev protestantismen indført i Danmark. Kirken blev til en statskirke med kongen som overhoved.

Det betød bl.a., at kongen overtog kirkens jord, ca. en tredjedel af landets dyrkede areal. Reformationen styrkede* kongens magt og gav samtidig adelen øget indflydelse på kirkens bekostning.

Renæssancen (ca. 1536 – ca. 1660)

I den periode, der bliver kaldt for Renæssancen, var Danmark ofte i krig med nabolandet Sverige. De to lande kæmpede om magten i området omkring Østersøen. Danmark led mange store nederlag* i disse krige. Det betød bl.a., at Danmark i 1658 tabte Skåne, Halland og Blekinge til Sverige.

Christian 4. er en af de mest kendte konger gennem Danmarks historie. Han regerede fra 1588 til 1648. Han er bl.a. kendt for sin store byggelyst. Børsen, Rundetårn og slottet Rosenborg – alle tre i København – hører til Christian 4.s mest kendte bygningsværker.

Enevælden og landboreformerne (1660 – 1848)

De mange nederlag og tabet af Skåne, Halland og Blekinge førte til en politisk krise i Danmark. Resultatet af krisen blev, at landet fik en ny styreform i 1660-61. Før den tid var Danmark et valgkongedømme, dvs., at kongen blev valgt af adelen. I stedet for et valgkongedømme fik man i 1660 et arveligt monarki. Kongemagten skulle nu automatisk gå i arv inden for kongehuset. Oftest var det kongens ældste søn, som arvede titlen som konge. Kongen blev også enevældig. Det skete i 1661. Det betød, at kongen fik hele magten i landet. Han kunne regere uafhængigt af adelen. Enevælden varede frem til 1848.

I slutningen af 1700-tallet blev der i Danmark gennemført en række landboreformer, som fik stor betydning for det danske samfund. Reformerne betød bl.a., at bønderne nu selv kunne bestemme, hvor de ville arbejde og bo. Tidligere havde de fleste bønder været tvunget til at arbejde for en bestemt godsejer og bo et bestemt sted. Reformerne betød også, at bønderne kunne eje deres egen jord i stedet for at leje den af godsejeren. Og det betød, at der opstod en ny gruppe i samfundet: selvstændige gårdmænd.

Landboreformerne fik også betydning for, hvor bøndernes gårde lå. Før landboreformerne boede bønderne sammen i landsbyer og dyrkede i fællesskab jorden omkring landsbyen. Nu blev den enkelte gård ofte flyttet fra landsbyen ud på selve den mark, som bonden dyrkede. Dette er stadig synligt i det danske landskab, hvor mange gårde ligger for sig selv midt på den jord, som hører til

gården. De nye, selvstændige gårdmænd fik større økonomisk frihed, men de havde som resten af befolkningen ingen politiske rettigheder. Det var stadig kongen, der bestemte det hele.

Demokrati (1849)

Fra slutningen af 1700-tallet og op gennem første halvdel af 1800-tallet bredte tankerne om frihed til den enkelte borger og lighed mellem mennesker sig. I Danmark voksede utilfredsheden med, at kongen var enevældig. Man ønskede i stedet en demokratisk forfatning, der begrænsede kongens magt. Forfatningen skulle sikre, at befolkningen fik indflydelse* på de beslutninger, der blev taget i landet.

Kong Frederik 7. gav i 1848 efter for kravet om demokrati. Han afgav sin enevældige magt og erklærede sig som konstitutionel konge. Det førte til Danmarks første frie forfatning, Danmarks Riges Grundlov af 5. juni 1849. Grundloven betød, at Danmark fik to lovgivende forsamlinger: Folketinget og Landstinget, der sammen blev kaldt for Rigsdagen. Befolkningen kunne stemme om, hvem der skulle sidde i Rigsdagen, og fik dermed indflydelse på lovgivningen i Danmark.

Grundloven fra 1849 betød dog ikke, at alle borgere fik politisk indflydelse. Fx kunne kvinder, fattige og mænd under 30 år ikke stemme til Rigsdagen. Det fik de først mulighed for senere, i forbindelse med at grundloven blev ændret i 1915. Men sammenlignet med andre staters forfatninger på den tid var den danske grundlov meget demokratisk.

Et lille land (1864 – 1914)

I forbindelse med en krig mellem Det Tyske Forbund og Danmark i 1864 mistede Danmark de to hertugdømmer Slesvig og Holsten. Disse to områder havde gennem lang tid været en del af det danske rige. Nu blev Danmark meget mindre. Derfor blev det vigtigt at bruge det, der var tilbage af Danmarks jord, bedst muligt for at skabe vækst. Man gik fx i gang med at opdyrke den jyske hede. Og mange landmænd begyndte at avle dyr i stedet for at dyrke korn, fordi de kunne tjene mange flere penge på fx smør, flæsk og æg end på kornprodukter.

Efter 1870 begyndte industrialiseringen også at gå meget hurtigere. De mange nye fabrikker, som normalt lå i byerne, havde brug for meget arbejdskraft. Det betød bl.a., at mange fattige landarbejdere flyttede til byerne for at arbejde. Der opstod dermed en ny befolkningsgruppe: arbejderklassen.

Neutralitet og besættelse (1914 – 1945)

Danmark var neutralt under 1. Verdenskrig (1914–1918). Under 2. Verdenskrig besatte* tyske tropper Danmark den 9. april 1940. Regeringen besluttede at bøje* sig og var tvungen til at samarbejde med den tyske besættelsesmagt. Den folkelige modstand mod den tyske besættelsesmagt blev efterhånden så stor, at samarbejdet med Tyskland brød* sammen i august 1943. Regeringen indgav sin afskedsbegæring*, og den danske hær blev opløst.

Krigens sidste halvandet år var præget* af en voksende modstand mod den tyske besættelsesmagt. Tyskerne og deres danske samarbejdspartnere blev angrebet i forskellige aktioner, hvor der blev brugt våben og sprængstoffer*. Danmark blev officielt befriet af britiske tropper den 5. maj 1945.

Internationale alliancer og samarbejde

Efter 2. Verdenskrig har Danmark været med i en række internationale alliancer og deltaget i internationalt samarbejde:

- FN: I 1945 blev Danmark medlem af FN, da organisationen blev dannet
- NATO: I 1949 blev Danmark medlem af NATO, da organisationen blev dannet. Danmark havde været neutralt i international politik siden 1864. Men med medlemskabet af NATO opgav Danmark sin neutralitetspolitik
- EU: I 1973 blev Danmark medlem af EF (i dag EU). Danmark har dog nogle forbehold over for dele af samarbejdet i EU. Fx har Danmark ikke indført den fælles europæiske valuta, euroen, men har beholdt den danske valuta, kronen.

FAKTA-ARK 24

DANSK KULTUR

Der er en lang tradition for litteratur, teater, billedkunst, musik, arkitektur og film i Danmark. Her er nogle vigtige skikkelser fra traditionen.

1700-tallet

Ludvig Holberg (1684-1754) er også blevet kaldt 'dansk litteraturs far'. Han voksede op i den norske by Bergen. Han flyttede som ung til Danmark, hvor han tilbragte hele sit voksne liv, som professor ved universitetet i København. Og som en uhyre flittig forfatter.

Han lagde grunden til dansk teater med komedier som 'Jeppe på Bjerget'. Og han skrev 'Epistler' – det vil sige korte prosatekster – om oplysningstidens ideer: tolerance, god undervisning, liget mellem mænd og kvinder. Holberg blev berømt i Europa med romanen 'Niels Klims underjordiske rejse' (1741), hvor han, ligesom i Epistlerne, udbreder sine filosofiske ideer.

1800-tallet

H.C. Andersen (1805-1875) var en dansk forfatter, der blev verdensberømt for sine eventyr.

H.C. Andersen blev født i Odense som søn af en fattig skomager. Han flyttede til København, da han var 14 år. Han skrev bl.a. romaner, digte og eventyr. H.C. Andersens eventyr er oversat til ca. 125 sprog. Blandt hans mest kendte eventyr er 'Grantræet' og 'Den Grimme Ælling'. Disse eventyr viser Andersens særlige evne til at udstyre dyr og planter med menneskelige stemmer og med dyr og planter at fortælle om menneskers fejl og drømme.

Søren Kierkegaard (1813-1855) var en dansk filosof, hvis tanker om menneskets eksistens har påvirket folk i mange lande helt op til i dag. Han understregede menneskers ret og pligt til at træffe valg om deres eget liv. Hvor vigtigt valget er for ham, kan man høre på en af hans kendteste titler, 'Enten-eller' (1843).

P.S. Krøyer (1851-1909) var en dansk kunstmaler. P.S. Krøyer blev født i Stavanger i Norge, men han boede det meste af sit liv i Danmark. Han blev uddannet på Kunstakademiet i København.

I 1880'erne og 1890'erne var han med i en gruppe af kunstnere, som boede i Skagen i Nordjylland for at arbejde. De malerier, som han malede i Skagen, er meget berømte i Danmark, og en række af dem kan ses på Skagens Museum.

Hip, hip, hurra! Malet af P.S. Krøyer i 1888.

1900-tallet

Carl Nielsen (1865-1931) var en dansk komponist. Med korværker og symfonier bidrog han til den internationale koncertsalskultur. Fx symfonien 'Det udspekkelige' (1916).

Han har også komponeret musik til danske digte, der gjorde dem til vidt udbredte sange som 'Jens Vejmand', 'Solen er så rød, mor', 'Den danske sang er en ung blond pige'.

Karen Blixen (1885-1962) var en dansk forfatter. Karen Blixen ejede og bestyrede i mange år en kaffefarm i Kenya. Hendes oplevelser på farmen blev grundlag for hendes bog 'Den afrikanske farm', som hun skrev 1937, efter at farmen var solgt, og hun vendt tilbage til Danmark. 'Den afrikanske farm' er også blevet filmatiseret i USA.

Karen Blixen er endnu mere kendt for en særlig slags historiske noveller, som man kan finde i for eksempel 'Syv fantastiske fortællinger', 1935.

Arne Jacobsen (1902-1971) var en dansk arkitekt, der er kendt for 'funktionalisme', det vil sige en udformning af huse og møbler, der lægger vægt på hvad de skal bruges til. Han har tegnet Danmarks Nationalbank i København.

Blandt hans møbler er det mest udbredte '7-eren', en hverdagsstol fremstillet af krydsfinér og metal. Og den eksklusive lænestol opkaldt efter det, den ligner: 'Ægget'.

2000-tallet

Thomas Vinterberg (født 1969) er en dansk filminstruktør, der sammen med jævnaldrende instruktører vendte sig mod de stadig dyrere og mere opskruede krav til produktion af film. De unge instruktører opstillede en række regler for film. Rammerne skulle være enkle. Det vigtigste skulle være den gode historie og skuespillernes kunst. Reglerne kaldte de for 'dogme'. Film, der fulgte reglerne, kaldte de 'dogmefilm'.

Mange af Thomas Vinterbergs film fortæller historier om dilemmaer i familien. Mellem de voksne og mellem forældre og børn. Det kan være om seksuelt misbrug, 'Festen' (1998), om falske beskyldninger, 'Jagten' (2012) eller om bristede håb, 'Kollektivet' (2016).

Karen Blixen.

Danmarks Nationalbank.

Arne Jacobsen med lænestolen 'Ægget'.

FAKTA-ARK 25

TRADITIONER OG MÆRKEDAGE

Som i mange andre lande er der i Danmark en række dage i løbet af året, hvor man markerer fx kirkelige højtider eller historiske begivenheder, der har haft stor betydning for Danmark. Ofte hører der særlige traditioner til de enkelte dage. På mange af disse dage har man normalt fri fra arbejde eller skole.

Dette fakta-ark handler om traditioner og mærkedage.

Fastelavn

Fastelavn er et andet ord for karneval. Det er en forårsfest, der går helt tilbage til oldtidens Romerrige og Ægypten. Fastelavn var oprindeligt* begyndelsen på den kristne fastetid*, som begyndte 40 dage før påske.

I vore dage er der tradition for at fejre fastelavn ved, at børnene klæder sig ud og slår katten af tønden. Det siges, at der i gamle dage var en levende kat i tønden. I dag er der slik og frugt i tønden. Den, der slår det sidste bræt af tønden, kaldes kattekonge. Fastelavn ligger syv uger før påske.

Påske

Påsken er den vigtigste højtid i den kristne religion. Den kristne påske markerer, at Jesus blev korsfæstet* og døde, og at han opstod* fra de døde. Påsken markeres med gudstjenester og koncerter i kirkerne. Påskedagene er palmesøndag, skærtorsdag, langfredag, påskedag og 2. påskedag. Alle disse dage er helligdage, hvor de fleste har fri fra arbejde eller skole. I mange familier samles man til påskefrokoster, hvor man spiser en stor frokost og ofte drikker en særlig øl, der kaldes påskebryg. Fra gammel tid er der også en tradition for, at man giver påskeæg. I dag er påskeæg ofte lavet af chokolade. Påsken ligger hvert år om foråret i enten marts eller april, men altså modsat julen ikke på faste datoer.

Store bededag

Store bededag er en helligdag om foråret mellem påske og pinse. Den falder* hvert år på den fjerde fredag efter påske. Der er tradition for at spise varme hveder (hvedeboller) aftenen før store bededag. Man har normalt fri fra arbejde og skole store bededag.

Pinse

Pinsen holdes inden for den kristne tradition syv uger efter påske. Den holdes til minde om, at Helligånden ifølge Bibelen kom ned til jorden den syvende søndag efter påskesøndag.

Pinsen ligger hvert år i maj eller juni og omfatter pinsedag og 2. pinsedag, som begge er helligdage. Der holdes pinsegudstjenester i kirkerne over hele landet.

Mange mennesker forbinder pinsen med andre faste traditioner end de kirkelige. Fx har man i mange familier tradition for at mødes til pinsefrokoster eller tage på campingtur eller i sommerhus med vennerne. Der er også nogle, som har tradition for at se solen stå op pinsedag. Man siger, at man vil se pinesolen danse.

Man har normalt fri fra arbejde og skole 2. pinsedag.

Grundlovsdag

Den 5. juni er grundlovsdag. Den dag fejrer man, at Danmarks første frie forfatning* blev indført den 5. juni 1849. Der holdes møder over hele landet (grundlovsråd), hvor der bliver holdt taler om demokrati og folkestyre. Grundlovsdag er ikke en officiel fridag, men offentlige kontorer og mange butikker har lukket.

1. maj

1. maj har siden 1889 været arbejdernes internationale demonstrations- og festdag. 1. maj arrangeres af fagforeninger og politiske organisationer. Det er forskelligt fra arbejdsplads til arbejdsplads, om man har fri den dag. Mange skolebørn har fri 1. maj.

5. maj

Den 5. maj 1945 blev Danmark befriet efter fem års tysk besættelse* under 2. Verdenskrig. Da meddelelsen om den tyske kapitulation* kom den 4. maj om aftenen, fjernede* mange mennesker de mørklægningsgardiner*, man skulle bruge under krigen. Og man lod lyset skinne ud gennem alle vinduer. Mange mindes stadig denne aften ved at sætte stearinlys i vinduerne.

Sankthans

Den 23. juni om aftenen fejres sankthans. Baggrunden for sankthansaften er en blanding af hedensk* folkelig tradition og kristendom. Sankthansaften samles man og tænder bål og afbrænder dukker, der forestiller hekse. I den folkelige tradition markerer festen, at det er midsommer.

I den kristne tradition markerer den, at det er Johannes Døberens* fødselsdag den 24. juni. I de fleste byer bliver der arrangeret sankthansfester, hvor man samles om et bål. Når bålet bliver tændt, synger man midsommervisen*, og somme tider bliver der også holdt en båttale af fx en lokal politiker. Sankthans fejres også privat, hvor venner og/eller familier samles for at hygge sig omkring bålet. Man har ikke fri fra arbejde eller skole i forbindelse med sankthans.

Jul

Julen markerer i den kristne tradition Jesu fødsel. Juleaftensdag, den 24. december, holdes der julegudstjenester, og den dag er der mange børn og voksne, der går i kirke.

I Danmark har man normalt fri fra arbejde og skole den 24., 25. og 26. december. Disse tre dage kaldes juleaftensdag, juledag og 2. juledag.

I mange familier fejrer flere generationer juleaften sammen. Man har juletræ, spiser en traditionel julemiddag, danser om juletræet*, synger julesalmer og julesange og giver hinanden julegaver. I familier, hvor der er børn fra flere ægteskaber, holdes der ofte jul flere gange, så børnene både fejrer jul med deres far og deres mor.

Juledag og 2. juledag samles man i mange familier til julefrokost.

På de fleste arbejdspladser og blandt venner holder man i december måned også julefrokoster. Der er forskellige traditioner for julefrokoster, men fælles for de fleste er, at man spiser meget mad og drikker øl og snaps.

Nytår

Nytåret fejres i Danmark den 31. december om aftenen, hvor mange holder fest sammen med deres venner og skyder fyrværkeri af. Mange har tradition for at lade nytårsfesten begynde med Dronningens nytårstale, som bliver vist i fjernsynet klokken 18. Nytårsdag, 1. januar, holder statsministeren en nytårstale, der bliver sendt i fjernsynet.

1. januar holder langt de fleste arbejdspladser og butikker lukket.

Øvrige mærkedage

Ramadan og Eid

I takt med at flere folk i Danmark er muslimer, markerer flere institutioner på forskellig vis fejringen af Eid, dvs. festen, der markerer afslutningen på muslimernes fastemåned Ramadan. Ramadan holdes til minde om den måned, hvor

Muhammad ifølge Koranen fik sin første åbenbaring fra Allah via ærkeenglen Gabriel. I fastemåned er der mange muslimer, der hverken spiser eller drikker, mens solen er på himlen. Når Ramadanen er forbi, fejres det med en fest, som hedder Eid al-Fitr.

Jødisk påske og pinse

En af de vigtigste jødiske højtider er den jødiske påske. Den holdes blandt andet til minde om jødernes udvandring fra Ægypten. Der er tradition for, at man spiser lam og usyret brød under den jødiske påske. Under den jødiske pinse fejrer man pagt slutningen på Sinai's bjerg - hvor Moses modtog de ti bud, og hvor jøderne indgik pagt med Gud.

Kinesisk nytår

Af andre mærkedage, som er kommet til Danmark via den øgede kulturelle udveksling, kan nævnes kinesisk nytår. Kinesisk nytår er den vigtigste traditionelle kinesiske helligdag. Det kinesiske nytår starter på den første dag i den første måned i den kinesiske kalender og slutter med lanternefestival på den 15. dag.

Andre mærkedage

Nogle fejrer den amerikanske tradition halloween, hvor børnene klæder sig ud som hekse, spøgelse eller lignende. Flere steder i landet fejres desuden karneval efter sydamerikansk forbillede med udklædning, sambamusik og optog.

Ordliste

adgang – mulighed for at komme ind. Adgang til en videregående uddannelse betyder, at man har mulighed for at komme ind på fx en professionshøjskole eller på et universitet, fx fordi man har en eksamen, der giver adgang.

avgift – penge, man betaler til staten, når man køber eller sælger noget.

afgøre – bestemme. Fx bestemmer domstolene, hvilken straf en kriminel person skal have.

afgørelse – det, at man har bestemt, hvordan noget skal være.

afgørende – som betyder meget; er meget vigtig.

afhængigt af – det kommer an på.

afhængig, være – ikke kunne leve uden; have brug for.

afhøre – stille spørgsmål om, hvad man har lavet.

afskaffe – holde op med at have.

afskedsbegæring – dokument, hvor fx en minister beder om lov til at holde op med at være minister.

afspejle – passe til; være den samme som.

afsætning – et fag på hhx, der handler virksomhed og markedsføring.

anke – klage over.

autoriseret – officielt godkendt

anskuelse/politisk anskuelse – politisk holdning, ideologi, meninger om samfundet.

ansættelsesbevis – dokument, der viser, at man er ansat på en bestemt arbejdsplads.

baggrund, etnisk – kultur, race eller nationalitet.

baggrund, forskellig – fx uddannelse, arbejde, økonomi, kultur.

baggrund, på den – derfor; på grund af det.

behov for – brug for.

bemyndigelse – ret til.

beruset – fuld, som har drukket for meget spiritus.

besættelse – det, at et land går ind i et andet land med soldater og overtager det og derefter bestemmer over det land, det har taget (besat). I 1940 besatte Tyskland Danmark.

betingelse – det, at noget kun gælder, hvis noget andet er i orden. Eksempel: Hun laver mad, hvis han køber ind. At han køber ind, er betingelsen for, at hun laver mad.

bidrage – hjælpe med til noget fælles, fx med arbejde eller penge.

bistand – hjælp.

blasfemisk – som offentligt gør grin med Gud eller noget andet helligt.

blive udsat for – opleve.

branche – fag, som hører til et bestemt arbejdsområde, fx byggebranche (fx murer, tømrer, snedker).

bryde med – holde op med at arbejde sammen med; sige, at man ikke mere vil være en del af noget.

bøje sig – acceptere et eller andet uden at protestere.

drive sygehuse – sørge for, at sygehuse fungerer.

drøftelse – diskussion.

dyrevelfærd – det, at man sørger for, at dyr er sunde og har det godt.

dække – gælde.

dækkes – betales.

dækket af – som gælder.

dækket af marker – med korn og andre planter over det hele.

døbe – præsten i en kristen kirke hælder lidt vand på en persons hoved, hvis personen gerne vil være medlem af et kristent trossamfund. Hvis det er et lille barn, får barnet også et navn.

Døberen, Johannes – Johannes (på dansk Hans) var fætter til Jesus og født et halvt år før ham, altså den 24. juni. Johannes var den første, der døbte* mennesker. Derfor blev han kaldt Johannes Døber. Han døbte også Jesus.

dåb – det, at præsten i en kristen kirke hælder lidt vand på en persons hoved, hvis personen gerne vil være medlem af et kristent trossamfund. Hvis det er et lille barn, får barnet også et navn under dåben.

dåbsattest – et lille barn får en dåbsattest, når det er blevet døbt i fx folkekirken. På dåbsattesten står der navn og fødselsdag mv.

efterforske – undersøge.

efterkommer – person, som fx hører til en bestemt familie eller en bestemt nationalitet.

egnede – som kan bruges

Eid – traditionel muslimsk højtid.

enkeltfag – det, at man tager hf ved at tage ét fag eller nogle få fag ad gangen. Det kan man fx gøre, hvis man er gået ud af skolen efter 9. klasse og har et arbejde, men har lyst til at få en hf, fordi man fx gerne vil ind på en videregående uddannelse.

erklære for egnet til at aftjene værnepligten – få at vide, at man kan bruges som soldat.

euforiserende stoffer – narkotika, fx hash, kokain, heroin mv

falde på – om datoer og ugedage eller måneder: Eksempler: I år falder (= er det) juleaften på en onsdag; i år falder påsken i april.

farvand – område med vand fx i et hav, hvor der kan sejle skibe.

fastetid – en periode, hvor man faster, dvs. slet ikke spiser eller ikke spiser det, man plejer at spise, eller hvor det er forbudt at spise bestemte ting, fx kød.

fastlægges - bestemmes.

fjerne – tage væk.

folkestyre – demokrati. forbyde – gøre forbudt.

forbedringer – at gøre noget bedre.

forebygge – at prøve at forhindre noget.

forening/i forening – sammen, i fællesskab.

forfatning – grundlæggende (basale) regler for, hvordan en stat skal styres og organiseres. Normalt bliver disse regler skrevet ned i en grundlov.

forfremme – fx give et bedre arbejde med en højere løn.

forhandler – laver aftaler med.

forlange – sige, at man skal; kræve.

formue – mange penge.

forsamling, demokratisk – parlament.

fortrolig med – som man kender godt.

forældremyndighed – det, at man som forældre har ret til at bestemme over et barn, indtil barnet bliver myndigt, den dag det fylder 18 år.

fremme – gøre bedre.

frem sætte lovforslag – komme med forslag til nye love; foreslå nye love.

frihedsberøvet – at man sidder i fængsel eller i arresten.

fundamental – basal; grundlæggende.

fyring – at man får at vide af sin chef, at man har mistet sit arbejde.

færdes – opholde sig

føre ud i livet – gennemføre; realisere; gøre virkelig.

gebyr – penge, som man betaler til fx en offentlig myndighed, som fx laver et dokument til én.

gigant – noget, der er meget stort.

godkende – acceptere.

godkendelse – x dokument, hvor der står, at noget opfylder nødvendige (ofte juridiske) krav, dvs. opfylder bestemte regler.

gribe ind – at blande sig, forhindre.

grundskolen – i grundskolen undervises der i de grundlæggende (basale) fag, fx læsning, skrivning og regning.

handle – at gøre noget.

hedensk – ikke kristen og med flere guder.

Helligånden – i kristendommen mener man, at Gud består af tre: Fader (Gud), Søn (Jesus Kristus) og Helligånd. Disse tre kaldes også Treenigheden (= tre i én).

hemmelige/frie og hemmelige valg – ingen kan se, hvem eller hvilket parti man stemmer på.

højtid – et tidspunkt på én eller flere dage, hvor man fx holder en religiøs fest.

indflydelse – være med til at bestemme.

indgå – være en del af.

Indkaldt – at få at vide, at man skal møde op til noget bestemt.

injurier – det at sige noget negativt og forkert om andre.

iværksætte – starte; sætte gang i.

juletræ – grantræ, som man tager ind i stuen og pynter.

kapel – siderum i en kirke, som bruges til særlige ting.

kapitulation – det, at man holder op med at kæmpe under fx en krig, når man kan mærke, at man er ved at tabe.

knytte sammen – binde sammen.

kollektiv – som gælder for alle.

konfirmation – det, at døbte børn på ca. 14 år kommer hen i kirken og siger ja til, at de er medlem af det evangelisk-lutherske trossamfund (= den danske folkekirke).

konsekvens – resultat.

kontingent – penge, man betaler for at være medlem af fx en forening.

korsfæste – henrette en person ved at hænge vedkommende op på et kors.

krav – det, som er nødvendigt at gøre.

Krigsbytte – ting, som krigere har taget fra dem, de er i krig med, eller som de har røvet fra folk.

krænke – ikke respektere.

lag – gruppe af personer, som har nogenlunde det samme sociale niveau (fx nogenlunde samme slags uddannelse, samme slags arbejde, samme økonomi).

ligestilling – at folk har lige rettigheder og muligheder, uanset om de er mænd, kvinder, homoseksuelle m.v.

ligeværd – det, at alle er lige meget værd.

medicinalvirksomhed – en virksomhed, der udvikler og sælger medicin.

menighed – organiseret fællesskab, hvor alle har den samme slags religion. Det kan også være en mindre del af det organiserede fællesskab.

mentor – vejleder.

midsommervisen – en bestemt sang, som handler om midsommer (23. juni = midt om sommeren).

mistanke – det at tro, at nogen har gjort noget forbudt.

myndighederne – det offentlige (stat og kommune).

mørklægningsgardiner – sorte eller meget mørke gardiner, som man dækker vinduerne med, så der ikke kan komme lys ud. Man brugte mørklægningsgardiner under 2. verdenskrig under luftangreb. Så kunne man fra flyene ikke se, hvor der var huse og byer.

nederlag – at tabe, fx en krig.

nedlagt – lukket. nedlægge veto – sige nej.

notere – skrive.

niche – en afgrænset del af et marked, et specielt område inden for handel med varer.

nægte – sige nej.

nær ven – god ven.

omfang/et vist omfang – til en vis grad. omfang/i vidt omfang – i høj grad.

opbakning – støtte.

omfattende – store.

opgive – fortælle. Man skal fortælle skattevæsnet, hvor mange penge man har tjent.

oplyse – fortælle.

opretholde – sørge for at noget fortsætter.

oprette – starte.

oprindeligt – i begyndelsen.

opsigelsesvarsel – det, at man skal have en skriftlig besked om, at man ikke mere har arbejde på en arbejdsplads, at man er fyret/opsagt. Man skal have besked, et stykke tid før man bliver fyret, fx tre måneder før.

opstille – melde sig for fx at prøve at blive valgt ind i Folketinget ved et folketingsvalg.

opstille en kandidat – vælge en person, der skal prøve at blive valgt ind i Folketinget ved et folketingsvalg.

opstå fra de døde – blive levende igen.

opsyn/holde under opsyn – passe på; holde øje med.

optage nogen – tage nogen ind på en skole eller en uddannelse.

ordblind – som har problemer med at læse og skrive, bl.a. på grund af medfødte problemer med at gå fra bogstav til lyd på en systematisk måde.

overbevisning – det, at man tror fast på noget.

overenskomst – skriftlig aftale mellem to parter /
kollektiv overenskomst – aftale, som gælder for alle.

overordnede politiske retningslinjer – generelle
politiske principper.

overskud – det, at man har tjent flere penge, end
man har brugt på sin virksomhed.

professionsbachelor – en mellemlang uddannelse
(normalt 2-4 år), der giver mulighed for, at man
kan få et bestemt job, fx som lærer eller som
sygeplejerske.

professionshøjskole – en uddannelsesinstitution,
hvor man kan tage en mellemlang uddannelse som
fx lærer eller sygeplejerske.

præge – påvirke.

præget af – karakteriseret af.

pålægge – sige/kræve, at nogen skal gøre noget
bestemt; give ordre til.

pårørende – familiemedlemmer.

påvirke – gøre noget, som betyder, at der sker noget
med nogle andre eller noget andet. Fx påvirker
mennesker naturen ved at køre i bil. Det betyder
måske, at naturen fx bliver forurenede. Og det betyder
måske igen, at mennesker bliver syge.

påvirke – prøve at få nogen til at gøre noget
bestemt.

racismeparagraffen – del af lov, hvor der står, at
man ikke offentligt må tale grimt om folk pga. deres
race.

rammer – regler for, hvordan fx samfundet eller en
institution skal være, dvs. fx hvad man må og ikke
må.

redegøre – forklare.

regulere – kontrollere ved hjælp af love og regler.

relationer – kontakt med andre mennesker, fx
familie, venner og kolleger.

relevant – som er vigtigt for det, man gerne vil.
Hvis man fx gerne vil være læge, er den relevante
uddannelse, at man læser medicin på universitetet.

ressource – et forråd af ting eller materialer, som er
vigtige for fx økonomien.

retlig – som har med love og regler at gøre.

rigsfællesskab – det danske rige (stat) består af tre
dele: Danmark, Færøerne og Grønland. Der er noget,
de tre dele er fælles om. Fx er de tre dele fælles om
dronningen. Der er også mange ting, de tre dele ikke
er fælles om. Fx har hver af de tre dele eget flag.

rådighed, stille til – give ret til at bruge; forære.

saglig grund – en god grund, der handler om noget,
andre også kan se og forstå.

sammenslutning – forening.

skolebestyrelse – forældrene til børnene på en
skole vælger hvert 4. år fem til syv forældre til at
være i skolens bestyrelse, hvor der også er nogle
lærere og nogle børn fra skolen. Skolebestyrelsen
bestemmer fx, hvordan undervisningen skal
organiseres, hvor mange timer børnene skal have
på de forskellige klassetrin (0.-9./10. klasse) og hvor
mange forældremøder og udflugter der skal være.

sprængstoffer – noget materiale, som kan
eksplodere, fx dynamit.

spænde et sikkerhedsnet ud – sørge for at alle, der
har brug for det, fx har et sted at bo og mad at spise.

statsforvaltningen – et kontor under staten, som tager sig af skilsmisse, adoption, forældremyndighed og lignende. Der er statsforvaltninger i hver af de fem danske regioner.

stille op – melde sig for fx at prøve at blive valgt som fx tillidsrepræsentant.

strid/i strid med – som man ikke må sige eller gøre fx ifølge en lov.

styrke – gøre bedre; gøre stærkere. Styrke dialogen mellem skole og hjem: Sørg for, at lærerne og forældrene taler godt/bedre med hinanden.

særstilling – det at være noget særligt.

tale/være tale om – handle om.

tilgængelig – som er let at finde; få fat i.

tilhold – en person forbydes at opsøge, kontakte eller følge efter en anden person.

tilknyttet – som har meget eller lidt arbejde et bestemt sted. Der er tilknyttet en jordemoder til sundhedscentret: en eller flere gange om ugen er der en jordemoder i sundhedscentret.

tillægge betydning – mene, at noget er vigtigt.

tilskud – penge, som man får fra det offentlige som hjælp til at betale for udgifter – et tilskud er normalt kun en del af det, noget koster.

tilslutning – støtte.

toget – rejse til et eller flere steder for fx at røve eller føre krig.

tolke – forklare, hvad noget betyder.

trivsel – det, at man har det godt; at man trives.

trossamfund – organiseret fællesskab, hvor alle har den samme slags religion.

trussel – noget, som kan blive farligt.

trække en grænse – lave en grænse.

tvinge – sige, at nogen skal gøre noget; sige, at noget er en pligt.

typisk – normalt.

uafhængigt af – uden at tænke på.

udgøre – være.

udnævne – officielt give nogen en opgave.

udsat for en forbrydelse – at nogen gør noget mod én som er ulovligt.

udskrive skat – give besked om, hvor meget folk skal betale i skat.

uformel – på en afslappet og dagligdags måde

umyndiggjort – som har mistet de rettigheder, som voksne, myndige personer over 18 år har. Det kan fx ske, hvis en person er meget alvorligt psykisk syg.

underskud – det, at man har tjent færre penge, end man har brugt på sin virksomhed.

understøtte – hjælpe, fx med penge.

undertrykke – gøre det svært for folk at leve, som de gerne vil.

Undervisningsministeriet – det ministerium, der har at gøre med undervisning og uddannelse af børn, unge og nogle grupper af voksne.

undtagelse – noget, som en regel eller lov ikke gælder for.

ungdomsårgang – en årgang er en gruppe personer, der er født det samme år, fx alle personer, der er født i 1987. En ungdomsårgang er en gruppe unge, der er gået ud af skolen det samme år, fx 2014.

varsel – normalt bliver man ikke fyret fra dag til dag – man får besked (varsel) om det et stykke tid før, fx nogle måneder.

varig – som aldrig holder op.

vedligeholde – sørge for, at fx huse bliver repareret, når de trænger til det.

vedrøre – angå, handle om.

vedrørende – som angår.

vedtage – bestemme, at noget skal gælde.

veldrevne – som fungerer godt, som har en god ledelse

velfærd – det at have det godt, fordi man ved, at man ikke kan komme til at mangle hjælp (fx penge eller ting), hvis man får brug for det. Dvs., at man som borger i velfærdssamfundet fx kan få gratis skolegang, lægehjælp og pension.

velfærdsydelse – penge, ting eller hjælp, man får som borger i velfærdssamfundet, for at man kan have et godt liv. Det kan fx være gratis skolegang, lægehjælp og pension.

velstand – rigdom, hvor mange penge man har.

venstreorienteret – fx socialist, socialdemokrat eller kommunist.

vidne/være vidne til – se, at noget sker.

vilkår/samme vilkår – samme betingelser*.

voldelig – som bruger fysisk vold, fx slår.

vægt/lægge vægt på – mene, at noget er vigtigt.

værnepligt – pligt til at være soldat.

ydelse – penge, ting eller tjeneste, man får eller giver, fx som hjælp.

ytring – det, man siger.

øge – gøre større.

åndsfrihed – frihed til at tænke og mene, hvad man vil, dvs. retten til selv at bestemme, hvad man vil tro på, og hvad man vil mene.

årgang – er en gruppe personer, der er født det samme år, fx alle personer, der er født i 1987. En ungdoms- årgang er en gruppe unge, der er gået ud af skolen det samme år, fx 2014.

Læremateriale til medborgerskabsprøven
– demokrati og hverdagsliv i Danmark

Udgiver:

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet
Slotsholmsgade 10
1216 København K
Tlf.: +45 7226 8400
E-post: uibm@uibm.dk
www.uibm.dk

Redaktion:

Læremateriale til medborgerskabsprøven
– demokrati og hverdagsliv i Danmark
er en opdatering af Folkestyre og hverdagsliv i
Danmark fra september 2014

Opdateringen er foretaget af Udlændinge-,
Integrations- og Boligministeriet med
konsulentbistand.

Redaktionen er afsluttet marts 2016.

Elektronisk ISBN: 978-87-93396-09-8

Design: Cadpeople A/S

Fotos: Scanpix, Polfoto, Cadpeople,